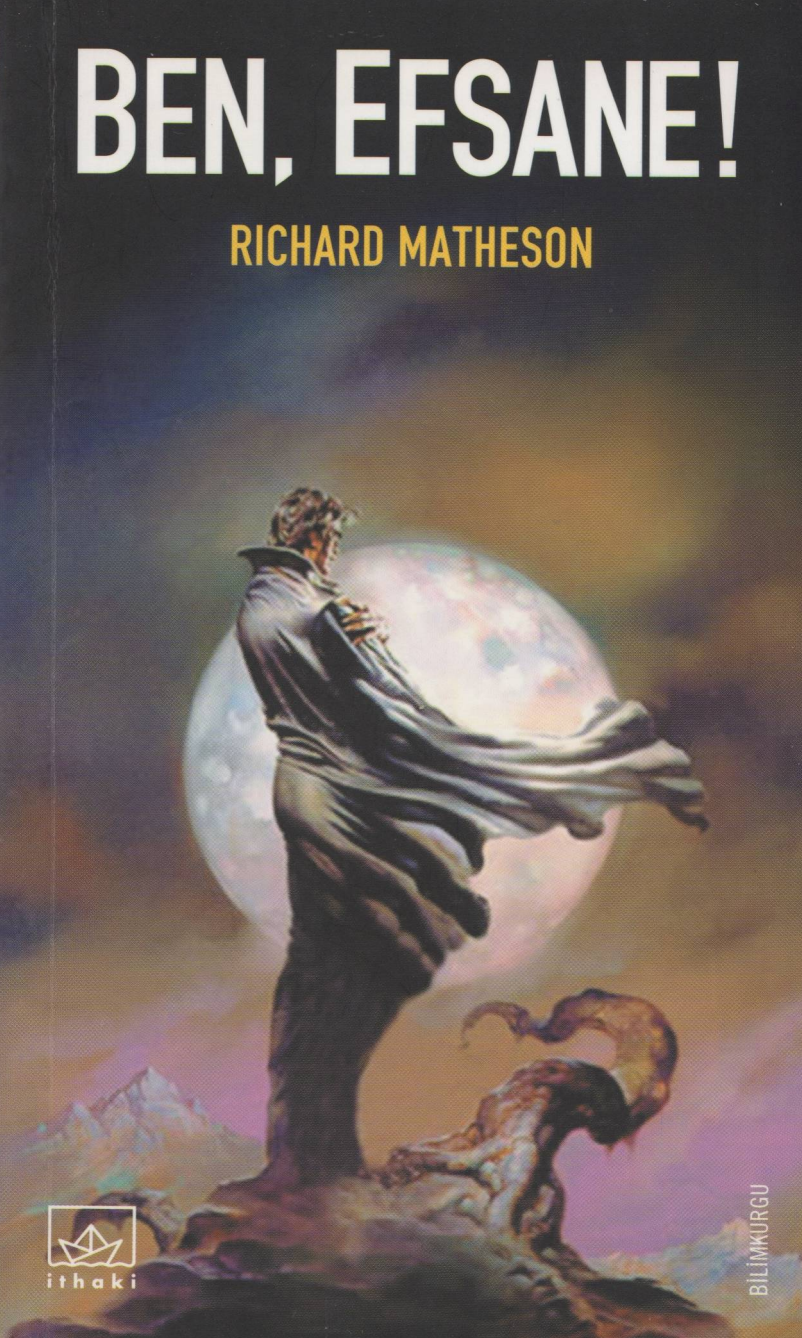
BEN, EFSANE!

RICHARD MATHESON

ithaki

BİLİMKURGU

Richard Burton Matheson

Ray Bradbury'nin "20. yüzyılın en büyük yazarlarından biri" saydığı Matheson, 1926'da doğdu. İlk öyküsü 1950 yılında *The Magazine of Fantasy and Science Fiction* adlı dergide yayımlandı. *Born of Man and Woman* (Kadın ve Erkekten Doğmuş) adlı bu öyküsünü bir korku yapıtı olarak düşünmüştü. Ancak öykünün bilimkurgu olarak kabul görmesi karşısında, bu türe yöneldi. 1960'lı yıllardan itibaren hem yazar hem de sinema ve tv filmlerinde senarist olarak çalışmaya başladı. Polisiye, bilimkurgu, korku, fantazya ve western türlerinde sayısız roman, öykü ve senaryo yazdı.

Önemli yapıtlarından *The Shrinking Man* (Küçülen Adam), *The Incridible Shrinking Man* (İnanılmaz Küçülen Adam) adıyla ve *I am Legend* (Ben, Efsane!) ise *The Last Man On Earth* (Yeryüzündeki Son Adam) ve *The Omega Man* (Son Adam) adlarıyla filme alındılar.

İster gotik, ister bilimkurgu türünde olsun, yapıtlarında egemen olan tema paranoyadır. *I am Legend* adlı başyapıtı ise paranoid bilimkurgunun doruğu sayılır.

Matheson, Kaliforniya'da, Saklı Tepeler adıyla bilinen bölgede yaşamaktadır.

İthaki Yayınları - 172
Bilimkurgu - 44
ISBN 975-8725-18-1

Richard Matheson
Ben, Efsane!

Kitabın özgün adı:
I am Legend

İngilizceden çeviren: Özgen Berkol Doğan
Redaksiyon: Sönmez Güven

1. Baskı İstanbul, 2003

© İthaki Yayınları, 2003
Yayıncının izni olmadan herhangi bir alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Dizi Editörü: Sönmez Güven
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Düzelti: Sema Taran
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.ithaki.com.tr
ithaki@ithaki.com.tr

BEN, EFSANE!

RICHARD MATHESON

Çeviren: Özgen Berkol Doğan

1. BÖLÜM:
1976 OCAK

1

Bulutlu günlerde Robert Neville güneşin ne zaman batacağını asla kestiremezdi ve bazen, o daha eve dönemeden, sokaklara çıkmış olurlardı.

Biraz daha çözümleyici bir kafa yapısına sahip olsaydı zamanı yaklaşık olarak hesaplayabilirdi fakat bir ömrün alışkanlığıyla günbatımının yaklaştığını, ancak gökyüzünün kararmasından anlayabiliyordu; bu yöntem ise bulutlu günlerde işe yaramıyordu. Bu yüzden böyle günlerde evden fazla uzaklaşmamayı tercih ediyordu.

Ağzının kenarında, dumanı omzunun üzerinden ip gibi uzayan bir sigara, bütün öğleden sonra evin etrafında yürüdü durdu. Tahtalardan herhangi birisinin gevşemiş olup olmadığını anlamak için bütün pencereleri tek tek kontrol etti. Şiddetli saldırılardan sonra tahtalar çoğu zaman yarılır ya da yerlerinden oynarlardı ve tamamen yenilenmeleri –bu işten de nefret ederdi– gerekirdi. Bugün sadece bir tahta ayrılmıştı. Şaşırtıcı, değil mi, diye düşündü.

Arka bahçede serayı ve su deposunu kontrol etti. Deponun çevresindeki yapı zaman zaman zayıflıyor, yağmur olukları bükülüyor ya da tamamen yerinden kopabiliyordu. Bazen evin etrafındaki yüksek çitin üzerinden taşlar atarlardı; za-

man zaman bu taşlar tepedeki ağı delerdi ve camlardan bazılarını değiştirmek zorunda kalırdı.

Hem depo hem de sera bugün hiç zarar görmemişti.

Çekiç ve çivi almak için eve gitti. Ön kapıyı iterken, bir ay önce oraya tutturduğu çatlak aynadaki çarpık şekline baktı. Birkaç gün içinde gümüş sırlı camın sivri parçaları dökülmeye başlayacaktı. Bırak dökülsünler, diye düşündü. Oraya koyduğu son lanet olasıca aynaydı; artık buna değmiyordu. Sarmısak koymak daha mantıklıydı. Sarmısak her zaman işe yarardı.

Oturma odasının loş sessizliğinden yavaşça geçip sola, küçük koridora yöneldi, sonra tekrar sola dönerek yatak odasına geçti.

Eskiden yatak odası sıcak bir görünüme sahipti, fakat bu bambaşka bir zamandaydı. Şimdi ise tamamen işlevseldi; Neville'in masası ve yatağı o kadar az yer kaplıyordu ki odanın bir kısmını atölyeye çevirmişti.

Üzerinde tel testere, torna, zımpara taşı ve bir de mengene bulunan sert tahtadan, uzun bir tezgah, duvarlardan biri boyunca uzanıyordu. Bunun üzerinde, duvarda, gelişigüzel tutturulmuş raflarda Robert Neville'in kullandığı aletler bulunuyordu.

Tezgahın üzerinden bir çekiç ve karmakarışık kutulardan birinden de birkaç çivi aldı. Sonra dışarı çıktı ve ayrılan tahtayı panjura sıkıca çiviledi.

Kullanmadığı çivileri yan taraftaki moloz yığınına attı.

Bir süre daha ön bahçede kalarak Cimarron Sokağı'nın ıssızlığını bir uçtan bir uca seyretti. Uzun boylu, otuz altı yaşında, İngiliz-Alman soyundan gelme bir adamdı. Şu ânda kendi evinin etrafındaki yıkıntıları tarayan parlak mavi gözleri ve yüzüne kararlı bir ifade veren ince dudakları dışında belirleyici pek bir özellik taşımıyordu. *Onların,* çatılarından kendi evine atlamalarını önlemek için diğer evleri yakmıştı.

Birkaç dakika orada kaldıktan sonra uzun, derin bir nefes aldı ve tekrar eve girdi. Çekici oturma odasındaki kanepenin üzerine fırlatıp yeni bir sigara yaktı ve sabah içkisini içti.

Daha sonra kendini zorlayarak lavaboda birikmiş beş günlük çöpü temizlemek için mutfağa gitti. Kağıt tabak ve kap kacağı yakmasının, mobilyaların tozunu almasının, lavaboları, küveti ve klozeti temizlemesinin, yatak nevresimlerini değiştirmesinin gerektiğinin farkındaydı, fakat bunları yapmak hiç de içinden gelmiyordu.

Ne de olsa o bir erkekti, yalnız yaşıyordu ve böyle şeyler onun için hiçbir önem taşımıyordu.

Neredeyse öğlen olmuştu. Robet Neville ise serada bir sepet dolusu sarmısak toplamakla meşguldü.

Başlarda bu kadar çok sarımsağın kokusu onu hasta ediyor, midesi bitmek bilmez bir kar-

gaşa içine giriyordu. Şimdi ise koku evin, elbiselerine, hatta bazen öyle geliyordu ki tenine dahi işlemişti. Artık neredeyse fark etmiyordu bile.

Yeteri kadar sarmısak toplayınca tekrar eve girdi ve hepsini lavabodaki süzgece boşalttı. Duvardaki düğmeyi açtığında lamba önce bir titredi, sonra birden normal parlaklığına ulaştı. Sıkılmış dişlerinden tiksinmiş bir tıslama çıktı. Yine şu jeneratör! O lanet olasıca kullanma kılavuzunu tekrar ortaya çıkartıp kabloları bir kez daha kontrol etmesi gerekiyordu. Eğer tamir etmek çok zor olacaksa yeni bir jeneratör takmak da gerekecekti.

Yüksek bir tabureyi kızgınlıkla lavaboya doğru itti, eline bir bıçak alıp oflayarak oturdu.

Öncelikle sarmısak başlarını küçük, orak şekilli dişlerine ayırdı. Sonra her bir pembe, köselemsi dişi tek tek ortadan kesip içlerindeki etli tomurcuğu ortaya çıkardı. Misk gibi, keskin kokuyla hava ağırlaştı. Fazla rahatsız edici olmaya başladığında çalıştırdığı klima, kokunun en rahatsız edici kısmını çekip aldı.

Şimdi uzanarak bir buz kıracağını duvar rafındaki yerinden aldı. Her yarım dişi tek tek delip deliklerden bir tel geçirerek yirmi beş civarı kolye yapana kadar birbirlerine bağladı.

Başlarda bu kolyeleri camların üzerine asardı. Fakat uzaktan taş atmaları, kırılmış camları mukavva levhalarla kapatmasını gerektirmişti. So-

nunda bir gün bu levhaları da çıkarmış, onların yerlerine düzgün sıralar halinde tahta çakmıştı. Bu, evi karanlık bir mezara çevirmişti, fakat tabii ki odaya kırık cam parçalarından oluşan bir sağanak arasında taşlar inmesinden daha iyiydi. Bir de toplam üç tane klimayı yerleştirdikten sonra çok da kötü olmamıştı. Gerektiğinde insan her şeye alışabiliyordu.

Sarmısak dişlerini tele dizme işi bitince dışarı çıkıp kokuları artık etkisini yitirmiş eski kolyeleri indirip yenilerini camların üzerindeki tahta kaplamaya çaktı.

Bu işleri haftada iki kez tekrarlaması gerekiyordu. Daha iyi bir şey bulana dek bu, ön savunma hattıydı.

Savunma, diye sık sık düşünürdü. Ne için?

Bütün öğleden sonrasını kazık yapmakla geçirdi.

Tahta sırıkları önce tornaya sokuyor, sonra tel testere ile yirmi santimlik uzunluklara ayırıyordu. Bunları ise hançer kadar sivrilene kadar zımpara taşında bileyliyordu.

Yorucu ve tekdüze bir işti ve derisinin tüm gözeneklerine ve ciğerlerine dolup onu öksürten, sıcak sıcak kokan tahta tozunun tüm odayı kaplamasına neden oluyordu.

Yine de hiçbir zaman yeterinden fazla üretemiyor gibi görünüyordu. Ne kadar çok kazık yontarsa yontsun çok kısa zamanda bitiyorlardı.

Sırık bulması da zorlaşmıştı. Zamanla sıradan tahtaları tornaya sokmak zorunda kalacaktı. Ne eğleneceğim ama, diye düşündü sinirle.

Bütün bunlar içini kararttı ve daha iyi bir yok etme yöntemi bulmaya karar verdi. Fakat iki dakika durup düşünme şansı vermezlerse bunu nasıl yapabilirdi ki?

Torna başında çalışırken yatak odasına kurduğu hoperlörden plaklar dinledi: Beethoven'ın Üçüncü, Yedinci ve Dokuzuncu Senfonilerini... Bu tür müzikten zevk almayı annesinden, daha yaşamının erken safhasında öğrendiği için memnundu. Saatlerin yarattığı o korkunç boşluğu doldurmaya epey yardım ediyordu.

Saat dörtten itibaren gözü sürekli duvardaki saate kaymaya başlamıştı. Süzülen toz, yerde un gibi bir örtü bırakırken gözleri elindeki parçayı kemiren alet üzerinde, dudakları sımsıkı kapalı, ağzının bir kenarında sigara, sessizlik içinde çalıştı.

Dört çeyrek. Dört otuz. Beşe çeyrek var...

Bir saat sonra iğrenç piç kuruları yine evin etrafında olurlardı. Yani ışık çekilir çekilmez.

Dev dondurucunun içinden akşam yemeğini seçti. Yorgun gözleri et yığınlarının üzerinden donmuş sebzelere, aşağı, ekmek ve hamur işlerine, oradan da meyve ve dondurmalar üzerine kaydı.

İki kuzu pirzolası, yeşil fasulye ve küçük bir kutu portakal suyu aldı. Kutuları dondurucudan çıkartıp kapağı dirseğiyle kapattı.

Sonra, tavana kadar dizili düzensiz konserve yığınlarının yanına gitti. Bir kutu domates suyu alıp bir zamanlar Kathy'ye, şimdi ise midesine ait olan odayı terk etti.

Oturma odasını duvardaki resme bakarak, yavaş yavaş geçti. Sarp bir uçurum, dibinde siyah kayaları döven yeşil-mavi bir okyanus resmedilmişti. Çok yukarılarda, mavi gökyüzünde, beyaz martılar rüzgarda süzülüyor; sağda ise karanlık dalları göğe uzanmış çarpık bir ağaç, uçurumun üzerinden sarkıyordu.

Neville mutfağa yürüyüp yiyecekleri masaya bıraktı, gözleri saate gitti. Altıya yirmi vardı. Az kalmıştı.

Küçük bir kaba biraz su koyup ocağın üzerine bıraktı. Sonra pirzolaların buzunu çözdü ve ızgaranın üzerine koydu. Bu arada su kaynamaya başlamıştı, jeneratörü emen şeyin elektrikli ocak olduğunu düşünürken, donmuş taze fasulyeleri suya attı.

Masada kendine iki dilim ekmek kesti ve bir bardak domates suyu koydu. Oturup, yavaş yavaş saatin etrafında tur atan saniye koluna baktı. Piç kuruları yakında burada olurlardı herhalde.

Domates suyunu bitirdiğinde ön kapıdan dışarı, verandaya çıktı. Bahçeye, sonra da kaldırı-

ma kadar yürüdü.

Hava kararıyor ve soğuyordu. Serin rüzgar sarı saçlarını karıştırırken Cimarron Sokağı'nın her iki yönüne baktı. İşte bulutlu günlerin sorunu buydu, ne zaman geleceklerini asla bilemiyordunuz.

Yine de, o lanet olasıca toz fırtınalarından daha iyiydi. Omuzlarını silkti ve bahçeyi tekrar geçerek eve döndü, kapıyı da arkasından kilitleyip kalın tahtayı yerine yerleştirerek sürgüledi. Sonra mutfağa giderek pirzolaları çevirdi, fasulyelerin altını kapattı.

Durup aceleyle saate baktığında yemeğini tabağa koyuyordu. Bugünki gelişleri, altı yirmi beş. Ben Cortman bağırıyordu.

"Dışarı çık, Neville!"

Robet Neville içini çekerek oturdu ve yemeğini yemeğe başladı.

Oturma odasındaydı, okumaya çalışıyordu. Amerikan bardan kendisine viski soda hazırlamış, soğuk bardak elinde, fizyoloji ile ilgili bir yazı okuyordu. Koridor kapısının ardındaki hoparlörden yüksek sesle Schönberg çalınıyordu.

Öte yandan, yeterince yüksek sesle değil. Dışarıdakileri: mırıldanmaları, etrafta dolanmaları, bağırışları ve kendi aralarındaki hırıltı ve kavgaları hâlâ duyabiliyordu. Arada sırada bir taş ya da tuğla parçası eve çarpardı. Bazen de bir köpek

havlardı.

Bütün bunların, hepsinin amacı aynıydı.

Robert Neville gözlerini kapatıp dudaklarını büzdü. Sonra gözlerini açtı ve yeni bir sigara yaktı, derin bir nefes çekti.

Eve ses yalıtımı yapacak zamanı olmasını isterdi. Eğer onları dinlemek zorunda kalmasaydı bu kadar zor olmazdı. Beş aydan sonra bile hâlâ sinirlerine dokunuyordu.

Artık onlara hiç bakmıyordu. Önceleri ön cama bir gözetleme deliği açmış ve onları izlemişti. Fakat sonra kadınlar bunu fark edip onu evden çıkarmak için rezil birtakım pozlar almaya başlamışlardı. Bunları görmek istemiyordu.

Kitabı bıraktı ve kilime boş boş baktı; hoparlörden *Verklarte Nacht*'ın çalındığını duyuyordu. Kulaklarını tıkayıp dışarıdan gelen sesleri izole edebileceğini bilyordu fakat bu, müziğin de susmasına neden olacaktı ve onu kabuğuna çekilmeye zorlamış olduklarını hissedecekti. Bunu da istemiyordu.

Gözlerini yine kapadı. Bu işi bu kadar zorlaştıranlar kadınlar, diye düşündü, belki görür de dışarı çıkar diye gecenin kucağında müstehcen kuklalar gibi poz veren kadınlar...

Bir titreme geldi. Her akşam aynı şey oluyordu. Okuyor ve müzik dinliyordu. Sonra evin ses yalıtımını yapmayı düşünüyor, sonra da aklına kadınlar geliyordu.

İçinde, derinlerde düğümlenen sıcaklık tekrar belirdi ve dudaklarını beyazlaşana kadar birbirine bastırdı. Bu duyguyu çok iyi biliyordu ve ona karşı savaşamamak onu çileden çıkarıyordu. Artık daha fazla oturamaz hale gelene kadar büyür, büyürdü. Sonra ayağa kalkıp, yumrukları sıkılmış bir şekilde volta atmaya başlardı. Belki film makinesini çalıştırır ya da birşeyler yer ya da çok fazla içer ya da kulakları acımaya başlayıncaya kadar müziğin sesini açardı. Gerçekten çok kötü olduğunda ise başka birşeyler yapması gerekecekti.

Karın kaslarının bir korse gibi sıkışmaya başladığını hissetti. Kitabı tekrar eline aldı, dudaklarıyla kelimeleri yavaş yavaş çıkartarak acı içinde okumaya çalıştı.

Fakat bir ân sonra kitap tekrar kucağındaydı. Karşısındaki kitaplığa baktı. Bütün bu kitaplardaki bilgi, içindeki yangını söndürmeye yetmezdi; yüzyılların bütün kelimeleri, teninin o anlamsız, mantıksız arzusunu yok edemezdi.

Bunu fark etmek midesini bulandırdı. Bir erkek için bu bir hakaretti. Evet, aynı zamanda doğal bir dürtüydü fakat artık bir hedef yoktu. Zorla cinsel bir oruca sokulmuştu, bununla yaşamak zorundaydı. Aklın var değil mi, diye sordu kendi kendine. Kullan o zaman!

Uzanıp müziğin sesini daha da açtı, sonra ara vermeden bir tam sayfa okumak için kendini zor-

ladı. Zarlardan geçen kan hücreleri, artık maddelerin lenf bezleri tarafından bloke edilen tüplerden, soluk renkli lenf sıvısı tarafından nasıl taşındığı, lenfositler ve fagositler hakkındaki yazıyı okudu.

"...sol omuz bölgesinde, boyun yakınlarında, dolaşım sisteminin büyük bir damarına boşaltılır."

Kitabı pat diye kapattı.

Neden biraz olsun onu yalnız bırakmıyorlardı? Gerçekten hepsine birden yeteceğini mi düşünüyorlardı? Böyle düşünecek kadar aptal mıydılar? Neden her akşam gelmeye devam ediyorlardı? Beş aydan sonra artık vazgeçip şanslarını başka yerde denemeye karar vermeleri gerekirdi.

Bara gidip kendine bir içki daha hazırladı. Koltuğuna geri dönerken damdan yuvarlanıp evin yanındaki çalılığa patır kütür düşen taşların sesini duydu. Bütün bu gürültünün yanı sıra Ben Cortman'ın her zamanki gibi bağırdığını da duyuyordu.

"Dışarı çık, Neville!"

Acı içkisinden büyük bir yudum alırken, bir gün o piçi elime geçireceğim, diye düşündü. Bir gün o lanet olasıca göğsünün ortasına koca bir kazığı oturtacağım. Diğerlerinden otuz santim daha uzun olacak, kurdelelerle süslü özel bir tane... piç kurusu!

Yarın. Yarın evin ses yalıtımını yapacağım. Parmakları artık sıkmaktan beyazlaşmış yumruklara dönüştü. Kadınları düşünmeye dayanamıyordu. Eğer onları duymazsa belki düşünmekten de vazgeçebilirdi. Yarın. Yarın...

Müzik sustu, bir grup plağı pikabın üzerinden alarak karton zarflarına koydu. Şimdi dışarıdakileri daha da net duyabiliyordu. Eline gelen ilk yeni plağa uzanıp pikaba yerleştirdi ve sesi sonuna kadar açtı.

Kulakları, Roger Leie'ya ait "The Year of the Plague"[1] ile doldu. Kemanlar sızlanıyor, davullar ölen bir kalbin son atışları gibi gümbürdüyor, flütler garip, atonal melodiler çıkarıyorlardı.

Öfke içinde, plağı yerinden söküp sağ dizinde kırdı. Aslında çok daha önce kırmaya niyetlenmişti. Bacakları kaskatı bir şekilde mutfağa yürüyüp parçaları çöp kutusuna fırlattı. Sonra karanlık mutfakta gözleri sımsıkı kapalı, dişleri sıkılı, elleriyle kulaklarını kapatmış halde, öylece kalakaldı. Beni rahat bırakın, rahat bırakın, rahat bırakın!

Hiçbir işe yaramazdı, onları gece yenmek imkansızdı. Denemenin bir anlamı yoktu, gece onların özel zamanıydı. Onları yenmeye çalışarak çok aptalca davranıyordu. Bir film izlese miydi? Hayır, film projektörünü kurma havasında değildi. Yatıp kulak tıkaçlarını takacaktı. Her akşam

1 Veba Yılı.

sonunda yaptığı bu oluyordu ne de olsa.

Aklına hiçbir düşünce sokınamaya çalışarak çabucak yatak odasına gidip soyundu. Pijamasının altını giyerek banyoya geçti. Hiç pijama üstü giymezdi; bu, savaş sırasında Panama'da edindiği bir alışkanlıktı.

Yüzünü yıkarken aynada geniş göğsüne, meme uçlarının ve göğsünün orta çizgisi etrafında yoğunlaşmış koyu renkli tüylere baktı. Panama'da çok sarhoş olduğu bir gece göğsüne yaptırdığı süslü haça baktı. O günlerde ne kadar da budalaymışım, diye düşündü. Yine de, belki o haç hayatını kurtarmıştı.

Dişlerini dikkatlice fırçalayıp diş ipiyle temizledi. Artık dişlerine iyi bakıyordu çünkü kendi kendisinin dişçisi olmuştu. Bazı şeylerden vazgeçilebilirdi fakat sağlıktan asla, diye düşündü. Öyleyse içini alkolle doldurmaktan neden vazgeçmiyorsun, diye düşündü. Sen çeneni neden kapatmıyorsun, diye cevapladı iç sesini.

Şimdi evi dolaşıp ışıkları kapattı. Birkaç dakika için duvardaki resme bakıp onun gerçekten de okyanus olduğunu hayal etmeye çalıştı; fakat gecenin içinden gelen tüm bu bağırış çağırış, tırmıklama, uluma, hırıltı ve gümbürtü arasında okyanus kıyısında olduğunu nasıl hayal edebilirdi ki?

Oturma odasının ışığını kapatıp yatak odasına geçti.

Yatağın üzerinin bir talaş örtüsü tarafından kaplandığını görünce tiksinmiş bir şekilde ofladı. Atölye ile yatak kısmı arasına bir paravan yapması gerektiğini düşünerek yatağın üzerini eliyle vurarak temizlemeye çalıştı. Onu yapmam lazım, bunu yapmam lazım, diye düşündü aksi bir şekilde. Yapılacaklar listesinde o kadar çok lanet olasıca şey vardı ki, asıl sorunla ilgilenmeye asla vakit bulamayacaktı.

Tıkaçlarını kulağına tıkıştırdı ve büyük bir sessizliğin içine gömüldü. Işığı kapattı ve örtünün altına girdi. Karanlıkta parlayan saate baktı ve saatin onu sadece birkaç dakika geçtiğini gördü. Daha iyi, diye düşündü, böylece erken bir başlangıç yapabilirim.

Yatakta öylece uzanıp uyumayı umarak karanlığı derin derin içine çekti. Fakat sessizlik pek de yardımcı olmuyordu. Onları, evin etrafında dolaşıp duran, yorulmadan içeri girmek için bir yol arayan beyaz suratlı adamları hâlâ görebiliyordu. Bazıları köpekler gibi dört ayakları üzerinde, gözleri parıldayarak eve bakıyor, dişleri yavaşça birbirlerine sürtünüyordu, ileri geri, ileri geri...

Hele kadınlar...

Yine onlar hakkında düşünmeye başlaması mı gerekiyordu? Küfür ederek yüzükoyun döndü ve kafasını sıcak yastığa gömdü. Vucudu çarşafın üzerinde hafifçe kıvranarak, ağır ağır nefes alı-

yor, öylece yatıyordu. Haydi artık sabah olsun. Aklı her akşam söylediği kelimeleri tekrar söylüyordu. Yüce tanrım, lütfen artık sabah olsun.

Rüyasında Virginia'yı gördü ve uykusunda çılgınca bağırdı, elleri çarşafı çılgın pençeler gibi yakaladı.

2

Saatin alarmı, beş buçukta çaldı ve Robert Neville uyuşmuş kolunu uyku sersemliği içinde uzatarak alarmı susturdu.

Sigaralarına uzandı ve bir tane yaktı, sonra yatakta doğruldu. Kısa bir süre sonra kalkıp karanlık oturma odasına yürüdü ve gözetleme deliğinin kapağını araladı.

Dışarıda, balıçede, karanlık şekiller nöbetteki askerler gibi kıpırdamadan duruyorlardı. O izlerken bir kısmı uzaklaşmaya başladı ve aralarında memnuniyetsizce söylendiklerini duydu. Bir gece daha bitmişti.

Tekrar yatak odasına gitti, ışığı açtı ve giyindi. Tam gömleğini üzerine geçirirken Ben Cortman'ın bağınşını duydu: "Dışarı çık, Neville!"

Hepsi buydu işte. Bundan sonra, biliyordu ki hepsi de geldiklerinden daha zayıf bir şekilde uzaklaşıyorlardı. Tabii kendi aralarından birine saldırmadılarsa. Bunu sık sık yaparlardı. Aralarında herhangi bir ittifak yoktu. Tek dürtüleri gereksinimdi.

Giyindikten sonra Neville homurdanarak yatağına oturdu ve bir yapılacak işler listesi çıkardı:

Sears'dan torna
Su
Jeneratörü kontrol et
Sırık (?)
Her zamanki işler

Kahvaltı aceleye gelmişti; bir bardak portakal suyu, bir dilim kızarmış ekmek ve iki fincan kahve. Yavaş yavaş yemek için gerekli sabrının olmasını isterdi, fakat önündekini çabucak bitirdi.

Kahvaltıdan sonra kağıt tabak ve bardağı çöpe attı ve dişlerini fırçaladı. En azından bir tane de olsa iyi bir alışkanlığım var, diye kendini avutmaya çalıştı.

Genelde dışarı çıktığında yaptığı ilk iş gökyüzüne bakmak oluyordu. Hava açıktı, görünürlerde hiç bulut yoktu. İyi. Bugün dolaşmaya çıkabilecekti.

Verandayı geçerken ayakkabısı kırık ayna parçalarına çarptı. Eh, lanet olasıca şey tam da düşündüğüm gibi kırılmış, diye düşündü. Daha sonra temizlerdi.

Cesetlerden biri kaldırımın üzerinde yayılmış yatıyordu, bir diğeri çalıların arasında yarı yarıya gizlenmişti. Her ikisi de kadındı. Neredeyse her zaman kadın oluyorlardı.

Garajın kapısını açtı ve Willys marka steyşın arabasıyla sabah serinliğine doğru geri geri çıktı. Sonra arabadan çıkarıp bagajı açarak alt kapıyı

indirdi. Kalın eldivenler giyerek kaldırımdaki kadına doğru yürüdü.

Kadınları bahçeden sürükleyerek bagajdaki muşambanın üzerine atarken, gün ışığında kesinlikle çekici bir tarafları olmadığını düşündü. Vücutlarında bir damla kan kalmamıştı, her ikisi de sudan çıkmış balık rengindeydiler. Bu iş de bittikten sonra arka kapağı kapattı.

Sonra bahçenin etrafında yürüyerek taşları ve tuğla parçalarını topladı, bunları da bir çuvala koydu. Çuvalı arabaya yerleştirdikten sonra eldivenleri çıkardı. İçeri, eve girip ellerini yıkadı ve öğlen yemeğini hazırladı: İki sandviç, birkaç kurabiye, bir termos dolusu sıcak kahve.

İşi bittiğinde yatak odasına gidip kazık çantasını aldı. Çantayı sırtına vurup kazıkları çakmakta kullandığı çekicin asılı olduğu kemeri taktı. Sonra tekrar dışarı çıkıp kapıyı arkasından kilitledi.

O sabah yapılacak o kadar çok iş vardı ki, Ben Cortman'ı aramakla vakit geçiremezdi. Bir ân için eve yapmaya karar verdiği ses yalıtımı geldi aklına. Aman, cehennemin dibine kadar, diye düşündü. Yarın ya da bulutlu bir günde yaparım.

Arabaya bindi ve yapılacaklar listesini gözden geçirdi. İlk sırada "Sears'dan torna" vardı. Tabii önce cesetlerden kurtulacaktı.

Arabayı çalıştırdı ve sokağa geri geri çıkarak

Compton Bulvarı'na doğru yola koyuldu. Oradan sağa döndü ve doğuya doğru devam etti. İki yanındaki evler sessiz, önlerinde kaldırım kenarına park edilmiş arabalar boş ve cansızdı.

Robert Neville'in gözleri bir ân için benzin göstergesine takıldı. Hâlâ yarım depo benzin vardı ama yine de Western Caddesi'nde durup depoyu doldurabilirdi. Gerçekten ihtiyacı olana dek garajda depoladığı benzini kullanmanın bir anlamı yoktu.

Arabayı ıssız benzinciye çekti. Bir fıçı benzin aldı ve kehribar rengi sıvı taşıp alttaki betona dökülene kadar depoya boca etti.

Yağı, suyu, akü suyunu ve lastikleri kontrol etti. Her şey iyi durumdaydı. Genelde de öyle olurdu, çünkü arabanın bakımını özel olarak yapardı. Eğer bir gün bozulur ve günbatımına kadar eve dönemezse...

Bu konuda endişe etmeye bile gerek yoktu. Eğer böyle bir şey olsaydı, bu tam bir son demekti.

Şimdi bulvardaki sondaj kulelerini geride bırakıyor, Compton'ın içinden, ıssız sokaklardan geçiyordu. Etrafta kimse gözükmüyordu.

Fakat Robet Neville nerede olduklarını biliyordu.

Ateş hiç sönmüyordu. Araba iyice yaklaştığında eldivenlerini giyip gaz maskesini taktı ve göz aralıklarından toprağın üzerinde asılı duran kas-

vetli duman perdesini izledi. Tüm alan kazılarak dev bir çukur haline getirilmişti. Bu, 1975 Haziranında olmuştu.

İşi bir ân önce bitirme kaygısıyla arabayı park edip dışarı fırladı. Bagajı açıp alt kapağı da hızla indirdi, cesetlerden birini dışarı çıkartıp çukurun kenarına kadar sürükledi. Orada ayak ucunda durup aşağı itti.

Ceset yuvarlandı ve seke seke dik yokuştan aşağı kadar inerek en sonunda aşağıda, tüten koca bir kül yığınının üzerinde durdu.

Robert Neville arabaya geri koşarken soluyordu. Gaz maskesi olmasına rağmen burada olduğu zamanlar boğuluyormuş hissine kapılıyordu.

Şimdi ikinci cesedi de çukurun kenarına kadar sürükleyip aşağı yuvarladı. Taş çuvalını da attıktan sonra aceleyle arabaya dönüp hızla uzaklaştı.

Bir kilometre kadar gittikten sonra maskeyi ve eldivenleri söküp arkaya fırlattı. Ağzı açıldı ve derin derin nefesler alarak ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Torpido gözünden küçük şişeyi çıkartarak yakıcı viskiden koca bir yudum aldı. Sonra bir sigara yakarak derin bir nefes çekti. Bazen ateş çukurına haftalar boyunca her gün gitmesi gerekirdi ve her seferinde de bu iş onu hasta ederdi.

Kathy de aşağıda bir yerlerdeydi.

Inglewood yolu üzerinde şişe suyu almak için

bir markette durdu. Issız dükkana girerken çürümüş yiyecek kokusu burnuna doldu. Çabucak bir alışveriş arabası kaparak tozla kaplanmış, sessiz koridora doğru itti; ağır çürük kokusu dişlerini kamaştırıyor, onu ağzından nefes almaya zorluyordu.

Su şişelerini arka tarafta buldu, aynı zamanda merdivenlere açılan bir de kapı. Tüm şişeleri alışveriş arabasına doldurduktan sonra merdivenlerden yukarı çıktı. Marketin sahibi yukarıda olabilirdi, bir yerden de başlaması gerekiyordu.

İki kişiydiler. Oturma odasında, otuz yaşlarında, kırmızı bir elbise giyen bir kadın kanepede yatıyordu. Gözleri kapalı, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş öylece yatarken göğsü ritmik olarak inip kalkıyordu.

Robert Neville'in elleri çekiç ve kazık üzerinde beceriksizce duruyordu. Canlı olduklarında, özellikle de kadınlar için bu iş hep zor oluyordu. O anlamsız duygunun tekrar içine dolduğunu, kaslarını gerdiğini hissetti. Duyguyu bastırmaya çalıştı. Deliceydi, anlamlı hiçbir açıklaması yoktu.

Kadın, âniden aldığı boğuk nefesin sesi dışında hiçbir ses çıkaramadı. Yatak odasına girerken, akan su sesine benzer sesi duyabiliyordu. Eh, *başka* bir seçeneğim var mı, diye sordu kendi kendine; hâlâ doğru şeyi yaptığına kendini ikna etmesi gerekiyordu.

Yatak odasının kapısında durdu, camın kena-

rındaki küçük yatağa bakarken boğazı hareket ediyor, nefesi ciğerlerinde titriyordu. Sonra, hareketlenip yatağın kenarına yürüdü ve yatan kıza baktı.

Titreyen elleriyle ikinci kazığı çantasından çıkartırken, neden hepsi de bana Kathy gibi görünüyor, diye düşündü.

Arabayı yavaş yavaş Sears'a doğru sürerken neden yalnız tahta kazıkların işe yaradığını düşünerek görüntüleri unutmaya çalıştı.

Arabasının yumuşak mırıltısı dışında sessiz ve boş caddeden aşağı ilerlerken kaşlarını çattı. Ancak beş aydan sonra bunu düşünmeye başlaması inanılmaz gelmişti.

Bu, başka bir soruyu da akla getiriyordu. Nasıl oluyor da kalbi hiç ıskalamıyordu? Dr. Busch'un dediğine göre tam kalp olmalıydı. Yine de, Neville'in hiç anatomik bilgisi yoktu.

Alnı kırıştı. Bu korkunç işlemi daha önce bir kez bile sorgulamadan bu kadar çok tekrarlamış olması onu çok rahatsız etmişti.

Kafasını iki yana salladı. Hayır, en baştan dikkatlice gözden geçirmeliyim, diye düşündü, yanıtlamaya çalışmadan önce soruları tam olarak belirlemeliyim. Bir iş yapacaksan doğru yöntemle, bilimsel yöntemle yapmalısın.

Evet, evet, tabii, diye düşündü, yaşlı Fritz'in gölgesi. Babasının adı buydu. Babasını pek sev-

mezdi ve onun mantığını ve mekanik yeteneğini almamak için başarısız epey uğraş vermişti. Babası son anlarına kadar vampirlerin varlığını şiddetle reddetmişti.

Sears'da aradığı torna keskisini bulup bagaja yükledi, sonra dükkanı araştırdı.

Bodrumda, çeşitli karanlık noktalarda saklanan beş tane vardı. Bir tanesini de açık bir dondurucunun içinde buldu. Adamı emaye tabutunun içinde görünce kendini gülmekten alamadı, saklanmak için çok komik bir yer gibi gelmişti.

Daha sonra böyle bir şeyi komik bulmasının dünyanın artık ne kadar mizahtan yoksun kaldığını gösterdiğini düşündü.

Saat iki gibi arabayı park edip öğlen yemeğini yedi. Her şeyde sanki sarmısak tadı vardı.

Bu, sarımsağın onlar üzerindeki etkisini düşünmesine neden oldu. Onları uzak tutan şey kokusu olmalıydı, fakat neden?

Onlar hakkındaki gerçekler oldukça garipti; gündüzleri dışarı çıkmamaları, sarmısaktan uzak durmaları, kazıkla öldürülmeleri, hesapta haçtan korkmaları, aynalardan sözde çekinmeleri...

Sonuncu mesela. Efsaneye göre aynalarda yansımalarının olmaması gerekiyordu, fakat bunun doğru olmadığını biliyordu. Yarasaya dönüşebildikleri kadar yanlış bir kanıydı bu. Mantık ve gözlem, bu batıl inancı kolayca çürütüyordu. Kurda dönüştüklerine inanmak da eş ölçüde ap-

talcaydı. Kuşkusuz vampir köpekler de vardı, geceleri evinin dışında seslerini duymuş, hatta onları görmüştü. Fakat onlar sadece köpektiler.

Robert Neville âniden dudaklarını büzdü. Aman boşver, diye düşündü, henüz hazır değilsin. Sorunlarla, en ince ayrıntılarla kafasını çatlatacağı zaman da gelecekti, fakat o zaman şimdi değildi. Şu ânda düşünülmesi gereken yeterince şey vardı.

Yemekten sonra ev ev gezip tüm kazıklarını bitirdi. Toplam kırk yedi kazığı vardı.

3

"Vampirin gücü, ona kimsenin inanmamasında yatar."

Dracula'nın elindeki kopyasını bırakırken, teşekkür ederim Dr. Van Helsing, diye düşündü. Sağ elinde viski soda, ağzında sigara, Brahms'ın ikinci piyano konçertosunu dinlerken dalgın dalgın kitaplığa bakıyordu.

Doğruydu. Kitap, batıl inançların ve pembe dizi klişelerinin bir senteziydi, fakat bu cümle tamamen doğruydu, onlara kimse inanmamıştı. İnsan varlığına bile inanmadığı bir şeyle nasıl savaşabilirdi ki?

Yaşanan, tam olarak buydu. Kesin bir yapısı ya da inanılırlığı olmayan bir şey, karanlık, geceye ait bir şey, Ortaçağdan hortlayıvermişti. Tüm gerçekliğini hayal ürünü edebiyatın sayfalarında bulmuş olan bir şey. Vampirlerin modası artık geçmişti; Summers'ın yaz aşkları, Stroker'ın melodramları, Ana Britannica'da kısa bir bölüm, ucuz yazarların romanları ya da ikinci sınıf filmler için malzeme olmaktan öteye gidememişlerdi. Yüzyıllardır anlatılan sıradan bir efsane.

Eh, doğruydu işte.

İçkisinden bir yudum aldı ve soğuk sıvı boğazından geçip midesini ısıtırken gözlerini kapadı.

Evet doğru, fakat kimsenin bunu öğrenecek şansı olmadı. Evet, bir şey olduğunun farkındaydılar, fakat 'haydi canım... o kadar da değil'di. *Bu* hayal gücüydü, *bu* batıl inançtı, *böyle* bir şey asla olamazdı.

Böylece bilim efsaneyi yakalayana kadar efsane, bilimi ve geri kalan her şeyi yutuvermişti.

O gün tahta sırık bulamamıştı. Jeneratörü kontrol etmemişti. Ayna kırıklarını temizlememişti. İştahı kaçtığından akşam yemeği de yememişti. Bu hiç de zor olmuyordu. Çoğu zaman iştahı kaçardı. Bütün öğleden sonra yaptığı şeylerin ardından, eve, sıcak bir yemek yemeğe dönemezdi. Beş aydan sonra bile bu değişmemişti.

Bu öğlenki on bir... hayır on iki çocuğu düşündü ve içkisini iki yudumda bitirdi.

Gözlerini kırptı ve oda, etrafında dönmeye başladı. Peder bey, sarhoş oluyorsun galiba, dedi kendi kendine. N'olmuş, diye cevapladı. Buna daha fazla hakkı olan biri var mı?

Kitabı odanın öteki ucuna fırlattı. Van Helsing ve Mina ve Jonathan ve gözünü kan bürümüş kont ve hepiniz, defolun gidin! Bütün hayal ürünleri, kasvetli konulardaki saçma sapan tüm öngörüler, hepiniz defolun.

Boğazından öksürükle kıkırdama arası bir şey çıktı. Dışarıda, Ben Cortman ona seslendi. Hemen geliyorum, Benny, diye düşündü, yalnız dur da smokinimi giyeyim.

Ürperdi ve dişlerini gıcırdattı. Tabii, geliyorum. Neden olmasın? Neden dışarı çıkmayayım ki? Onlardan kurtulmanın en emin yolu bu olurdu.

Onlardan biri olmak.

Bu fikrin basitliği komik geldi, sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı ve sallanarak bara gitti. Neden olmasın? Zihni ağır ağır bu fikir üzerinde çalışıyordu. Ardına kadar açılmış bir kapı ve birkaç adım bu işi bitirebilecekken bu kadar karmaşıklığa katlanma neden?

Yanıtı bir türlü bulamıyordu. Tabii ki onun gibi başkalarının da olduğu ve biryerlerde, tekrar kendi türdeşleriyle beraber yaşayabilecekleri umuduyla yaşamaya devam etmeye çalıştıkları gibi zayıf bir ihtimal de vardı. Fakat eğer evinden bir günlük mesafede değillerse onları nasıl bulabilirdi ki?

Omuz silkip bardağına biraz daha viski boşalttı; ölçü kullanmayı aylar önce bırakmıştı. Camlarda sarmısak, seranın üzerinde ağ, cesetleri yak, taşları götür ve milim milim o lanetli sayılarını azalt. Neden kendini kandırıyordu ki? Bir başkasını asla bulamayacaktı.

Vücudu koltuğa yığıldı. İşte böyle çocuklar, halının üzerinde duran bir böcek gibi rahatım, etrafım, yüzde yüz saf hemoglobinimi yudumlamaktan başka bir şey istemeyen bir tabur kan emici tarafından çevrelenmiş. Bir içki alın çocuk-

lar, bu sefer harbi benden.

Yüzü katıksız, saf bir nefret ifadesine büründü. *Piç kurular!* Vazgeçmeden önce topunuzu geberteceğim teker teker. Parmakları bir mengene gibi kapandı ve elindeki bardak tuzla buz oldu.

Donuk gözlerle aşağı, yerdeki cam parçalarına, hâlâ elinde duran kırık bardağa ve avucundan damlayan viski karışmış kana baktı.

Yine de, bir kısmını istemezler miydi, diye düşündü. Sinirli bir şekilde yalpalayarak ayağa kalktı, elini suratlarına sallayıp ulumalarını dinlemek için az kalsın kapıyı açacaktı.

Sonra gözlerini kapadı ve bir ürperti tüm vücudunu sardı. Dostum, kendine gel, diye düşündü. Git lanet olasıca elini sar.

Tökezleyerek banyoya gitti ve elini dikkatlice yıkadı, açılmış yaraya tentürdiyot sürdüğünde acıdan soluğu kesildi. Beceriksizce sardı, geniş göğsü âni hareketlerle inip kalkıyor, alnından ter damlıyordu. Bir sigaraya ihtiyacım var, diye düşündü.

Tekrar oturma odasına döndüğünde Bernstein yerine Brahms koydu ve bir sigara yaktı. Sigarayı takip eden mavi dumana bakarken, bir gün tabut çivilerim biterse ne yaparım, diye düşündü. Eh, bunun olmasının ihtimali pek yoktu. Kathy'nin dolabında yaklaşık bin kutu kadar...

Dişleri kenetlendi. *Kiler* dolabında, *kiler, ki-*

ler.

Kathy'nin odası.

"Age of Anxiety"[1] kulaklarında çınlarken cansız gözlerle duvardaki resme bakarak oturuyordu. Endişe Çağı... komik gelmişti. Lenny, oğlum, bir de .sen endişeli olduğunu düşünüyordun. Lenny ve Benny, ikiniz tanışmanız lazım. Besteci, cesetle tanışırız. Anne, büyüyünce ben de babam gibi bir vampir olcam. Tabii yavrum, tanrı seni korusun, tabii olacaksın.

Viski lıkır lıkır boşaldı bardağa. Elindeki acı nedeniyle yüzünü biraz ekşitti ve şişeyi sol eline geçirdi.

Oturup içmeye başladı. Ayıklığın keskin sınırı bırakın şimdi yumuşasın, diye düşündü. Bırakın görünüşün netliği dengesiz kalsın; fakat aceleye gerek yok. Hepsinden nefret ediyorum.

Odadaki her şey hem kendi hem de onun çevresinde dönmeye, dalgalanıp salınmaya başlamışlardı. Sınırları belli olmayan, hoş bir pus tabakası görüşünü kapadı. Kafasının bir o yana bir bu yana devrilmesine izin verdi. Dışarıda ise, onlar av peşindeki hayvanlar gibi sessizce dolaşıyor, homurdanıyor ve bekliyorlardı.

Vah zavallı vampircikler, diye düşündü, evimin etrafında mırıldayan zavallı küçük garibanlar, ne kadar da susamışsınız, ne kadar da mahzunsunuz.

1 Endişe Çağı.

Bir fikir! Gözünün önünde titreşen işaret parmağını kaldırdı havaya.

Arkadaşlar, burada bulunmamın sebebi, eğer varsa –ki var– toplumumuzda son derece azınlıkta kalmış olan vampir olgusunu irdelemektir.

Kısaca özetlemek gerekirse: Tezimin ana hatlarını gözler önüne sereceğim; tezim ise: Vampirlere karşı oluşmuş bir önyargı var.

Bu azınlık önyargısının kilit noktası ise: Nefret edilmelerinin temel sebebi onlardan korkuluyor olması. Bu yüzden...

Kendine bir içki hazırladı. Esaslı bir tane.

Bir zamanlar, hatta tam olarak karanlık ve orta çağlarda, vampirin gücü büyüktü ve tabii beraberinde ona duyulan korku da inanılmaz boyuttaydı. Hep toplum, düşmanı olmuştu ve hâlâ da toplum düşmanı sayılıyor. Toplum, ondan nedensizce nefret ediyor.

Bir de şu yandan bakalım, acaba onun ihtiyaçları diğer hayvanların ya da insanın ihtiyaçlarından daha mı sarsıcı? Yaptıkları, çocuklarının ruhunu emen anne-babanın yaptıklarından daha mı tiksindirici? Vampir, kalp atışlarının hızlanmasına ve saçların diken diken olmasına neden olabilir. Fakat bu, topluma sonradan politikacı olacak nevrotik bir çocuk kazandıran aileden daha mı kötüdür? Bu, gecikmiş emellerini beslemek için intihara meyilli milliyetçilere silah ve bomba satan imalatçıdan daha mı kötüdür? Ayıkken bile

akılcı düşünmekten uzak insanlara, beyinlerini daha da köreltmek için mayalanmış arpa suyu veren üreticiden daha mı kötüdür? (Özür dilerim, lafımı geri alıyorum, beni besleyen elleri kötülememeliyim.) Kitap raflarını şehvet ve ölüm arzusu ile dolduran yayıncıdan daha mı kötüdür? Haydi canım, ruhunun derinliklerine bir bak bakalım... vampir o kadar mı kötü?

Tüm yaptığı kan içmek.

Öyleyse neden bu haksız önyargı, bu düşüncesiz çifte standart neden? Neden vampirin istediği yerde yaşama hakkı yok? Neden hiç kimsenin onu bulamayacağı yerlerde saklanarak yaşaması gerekiyor? Neden onu yok etmek istiyorsun? Gördün mü, zavallı saf bir masumu bir av hayvanına çevirdin bile. Onun hiçbir geçim kaynağı, doğru dürüst bir eğitim şansı, hatta oy hakkı bile yok. Geceleri avlanarak sürdürebildiği bir hayata itilmesine şaşmamak lazım.

Robert Neville ters ters homurdandı. Tabii, haklısın, fakat kız kardeşinin onlardan biriyle evlenmesine izin verir misin?

Omuz silkti. İşte bu noktada beni alt ettin dostum, hakikaten alt ettin.

Müzik sustu. İğne plağın siyah çizgileri üzerinde ileri geri sürtünüyordu. Öylece otururken bacaklarından yukarı bir ürperti geldi. Çok fazla içmenin böyle bir derdi vardı. Sarhoşluğun keyifli yanına bağışıklık kazanıyordunuz. Alkol artık

bir avuntu olmaktan çıkıyordu. Daha mutlu olamadan yıkılıyordunuz. Oda, dönmesini şimdiden durdurmaya, dışarıdaki sesler kulak zarlarında çınlamaya başlamıştı.

"Dışarı çık, Neville!"

Yutkundu ve dudaklarının arasından titrek bir nefes çıktı. Dışarı çık. Dışarıda kadınlar vardı, elbiseleri açılmış ya da çıkarılmış, tenlerinin beklediği dokunuşu, dudaklarının beklediği...

Benim kanım, benim *kanım*!

Beyazlaşmış yumruğunun bacağına inmek üzere titreyerek yavaş yavaş yukarı kalkmasını sanki bir başkasının elini izliyormuş gibi izledi. Acıyla birlikte evin bayat kokusundan derin bir nefes çekti içine. Sarmısak. Her yer sarmısak kokuyordu. Elbiseleri, mobilyaları, yemeği, hatta içkisi. Bir sarmısak tonik almaz mıydınız; zihni bu kötü espri girişimini kınadı.

Ayağa fırlayıp evi arşınlamaya başladı. Şimdi ne yapacağım? Her zamanki şeyleri mi? Seni dertten kurtarayım. Okumak-içmek-evin-ses-yalıtımı-kadınlar. Kadınlar; şehvetli, kana susamış sıcak vücutlarını ona sunan kadınlar. Hayır hayır, sıcak değil.

Göğsünden ürpertici bir çığlık koptu. Hepsine lanet olsun, hâlâ ne bekliyorlar? Dışarı çıkıp kendimi teslim edeceğimi mi düşünüyorlar?

Belki de yaparım; belki de... Kendini kapının sürgüsünü hızla sökerken buldu. Geliyorum kız-

lar, şimdi geliyorum. Dudaklarınızı hazırlayın.

Dışarıda sürgünün açıldığını duydular ve gecenin içinden heyecanlı bir uğultu yükseldi.

Hızla döndü ve derisini çatlatıp sıvayı kırana kadar yumruklarını duvara art arda geçirdi. Sonra çaresizce titreyerek, dişleri takırdayarak öylece kaldı.

Bir süre sonra sakinleşti. Kapıyı tekrar sürgüledi ve yatak odasına gitti. Yatağa yıkıldı ve bir inlemeyle yastığa gömüldü. Sol eli çarşafın üzerinde bir kere zayıfça sarsıldı.

Oh, *Tanrım,* daha ne kadar sürecek, ne kadar?

4

Saat çalmadı, çünkü kurmayı unutmuştu. Vücudu kaskatı bir şekilde, sessiz, hareket etmeden uyudu. Sonunda gözlerini açtığında saat on olmuştu.

Tiksintiyle dolu bir homurtu çıkararak doğruldu ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. O ânda, başı sanki beyni kafatasından dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi zonklamaya başladı. Harika, diye düşündü, akşamdan kalmalık. Bir bu eksikti.

İnleyerek doğruldu, tökezleyerek banyoya gitti, yüzüne su çarptı ve saçlarını sıvazladı. İşe yaramıyor, diyordu aklı şikayet edercesine, işe yaramıyor. Kendimi hâlâ bok gibi hissediyorum. Aynada gördüğü yüz sıska, sakallı, kırk yaşlarındaki bir adamın yüzü gibiydi. Sözler, anlamsız bir şekilde rüzgarda sallanan ıslak çarşaflar gibi aklında şakırdıyordu, aşkın büyüsü her yerdeydi.

Yavaşça oturma odasına geçip ön kapıyı açtı. Kaldırımda yığılmış kadını gördüğünde dudaklarının arasından ağır bir küfür çıktı. Kızgınlıkla gerilmeye başlamıştı ki başı döndü ve vazgeçmek zorunda kaldı. Hasta olmalıyım, diye düşündü.

Gökyüzü gri ve cansızdı. Harika! diye düşündü. Her tarafı mühürlenmiş bu sıçan deliğinde sı-

kışmış halde geçecek bir gün daha! Kapıyı acımasızca kapadı ve beynine saplanan sesin etkisiyle irkilerek inledi. Dışarıda, aynanın geri kalanı da düşerek verandanın betonunda parçalandı. Gerçekten harika! Dudakları buruşarak bayaz birer et kıvrımı haline geldi.

İki bardak sade sıcak kahve, midesini daha da berbat hale getirmişti. Bardağı elinden bırakıp oturma odasına geçti. Cehennemin dibine kadar, diye düşündü, ben de yeniden sarhoş olurum.

Fakat alkolün tadı neftyağı gibi geldi ve gıcırtılı bir hırıltıyla elindeki bardağı duvara fırlatıp içkinin halıya akmasını izledi. Lanet olsun, bardaklarım bitiyor. Bu düşünce onu kızdırmıştı, hava burun deliklerinden zorla giriyor, aksak patlamalar halinde çıkıyordu.

Koltuğa gömülüp, orada öylece kaldı, başını yavaşça iki yana sallıyordu. İşe yaramıyordu, onu yenmişlerdi, o kara piç kuruları onu yenmişti.

O rahatsız his; sanki kendisi büyümeye başlamış da, ev ve geri kalan her şey küçülüyormuş ve her ân için onu sıkıştıran tahta, plastik ve tuğlaları patlatarak üzerindeki evden kurtulacakmış hissi yeniden başladı. Ayağa kalktı ve aceleyle kapıya gitti, elleri titriyordu.

Bahçede nemli sabah havasını ciğerlerine doldurdu, nefret ettiği evden öte yana bakıyordu. Aslında, civardaki diğer evlerden de nefret ediyordu; asfalttan, kaldırımlardan, bahçelerden ve

Cimarron Caddesi'nde geri kalan her şeyden nefret ediyordu.

Gitgide daha da doldu. Birden, oradan uzaklaşması gerektiğini fark etti. Bulutlu ya da değil, oradan bir ân önce uzaklaşması gerekiyordu.

Ön kapıyı kilitleyip garajın kilidini açtı ve kalın garaj kapısını yukarı doğru kaldırdı. Kapıyı tekrar kapatmak için uğraşmadı. Ne de olsa hemen, döneceğim, diye düşündü. Sadece kısa bir gezintiye çıkacağım.

Steyşın arabasıyla geri geri yola çıktı, âni bir manevrayla dönüp gazı kökledi ve Compton Bulvarına yöneldi. Tam olarak nereye gittiğini ise bilmiyordu.

Köşeyi altmışla döndü, ama daha bir blok gitmeden hızı yüze çıkmıştı. Altındaki araba ileri atıldı ve kasılmış ayağıyla bastırdığı gaz pedalı döşemeye yapışık kaldı. Direksiyondaki elleri yontulmuş buzu andırıyordu, yüzü ise sanki bir heykele aitti. Büyük durgunluğun içinde kükreyen tek bir ses vardı; boş, cansız bulvardan saatte yüzkırkiki kilometreyle neredeyse uçarak geçiyordu.

Mezarlıktaki çimenliği yavaş yavaş geçerken, doğada her şeyden biraz olsun var[1] diye düşündü.

1 "Things rank and gross in nature posess it merely", Hamlet'in babasının ölümünden sonra annesinin amcasıyla beraber olmasından ötürü dünyadaki her şeyden iğrenerek söylediği söz. (Ç.N.)

Çimenler o kadar büyümüşlerdi ki kendi ağırlıkları altında eğilmişlerdi, o yürürken ağır ayakkabılarının altında gıcırdıyorlardı. Ayakkabılarının çıkardığı gıcırtı ve kuşların anlamsız şakımaları dışında hiç ses yoktu. Robert Neville, bir zamanlar dünyada her şeyin yolunda olduğunu bildikleri için şakıdıklarını düşünürdüm, diye düşündü. Şimdi yanıldığımı anlıyorum. Aslında şakımalarının tek nedeni geri zekalı olmalarıymış.

Nereye gittiğini fark etmeden önce on kilometre, gazı köklemiş bir şekilde, yarışırcasına kullanmıştı arabayı. Aklının ve vücudunun nasıl olup da bilincinden saklayabildiği, garip şeydi doğrusu. Bilinci hasta ve depresyonda olduğunu, evden uzaklaşması gerektiğini düşünüyordu. Virginia'yı ziyaret edeceğini bilmiyordu.

Buna rağmen, olabildiğince hızlı bir şekilde, doğrudan oraya gitmişti. Kaldırımın kenarına park etmiş ve paslı kapıdan geçmişti, şimdi ise ayakkabıları kalın çimen örtüsünü eziyor, çimenlerin arasından gıcırdayarak ilerliyorlardı.

Ne zamandır gelmiyordu buraya? En azından bir ay olmalıydı. Çiçek getirmiş olmayı istedi, fakat sonra, neredeyse kapıya varana kadar buraya geldiğini fark etmediğini hatırladı.

Yine eski bir acının etkisiyle dudakları kapandı. Neden Kathy de burada olamıyordu? Salgın sırasında aptal heriflerin koyduğu kurallara neden o kadar körü körüne uymuştu ki? Keşke o da bu-

rada annesinin yanında yatıyor olabilseydi.

Yine aynı şeye başlama, dedi kendi kendine.

Taş mezar odasına yaklaştığında, kapının hafif aralık olduğunu fark ederek kaskatı kesildi. Hayır, olamaz, diye düşündü. Birden nemli çimenlerin üzerinde koşmaya başladı. Ona dokundularsa, yemin ederim bütün şehri yakarım, dedi. Tanrı şahidim olsun, ona el sürdülerse tüm şehri yakarım!

Kapıyı tüm gücüyle itti ve kapı boş, yankılı bir ses çıkararak arkadaki mermer duvara çarptı. Gözleri çabucak, üzerinde mühürlü tabutun durduğu mermer masaya gitti.

Gerilim düşmüştü; tekrar nefes aldı. Hâlâ oradaydı, dokunulmamıştı.

İçeri girerken mezarın bir köşesinde, soğuk zeminde büzülmüş yatan adamı gördü.

Robert Neville, hışımla, yatan bedene doğru yürüdü, gergin parmaklarla ceketini yakaladığı gibi, adamı yerde sürükleyerek dışarı çıkardı, hiddetle çimenlerin üzerine savurdu. Adam sırt üstü yuvarlandı, beyaz yüzü gökyüzüne döndü.

Göğsü sert hareketlerle inip kalkan Robert Neville, tekrar mezar odasına girdi. Sonra gözlerini kapadı ve elleri tabutun üzerinde bir süre bekledi.

Geldim, diye düşündü. Geri döndüm. Hatırla beni.

Bir önceki sefer getirdiği çiçekleri ve kapı

açık kaldığı için içeri dolan yaprakları temizledi.

Sonra, tabutun yanına oturup alnını kenarındaki metale dayadı.

Sonra sessizlik onu nazik ve soğuk avuçlarına aldı.

Şimdi ölebilsem, diye düşündü; huzur içinde, yavaşça, hiçbir sarsıntı ya da çığlık olmadan. Onunla beraber olabilsem. Onunla beraber olabileceğime inanabilsem.

Parmakları yavaşça kapandı ve başı öne, göğsüne doğru düştü.

Virginia. Beni de gittiğin yere götür.

Billur bir damla gözyaşı hareketsiz elinin yanından geçti...

Orada ne kadar kaldığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yine de, bir süre sonra en derin keder bocalıyor, en keskin umutsuzluk köreliyordu. Flagellan'ın belası, diye düşündü, kırbacı bile hissetmeyecek hale gelmek.

Doğruldu ve ayağa kalktı. Hâlâ hayattayım, diye düşündü, anlamsızca çarpan bir kalp, damarlarımda hedefi olmadan dolaşan kan, herhangi bir amacı olmadan hepsi canlı ve tıkır tıkır görevlerini yerine getiren kemikler, kaslar ve dokular.

Bir süre daha tabuta bakarak durdu, sonra içini çekerek dışarı çıktı, çıkarken de uykusunu bölmemek istermişçesine kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Adamı tamamen unutmuştu. Şimdi ise neredeyse ona takılıp düşecekti; bir küfür sallayıp yanından geçti ve yürümeye devam etti.

Sonra âniden arkasını döndü.

Bu da ne? Kuşkulu gözlerle adama bakıyordu. Adam ölmüştü; gerçekten ölmüştü. Fakat nasıl olurdu? Değişim çok hızlı olmuştu, yine de adam şimdiden günlerdir ölüymüş gibi görünüyor ve kokuyordu.

Beyni âni bir heyecan kasırgasıyla çalkalanmaya başladı. Bir şey, acımasızca etkili bir şey vampiri öldürmüştü. Kalbe dokunulmamıştı, sarmısak da yoktu, yine de...

Görünüşe göre ölüm hiç zorlanmadan gelmişti. Tabii ya: güneş ışığı!

Birden bunu daha önce fark edememesinin ağırlığı altında ezildi. Gün boyunca dışarı çıkmadıklarını beş ay boyunca bilmek ve *bir kere* bile bağlantıyı kurmamak! Kendi aptallığından sarsılmış bir şekilde gözlerini kapadı.

Güneş ışınları: kızılötesi ve morötesi. Onlar olmalıydı. Fakat neden? Lanet olsun, neden güneş ışığının insan metabolizması üzerindeki etkileri konusunda hiçbir şey bilmiyordu ki?

Bir düşünce daha: Adam gerçek vampirlerden biriydi; yaşayan ölülerden biri. Acaba güneş ışığı hâlâ canlı olanlar üzerinde de aynı etkiyi gösteriyor muydu?

Aylardır yaşadığı bu ilk heyecan, arabaya

doğru fırlayarak koşmasına neden oldu.

Mezarlığın kapısı arkasından kapanırken acaba ölü adamı da yanına alması gerekir miydi, diye düşündü. Ceset diğerlerini çeker miydi, mezarı işgal ederler miydi? Hayır, zaten tabuta yaklaşmazlardı, sarmısakla mühürlenmişti. Diğer taraftan adamın kanı da artık ölü kandı, böyle...

Düşünceleri yine koptu, bir başka sonuca varmıştı. Güneş ışınları kanlarına birşeyler yapıyor olmalıydı!

O zaman, her şeyin kanlarıyla ilgisi olması mümkün müydü? Sarmısak, haç, ayna, kazık, gün ışığı, bazılarının içinde uyuduğu toprak? Şu ân nasıl bir bağlantı olabileceğini kestiremiyordu, yakında da...

Yoğun bir okuma, araştırma yapması gerekecekti. Tam da ihtiyacı olan şey bu olabilirdi. Uzun bir zamandır bunu yapmayı planlıyordu fakat görünüşe göre son zamanlarda aklından uçup gitmişti. Bu yeni fikir, hevesini tekrar kabartmıştı.

Arabayı çalıştırıp sokağı hızla geçti, bir mahalleye saptı ve rastladığı ilk evin önüne çekti.

Patikadan koşup ön kapıya gitti, fakat kilitliydi ve zorlayarak da açamadı. Sabırsızca homurdanarak yandaki eve koştu. Kapı açıktı, karanlık oturma odasından geçerek merdivenlere atıldı ve halı kaplı basamakları ikişer ikişer çıktı.

Kadını yatak odasında buldu. Tereddüt etme-

den örtüleri kenara fırlatıp onu bileklerinden yakaladı. Vücudu yere çarpınca kadın bir hırıltı çıkardı, koridordan ve merdivenlerden aşağı sürüklenirken ise boğazından gelen hafif sesleri duyabiliyordu.

Oturma odasından geçerlerken kadın hareket etmeye başlamıştı.

Kadının elleri Neville'ın bileklerinin üzerine kapandı ve vücudu halının üzerinde burkulup çırpınmaya başladı. Gözleri hâlâ kapalıydı fakat kesik kesik nefes alıyor, homurdanıyor, vücudu adamın ellerinden kurtulmak için kıvranıyordu. Siyah tırnakları adamın etine girdi. Bir hırıltıyla kadının pençesinden kurtuldu ve yolun geri kalan kısmında saçından sürükledi. Bu insanların da kendisiyle –tam olarak nasıl olduğunu anlamasa da– benzer acılar çektiğini fark ettiğinde, içine bir sancı saplanırdı. Fakat şu anda deneysel bir coşku onu ele geçirmişti ve başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Böyle olmasına rağmen, kadını dışarıdaki kaldırımın üzerine fırlattığında çıkardığı boğuk dehşet çığlığı iliklerine kadar işledi.

Kaldırımın üzerinde çaresizce kıvranıyor, elleri açılıp kapanıyor, dudakları kırmızılığını kaybediyordu. Robert Neville gergin bir şekilde izledi.

Yutkundu. Bu duygusuz vahşet hissi sona ermeyecekti. Kadını izlerken dudaklarını ısırdı. Tamam, acı çekiyor, diye savundu kendisini, fakat

o da onlardan biri ve eğer eline fırsat geçseydi beni seve seve öldürürdü. Olaya bu yönden bakmalısın, var olan tek bakış açısından. Dişleri sıkılı, öylece durup ölmesini seyretti.

Birkaç dakika içinde hareket etmeyi, inlemeyi kesti, elleri betonun üzerine beyaz çiçekler gibi yavaşça açıldı. Robert Neville yanına çömelip kalp atışına baktı. Yoktu. Vücudu şimdiden soğumaya başlamıştı.

Hafif bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Demek doğruydu. Kazıklara ihtiyacı yoktu. Bu kadar zaman sonra, en sonunda daha iyi bir yöntem bulmuştu.

Sonra birden nefesini tuttu. Fakat kadının gerçekten öldüğüne nasıl emin olabilirdi ki? Güneş batmadan nasıl bilebilirdi?

Bu düşünce onu öncekinden daha huzursuz, yeni bir öfkeyle doldurdu. Neden her soru daha önceki cevapları kurutuyordu ki?

Oturup, park ettiği yerin hemen arkasındaki bir süpermarketten aldığı bir kutu dometes suyunu içerken bunun hakkında düşündü.

Nasıl öğrenebilecekti? Güneş batana kadar kadınla beraber kalamazdı.

Aptal, kadını beraberinde eve götürsene.

Gözleri tekrar kapandı ve sinirle titrediğini hissetti. Apaçık ortada olan bütün cevapları bugün kaçırıyordu. Şimdi bütün o yolu geri dönüp kadını bulması gerekecekti, üstelik evin yerinden

bile tam olarak emin değildi.

Motoru çalıştırıp park yerinden çıktı, bu arada saatine de göz attı. Saat üçtü. Onlar gelmeden önce geri dönebilmek için epey zaman vardı. Gaza bastı ve araba daha da hızlandı.

Evi tekrar bulması yarım saatini aldı. Kadın hâlâ kaldırımın üzerinde aynı konumdaydı. Eldivenlerini giyen Neville, arabanın bagaj kapısını açtı, alt kapağı indirdi ve kadına doğru yürüdü. Yürürken kadının vücut hatlarını fark etti. Hayır, tanrı aşkına yine aynı şeye başlama!

Kadını arabaya kadar sürükleyip içeri attı. Sonra kapıyı kapayıp eldivenlerini çıkardı. Saate baktı. Saat üç. Onlar gelmeden önce...

Kalbi küt küt atmaya başladı; saati hızla kulağına götürdü.

Saat durmuştu.

5

Kontak anahtarını çevirirken parmakları titriyordu. Elleri direksiyonu sıkıca kavradı ve âni bir U-dönüşü ile Gardena'ya doğru hızla harekete geçti.

Ne kadar da büyük bir aptallık yapmıştı! Mezarlığa varmak en az bir saat sürmüş olmalıydı. Herhalde saatlerce tabutun yanında kalmıştı. Sonra da o kadını almaya gitmek. Markete gidip domates suyu içmek, tekrar kadının yanına gitmek...

Saat kaçtı?

Salak! Evinde onu beklediklerini düşündüğünde kanı buz gibi bir korkuyla akmaya başladı. Aman Tanrım, garaj kapısını da açık bırakmıştı! Benzin, malzemeler... *jeneratör*!

Acı bir inilti boğazında takılıp kaldı, gazı kökledi ve küçük steyşın araba ileri atıldı; kilometre sayacı önce bir ân sallandı, sonra 100'ü, 110'u, 120'yi aynı hızla geçti. Ya şimdiden onu bekliyorlarsa? Eve girmesi nasıl mümkün olabilirdi ki?

Kendini sakin olmaya zorladı. Şimdi dağılmamalıydı, kendini kontrol altında tutmalıydı. İçeri girecekti. Merak etme, dedi kendi kendine, içeri gireceksin. Fakat bunun nasıl olacağını bilmiyordu.

Bir eli gergince saçına gitti. Aklı, işte bu harika, diye isyan etti. Varlığını devam ettirebilmek için onca derde katlan, sonra bir gün sadece zamanında eve dönme. Kapa çeneni, diye kızdı zihni kendi kendine. Fakat bir önceki gece saatini kurmayı unuttuğu için kendini öldürebilirdi. Hiç kendini yorma, diye cevap verdi zihni, onlar senin için seve seve yaparlar. Birden, açlıktan neredeyse güçsüz düştüğünü fark etti. Domates suyunun yanında yediği az miktarda konserve et, açlığını bastırmak namına hiç işe yaramamıştı.

Sessiz sokaklardan geçerken, herhangi birinin kapıda belirip belirmediğini görmek için bir yandan ötekine bakıp duruyordu. Şimdiden karanlık olmaya başlamış gibi görünüyordu fakat bu onun hayal ürünü de olabilirdi. O kadar da geç olamazdı, o kadar da değil.

Western ve Compton Caddelerinin köşesinden hızla geçerken binadan çıkıp ona doğru bağırarak koşan ilk adamı gördü. Adamın sesi arabanın gürültüsünde boğulurken sanki bir el kalbini sıkıştırıyordu.

Araba daha fazla hızlanmıyordu. Şimdi de aklı, patlayan bir lastik, yoldan çıkan araba, patlayan frenler yüzünden bir eve çarpma görüntüleriyle ona işkence etmeye başlamıştı. Dudakları titremeye başladı ve bunu durdurmak için ağzını sıkıca kapadı. Direksiyondaki elleri uyuşmuştu.

Cimmaron'un köşesinde yavaşlaması gerekti.

Evlerin birinden fırlayıp arabayı kovalamaya başlayan adamı göz ucuyla gördü.

Sonra, lastiklerin feryatları arasında köşeyi döndü ve donakaldı.

Hepsi evinin önünde, onu bekliyorlardı.

Boğazından çaresiz bir dehşet sesi çıktı. Ölmek istemiyordu. Düşünmüş, hatta tasarlamış olabilirdi. Fakat ölmek istemiyordu. *Bu şekilde* değil.

Motorun sesi yüzünden hepsinin beyaz yüzlerinin ona döndüğünü gördü. Kimileri de açık garaj kapısından dışarı fırladı. Dişleri anlamsız bir hiddetle kenetlendi. Na kadar da aptalca, ne kadar da beyinsizce bir ölüm şekli!

Şimdi ise sokağın karşısından arabaya doğru bir sıra halinde koşmaya başladıklarını görebiliyordu. Âniden duramayacağını fark etti. Gaz pedalını sonuna kadar bastırdı ve araba onları biçerek aralarından geçti; üç tanesini labut gibi devirmişti. Bedenlerine çarptığında arabanın gövdesi sarsıldı. Bağıran beyaz yüzler yan camdan hızla geçerken çığlıkları kanını dondurdu.

Şimdi arkasında kalmışlardı fakat dikiz aynasından görebildiği kadarıyla hâlâ peşindeydiler. Âni bir plan kurarak düşüncesizce yavaşlamaya başladı, hatta arabanın hızı önce saatte 50'ye sonra 40'a en son olarak da 30 kilometreye düşene kadar frene bastı.

Arkaya bakıp ona yetişmeye başladıklarını

fark etti; gri-beyaz yüzleri gitgide yaklaşıyordu, karanlık gözler arabanın... hayır *onun* üzerine kilitlenmişti.

Âniden yakından gelen bir hırıltı sesiyle yerinden zıpladı, kafasını çevirmesiyle de arabanın yanında beliren Ben Cortman'ın çıldırmış yüzüyle karşılaştı.

İç güdüsel olarak gaz pedalına asıldı, fakat diğer ayağının debriyajdan kaymasıyla araba sert bir sarsıntıyla birlikte... ileri atılıp durdu.

Tekrar kontağı çevirmek için acele hamle yaparken alnından soğuk terler boşaldı. Ben Cortman bir pençe attı.

Soğuk, beyaz eli homurdanarak itti.

"Neville, Neville!"

Ben Cortman tekrar hamle yaptı, elleri buz pençeler gibiydi. Neville eli yine kenara itip kontak anahtarına asıldı, tüm vücudu kontrolsüzce titremeye başlamıştı. Arkadakilerin arabaya yaklaşırken heyecanla bağırdıklarını duyabiliyordu.

Motor, öksürerek hayata döndü, fakat tam o sırada Ben Cortman'ın uzun tırnaklarının yanağını çizdiğini hissetti.

"Neville!"

Acı, âniden elinin sımsıkı bir yumruk haline gelmesine neden oldu, bu yumruğu da Corman'ın suratının ortasına patlattı. Cortman, sallanarak geri, asfalta düşerken araba vitese geçip ileri atıldı, hız kazanmaya başladı. Diğerlerinden

biri bu arada yetişmiş ve arkaya atlamıştı. Bir dakika kadar arkada asılı kalmayı başardı, Neville arka camda onun delice içeri bakan kül rengi yüzünü görebiliyordu. Sonra direksiyonu kaldırıma doğru kırıp keskin bir dönüşle adamı silkeledi. Adam, kolları önünde, koşarak bir bahçeye daldı ve evin duvarına şiddetli bir şekilde çarptı.

Robert Neville'in kalbi göğüs kafesinden her ân dışarı çıkacakmış gibi sertçe atıyordu. Aldığı her nefesle ürperiyor, vücudu soğuk ve uyuşmuş gibi geliyordu. Yanağından aşağı süzülen kanı hissedebiliyor, fakat acı duymuyordu. Titreyen eliyle kanı aceleyle sildi.

Önündeki virajdan arabayı sağa döndürdü. Sürekli dikiz aynasına bakıp gözlerini tekrar ileri çeviriyordu. Hass Sokağı'na kadar olan kısa yolu aştı ve tekrar sağa döndü. Ya bahçelerden geçip önünü kapattılarsa?

Onlar arkadaki köşeden aç bir kurt sürüsü gibi çıkana kadar biraz yavaşladı. Sonra gaza bastı. Hepsinin onu takip etmemesi riskini göze almak zorundaydı. Bazıları ne yapmaya çalıştığını tahmin etmiş olabilir miydi?

Gazı sonuna kadar kökledi ve araba ileri atılarak önündeki bloğu hızla geçti. Köşeyi saatte 80 kilometreyle dönerek Cimarron'a olan kısa mesafeyi namludan çıkan bir kurşun gibi aşarak tekrar sağa döndü.

Sonunda nefes alabildi. Kendi bahçesinde

kimseler gözükmüyordu. Demek hâlâ bir şansı vardı. Yine de, arabayı bırakması gerekecekti; onu garaja çekecek zaman yoktu.

Kaldırıma hızla yanaşıp kapıyı açtı. Arabayı geride bırakıp eve doğru koşarken köşenin diğer yanından yaklaşan ve gitgide kabaran çığlıkları duydu.

Garajı kilitleme riskini göze almalıydı. Kilitlemezse jeneratörü parçalayabilirlerdi, henüz bu iş için vakitleri olmuş olamazdı. Adımları garaja kadar olan yolda gümbürdedi.

"Neville!"

Cortman garajın karanlık gölgeleri arasından fırladığında âniden geri çekildi.

Vücudu onunkiyle çarpıştı ve neredeyse yere seriliyordu. Boğazına kilitlenen soğuk, güçlü elleri hissetti ve yüzünde patlayan o pis nefesi duydu. İkisi yalpalayarak kaldırıma doğru geriledi ve beyaz, sivri dişli ağız, Robert Neville'in boğazına doğru hamle yaptı.

Beklenmedik bir şekilde sağ yumruğunu yukarı kaldırıp Cortman'ın boğazına geçirdi. Cortman'ın boğazından boğuk bir ses geldi. Bir blok ötedeki köşeden ilki gözüktü, bağırıyor ve koşuyordu.

Robert Neville, vahşi bir hareketle Cortman'ı uzun yağlı saçlarından kavradı, koşarak yola doğru çekti ve kafasını arabanın kenarına geçirdi.

Sonra sokağa bir bakış attı. Garaj için zaman yok! Fırlayıp evin kenarından geçti, verandaya çıktı.

Birden kayarak durdu. Tanrım, anahtarlar!

Korkuyla aldığı bir nefesle birlikte dönüp arabaya koştu. Cortman gırtlağından yükselen bir hırıltıyla ayağa kalkıyordu; dizini adamın beyaz suratına geçirip tekrar kaldırıma devirdi. Sonra arabanın içine atılıp anahtarları kontaktan çıkardı.

Tam arabadan dışarı çıkarken ilki üzerine atıldı.

Tekrar arabanın koltuğuna gömüldü ve bacaklarına takılan adam, kaldırıma kötü bir şekilde kapaklandı. Robert Neville, kandini dışarı çekti, bahçeyi bir nefeste geçip verandaya atıldı.

Doğru anahtarı bulabilmek için bir ân durdu ve tam o sırada bir başkası verandanın basamaklarından fırladı. Neville, çarpışmanın etkisiyle eve yapıştı. O sıcak, kan gibi yoğun nefes şimdi tekrar üzerinde, keskin dişli ağız tekrar boğazındaydı. Dizini adamın apış arasına geçirdi ve iki büklüm olmuş adamı, sırtını eve vererek, bahçeden koşarak gelen bir diğerinin üzerine ayağıyla ittirdi.

Kapıya atılıp kilidi açtı. İçeri dalıp arkasını döndü. Tam kapıyı çarparken aralıktan bir kol uzandı. Bunun üzerine, tüm ağırlığıyla kapıyı itti, taa ki kemiklerin kırılma sesini duyana kadar,

sonra da biraz aralayıp, kırık kolu dışarı itti ve tekrar çarparak kapattı. Kapının sürgüsünü yerine yerleştirirken elleri titriyordu.

Yavaşça yere çöktü ve sırt üstü yıkıldı. Karanlıkta öylece yatakaldı, göğsü inip kalkıyordu, kolları ve bacakları ise cansız gibi yığılmışlardı. Dışarıdakiler uluyor, kapıyı yumrukluyor, çılgın bir hiddet krizi halinde ismini haykırıyorlardı. Taş ve tuğlaları yerden alıp eve fırlatıyor, ona bağırıp küfrediyorlardı. O ise eve çarpan taş ve tuğlaların sesini, ulumalarını dinleyerek öylece yatıyordu.

Bir süre sonra kendini zorlayarak bara gitti. Koyduğu viskinin yarısı halıya döküldü. Bardaktakini mideye indirdikten sonra öylece kalakalmıştı; titreyen bacaklarına destek olmak için barın kenarını tutuyor, boğazı kurumuş ve daralmış, dudakları kontrolden çıkmış bir şekilde titriyordu.

Alkolün sıcaklığı midesinde yavaşça yayılmaya başladı ve vücuduna ulaştı. Nefes alış verişi yavaşladı, göğsü titremeyi bıraktı.

Birden dışarıdaki gümbürtüyle irkildi.

Gözetleme deliğine koşup dışarı baktı. Âniden beliren bir öfke dalgası içini kaplarken dişlerini gıcırdattı; arabayı devirmiş, ön camı tuğla ve taşlarla kırıyorlar, kaportayı ve motoru ellerindeki sopalarla delice parçalıyorlar, çılgınca darbeleriyle arabanın gövdesini eziyorlardı. İzledik-

çe, öfke içine sıcak bir asit gibi doldu, taamlanmamış küfürler boğazında oluştu, elleri ise iki yanında koca beyaz yumruklar haline gelene kadar sıkıldılar.

Ansızın döndü ve lambaya giderek yakmaya çalıştı. Yanmadı. Bir hırıltıyla dönüp mutfağa koştu. Buzdolabı çalışmıyordu. Karanlık odaların birinden diğerine koştu. Dondurucu susmuştu; tüm yiyecekler bozulacaktı. Evi, ölü bir ev olmuştu.

İçindeki öfke patladı. Yeter!

Hiddetten hissizleşmiş elleri, bir çift dolu silaha ulaşana kadar giysileri çekmeceden savurup attı.

Karanlık oturma odasını bir nefeste geçip kapıdaki sürgüyü yerinden düşürdü. Dışarıda, kapıyı açtığını duyduklarında ulumaya başladılar. Dışarı geliyorum, sizi piç kurıuları, diye bağırdı beyni.

Kapıyı hızla açıp karşısına ilk çıkanı suratının ortasından vurdu. Adam dönerek verandadan aşağı düştü; çamurlu, yırtılmış elbiseler içindeki iki kadın, beyaz kolları kucaklamak istermişçesine iki yana açılmış, üzerine doğru geldi. Kurşunlar vücutlarına girerken sarsıldılar, sonra da kansız dudaklarından vahşi birer çığlık koptu ve ikisini birden bir kenara itip ortalarına kurşun yağdırmaya başladı.

Tabancaların ikisi de boşalıncaya kadar ateş

etti. Sonra da saldıranları, verandanın üzerinde, kabzalarla delice dövmeye başladı; daha önce vurdukları yine üzerine saldırdığında ise aklını neredeyse tamamen kaybediyordu. Silahları ellerinden söküp aldıklarında yumruklarını, dirseklerini kullandı, kafa atıp koca ayakkabılarıyla tekmeler savurdu.

Omzunun parçalanmasının verdiği şiddetli acı onu kendine getirene kadar, yaptığının anlamını ve umutsuzluğunu fark etmemişti. İki kadını kenara devirip kapıya doğru geriledi. Bir adamın kolu arkadan boynuna dolandı. Belden öne doğru eğilip adamı başının üzerinden diğerlerinin üzerine fırlattı. Geri, kapıya doğru zıplayıp, kapının iki yanını tuttu ve kendini kaldırıp bacaklarını bir çift piston gibi kullanarak adamları arkadaki çalılara doğru tekmeledi.

Sonra, tekrar üzerine atılmalarına fırsat vermeden, kapıyı suratlarına çarptı, kilitledi, sürgüsünü itti ve koca sürgü tahtasını yerine taktı.

Robert Neville evinin soğuk karanlığında öylece durarak vampirlerin çığlıklarını dinledi.

Duvarın yanında, bir yandan yavaşça ve güçsüz bir şekilde sıvayı yumrukluyor, diğer yandan sakallı yanaklarından gözyaşları süzülüyor, kanayan eli acıyla sızlıyordu. Her şey gitmişti, herşey.

Kaybolmuş, korkmuş bir çocuk gibi, "Virginia" diye ağlamaya başladı. "Virginia, *Virginia*."

2. BÖLÜM:
1976 MART

6

Sonunda ev tekrar yaşanabilir hale gelmişti.

Hatta artık eskisinden de iyiydi:, ne de olsa üç gününü almıştı, fakat duvarların ses yalıtımını sonunda yapmıştı. Şimdi istedikleri kadar çığlık atıp uluyabilirlerdi ama artık onları dinlemesi gerekmeyecekti. Özellikle de artık Ben Cortman'ı dinlenmek zorunda kalmayacağını bilmek hoşuna gidiyordu.

Bütün bu işler için epey zaman ve enerji harcamıştı. Öncelikle parçaladıklarının yerine yeni bir araba bulması gerekmişti. Bu, düşündüğünden daha zor olmuştu.

Santa Monica'ya, bildiği tek Willys dükkanına gitmesi gerekiyordu. Tecrübesi olduğu tek steyşın araba Willys idi ve şu ân yeni tecrübeler edinmek için iyi bir zamana benzemiyordu. Santa Monica'ya kadar yürüyemezdi, bu yüzden mahallenin etrafında park edilmiş arabalardan birini kullanması gerekecekti. Fakat çoğu şu ya da bu nedenle çalışmaz durumdaydı: bitmiş bir akü, tıkanmış bir benzin pompası, bitmiş benzin, patlak lastikler...

En sonunda, evinden yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıktaki bir garajda çalıştırabildiği bir araba buldu ve çabucak Santa Monica'ya yeni bir

steyşın araba almaya gitti. Aküsünü değiştirdi, deposunu doldurdu, arkaya benzin varilleri koyup eve döndü. Eve döndüğünde güneşin batmasına yaklaşık yarım saat vardı.

Bundan emin olmuştu.

Şansına jeneratör harap olmamıştı. Görünüşe bakılırsa, onun kendisi için taşıdığı önem hakkında vampirlerin bir fikri yoktu, çünkü parçalanmış bir kablo ve birkaç sopa darbesi dışında uzak durmuşlar gibi görünüyordu. Onu, saldırıdan hemen sonraki gece tamir etmeyi başarmış, böylece dondurulmuş yiyeceklerinin bozulmasını engellemişti. Buna da şükrediyordu çünkü artık şehirde elektrik olmadığına göre dondurulmuş yiyecek bulabileceği herhangi bir yer olmadığından oldukça emindi.

Geri kalana gelince, garajı düzenleyip kırık ampuller, sigortalar, kablolar, tıkaçlar, lehim telleri, motor yedek parçaları ve bir ara (tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyordu) oraya koyduğu bir kutu tohumdan oluşan enkazı temizlemesi gerekmişti.

Çamaşır makinesi, tamir edilemeyecek ölçüde çok zarar görmüştü, değiştirmesi gerekmişti; fakat bu zor olmadı. En kötü kısım, varillerden döktükleri tüm o benzini silmek olmuştu. Silerken, benzin dökerek bu sefer gerçekten kendilerini aşmışlar, diye düşündü rahatsız bir şekilde.

Evin içinde ise çatlamış sıvayı tamir edip faz-

ladan bir iş olarak, odaya farklı bir görünüş vermesi için yeni bir duvar resmi daha yerleştirmişti.

Bir kere başladıktan sonra bütün bu iş hoşuna bile gitmişti. Uğraşacak, hâlâ öfkesiyle besleyip durduğu enerjisini boşaltacak birşeyler bulmuştu. Günlük işlerin tekdüzeliğini kırmıştı: Cesetleri uzaklaştırmak, evin dışını tamir etmek, sarmısak asmak gibi...

O günler boyunca nadiren içti, zaman zaman tüm bir günü bile içkisiz geçirebildiği oluyordu, hatta akşam içkilerini bile anlamsız kaçışlardan, yatak öncesi rahatlatıcıları haline getirmişti. İştahı açıldı, iki kilo alıp göbeğini eritti. Geceleri uyuyordu bile, rüyasız, derin uykular...

Birkaç gün, şatafatlı bir otel süitine yerleşme fikrini kurcaladı. Fakat orayı yaşanabilir bir yer haline getirmek için yapması gereken bütün o işleri düşününce bu fikrini değiştirdi. Hayır, onun yeri eviydi.

Şimdi ise oturma odasında oturmuş, Mozart'ın Jüpiter Senfonisini dinlerken, araştırmasına nasıl, daha da önemlisi *nereden* başlaması gerektiğini düşünüyordu.

Birkaç ayrıntıyı biliyordu, fakat bunlar davasının oluşturduğu buzdağının sadece görünen kısmıydı. Cevap başka biryerlerdeydi. Büyük ihtimalle bildiği, fakat atladığı, yeterince önem vermediği, genel manzara ile ilişkisini kuramadığı

bir gerçek kırıntısındaydı.

Fakat hangisi?

Sağ elinde üzeri buzlanmış bir bardak, gözleri duvardaki resme kilitlenmiş, koltukta hareketsiz bir şekilde öylece oturuyordu.

Kanada'dan bir manzaraydı: yeşil gölgelerin gizeminde, her şeyden uzak, insanlığın ulaşmadığı bir doğanın sessizliği içindeki kuzey ormanlarının derinlikleri. Çıt çıkarmayan yeşil derinliklere daldığında merakı kabardı.

Belki de geri gitmeliydi. Belki de cevap geçmişte biryerlerde, belleğinin karanlık kıvrımlarından birinde gizliydi. Geri dön o zaman, diye emretti aklına, geri dön.

Geri dönmek yüreğini dağladı.

Gece bir toz fırtınası daha olmuştu. Yüksek, çevrintili rüzgarlar evi baştan aşağı azimle kurcalamış, tozu çatlaklardan içeri sokmuş, sıvadaki deliklerden sızdırmış ve mobilyaların yüzeyleri üzerinde ince bir toz tabakası oluşturmuştu. Yataklarının üzerindeki toz, elene elene ince bir pudra halini alıp saçlarına, göz kapaklarına, içine yerleşmiş, gözeneklerini tıkamıştı.

Gecenin yarısı boyunca Virginia'nın ağır nefesini bütün o gürültü arasından seçebilmek için uyuyamamıştı. Buna rağmen, fırtınanın feryatları, gıcırtılı sesleri arasında hiçbir şey duyamamıştı. Uyku ve uyanıklık arasındaki o ânlarda, evin is-

keletinin iki dev zımpara taşı arasında sıkıştırıldığı ve bu kocaman, aşındırıcı yüzeylerin evi titretip törpülediği gibi bir yanılsamaya kapılmıştı.

Toz fırtınalarına hiçbir zaman alışamamıştı. Taneciklerin çıkardığı o tıslama tüylerini ürpertmeye yetiyordu. Fırtınalar ona alışmak için fırsat tanıyacak kadar düzenli aralıklarla gelmemişlerdi hiç. Ne zaman geldilerse geceyi uykusuz, yatakta döne döne geçirmişti ve ertesi güne oldukça bitkin başlamak zorunda kalmıştı.

Şimdi endişelenilmesi gereken bir de Virginia vardı.

Yaklaşık dört sularında hafif uykusundan uyandı ve fırtınanın dindiğini fark etti. Oluşan tezat, sessizliği kulaklarına dolan bir gürültüye çevirmişti.

Onu rahatsız edecek derecede kaymış pijamalarını düzeltebilmek için doğruldu ve Virginia'nın uyanık olduğunu fark etti. Gözlerini tavana *dikmiş*, sırt üstü yatıyordu.

Uyku sersemi, "Ne oldu?" diye mırıldandı.

Cevap gelmedi.

"Tatlım?"

Kadının gözleri yavaşça ona doğru döndü.

"Hiç," dedi, "Uyu artık."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Aynı."

"..."

Bir ân kadına öylece bakakaldı.

Sonra, "Pekala," dedi ve yan dönerek gözlerini kapatı.

Saat, altı otuzda çaldı. Genelde kapatma tuşuna basan Virginia olurdu fakat bunu yapmayınca onun hareketsiz vücudunun üzerinden uzanıp kapatan Neville oldu. Hâlâ sırt üstü yatıyordu, gözleri yine tavana dikiliydi.

Neville endişeli bir şekilde "Ne oldu?" diye sordu.

Soru üzerine ona baktı ve yastığın üzerindeki başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum", dedi. "Sadece uyuyamıyorum."

"Neden?"

Ne anlama geldiği belli olmayan bir ses çıkardı.

"Kendini hâlâ güçsüz mü hissediyorsun?" diye sordu.

Kadın doğrulmaya çalıştı, fakat başaramadı.

"Orada kal tatlım," dedi. "Hereket etme." Elini kadının alnına koydu. "Ateşin yok" dedi.

"Kendimi hasta gibi hissetmiyorum, sadece... yorgunum."

"Soluk görünüyorsun."

"Biliyorum. Tıpkı bir hayalete benziyorum."

"Yerinden kalkma," dedi.

Kalkmıştı.

"Kedimi şımartmaya niyetim yok," dedi. "Haydi, sen de giyin. Ben iyiyim."

"Tatlım kendini iyi hissetmiyorsan hiç ayağa

kalkmaya çalışma."

Adamın kolunu sıvazlayıp gülümsedi.

"Ben iyiyim," dedi. "Sen hazırlanmaya bak."

Tıraş olduğu sırada, kadın banyonun kapısı önünden geçerken terliklerinin sürtünme sesini duydu. Kapıyı açtı ve oturma odasını yavaşça geçişini izledi, vücudu hafif zig zaglar çiziyordu. Kafasını sallayarak tekrar banyoya girdi. Onun yatakta kalması gerekiyordu.

Bir toz tabakası lavabonun üzerini kaplamıştı. Lanet olasıca şey her yerdeydi. Sonunda tozu yüzünden uzak tutabilmek için Kathy'nin yatağının üzerine bir çadır kurması gerekmişti. Tentenin bir ucunu yatağının yanındaki duvara çivilemiş, yatağın üzerinde bir eğim yapmasına izin vererek diğer ucunu da yatağın yanına bağlanmış sopaların üzerinden geçirmişti.

İyi tıraş olamamıştı çünkü tıraş köpüğünde de toz vardı ve ikinci bir kez yüzünü sabunlamak için zamanı yoktu. Yüzünü yıkadı ve dolaptan temiz bir havlu alarak iyice kurulandı.

Giyinmek için yatak odasına gitmeden önce Kathy'nin odasını kontrol etti.

Hâlâ uyuyordu; küçük, sarışın başı yastığın üzerinde hareketsizdi ve yanakları derin uykudan pembeleşmişti. Parmağını tentenin üzerinde gezdirdi; geri çektiğinde tozdan grileşmişti. İğrenerek kafasını iki yana salladı ve odayı terk etti.

On dakika sonra mutfağa geçerken, "Keşke

şu lanet olasıca fırtınalar bir sona erse," diye söyleniyordu. "Eminim ki..."

Konuşmayı kesti. Kansı genelde ocak başında yumurta, krep ya da omlet pişiriyor, kahve yapıyor olurdu. Bugün ise masada oturuyordu. Ocağın üzerinde kahve ısınıyordu fakat pişen başka bir şey yoktu.

"Canım, kendini iyi hissetmiyor gibiysen yatağa geri dön istersen," dedi. "Kendi kahvaltımı kendim de hazırlayabilirim."

"Ben iyiyim, sadece biraz dinleniyordum. Özür dilerim. Kalkıp sana birkaç yumurta kırayım."

"Orada kal," dedi. "O kadar da çaresiz biri değilim."

Buzdolabına gidip kapağını açtı.

Kadın, "Etrafta neler döndüğünü bilmek istiyorum," dedi. "Mahalledeki insanların yarısında var, ayrıca sen de fabrikanın yarıdan çoğunun işe gelmediğini söylüyorsun."

Adam, "Belki de bir çeşit virüstür," diye cevapladı.

Kafasını iki yana salladı, "Bilemiyorum."

Kendine portakal suyu koyarken, "Bütün bu sivrisinekler, fırtınalar ve herkesin hasta olması hayatı hızla çekilmez hale getiriyor," dedi. "Hah işte, iti ân çomağı hazırla."

Bardaktaki portakal suyunun içinden siyah bir nokta çıkardı.

"Nasıl oluyor da buzdolabının içine girebiliyorlar hiç anlamıyorum," dedi.

Kadın, "Ben almayacağım, Bob," dedi.

"Portakal suyu istemiyor musun?"

"Hayır."

"İyi gelir."

Gülümsemeye çalışarak, "Hayır canım, teşekkür ederim," dedi.

Şişeyi yerine geri koyup kadının karşına, kendi bardağı elinde, oturdu.

"Hiçbir acı duymuyor musun?" diye sordu. "Bir baş ağrısı, herhangi bir şey?"

Başını yavaşça iki yana salladı.

Kadın, "Keşke ters giden şeyin *ne* olduğunu bilebilseydim," dedi.

"Dr. Busch'u bugün tekrar ara istersen."

"Arayacağım," dedi ve ayağa kalkmak için bir hamle yaptı. Neville elini tuttu.

"Hayır, hayır, canım, orada kal," dedi.

"Ama bu halde olmamın hiçbir nedeni yok ki."

Sesi kızmış gibi geliyordu. Onu tanıdığından beri değişmemişti. Hasta olması onu sinirlendirirdi. Hastalık onu rahatsız eden bir şeydi. Bunu kendine yapılmış bir hakaret gibi görürdü.

"Haydi," dedi Neville kalkarken, "yatağa gitmene yardımcı olayım."

"Hayır, izin ver de burada seninle birlikte oturayım," dedi. "Kathy okula gittikten sonra yata-

rım."

"Pekala. İstediğin herhangi bir şey yok mu?"

"Hayır."

"Kahveye ne dersin?"

Başını iki yana salladı.

"Eğer birşeyler yemezsen gerçekten hastalanacaksın."

"Hiç aç değilim."

Neville, portakal suyunu bitirip yumurta pişirmek için ayağa kalktı. Yumurtaları demir tavanın kenarında kırıp erimiş domuz yağında pişirmeye başladı. Çekmeceden ekmek çıkarttı ve elinde ekmek, masaya gitti.

Virginia, "Ver de tost makinesine koyayım," dedi. "Sen dikkat et de... Aman tanrım."

"N'oldu?"

Kadın, bir elini yüzünün önünde halsizce salladı.

Yüzünü ekşiterek, "Sivrisinek," dedi.

Neville sineğin yanına gitti; bir ân sonra avuçları arasında ezmişti.

Kadın, "Sivrisinekler," dedi. "Sinekler, kum pireleri."

"Böcek çağına giriyoruz," diye cevapladı Neville.

"Bu hiç iyi değil," dedi kadın. "Hastalık taşıyorlar. Kathy'nin yatağının etrafına bir de cibinlik yapmalıyız."

"Biliyorum, biliyorum," dedi ve ocağa gidip

sıcak yağın yumurtanın üst yüzeylerine gelmesi için tavayı eğdi. "Bir türlü yapamadım."

"Sanırım o böcek ilacı da işe yaramıyor."

"Yaramıyor mu?"

"Hayır."

"Tanrım, bir de piyasadaki en iyilerden biri sözde."

Yumurtaları bir tabağa koydu.

"Kahve istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

Neville masaya oturdu ve kadın tereyağlı kızarmış ekmeği ona uzattı.

"Umarım bir süper böcek ırkı yetiştirmiyorsunuzdur," dedi Neville. "Colorado'da bulunan o dev çekirge sürüsünden haberin var, değil mi?"

"Evet."

"Belki de böcekler... Neydi o laf yahu? Mutasyon geçiriyorlardır."

"O da ne?"

"Şey... değişiyorlar demek. Âniden. Binlerce evrimsel adımı bir anda atlamak, belki de hiç takip etmeyecekleri yollarda birtakım değişikliklere uğramak, tabii şey olmasaydı..."

Sessizlik.

"Bombalar mı?" dedi Virginia.

"Belki de."

"Toz fırtınalarına neden oluyorlar. Eminim başka pek çok şeye de neden oluyorlardır."

Virginia derin bir iç çekti ve başını iki yana

salladı.

"Bir de savaşı bizim kazandığımızı söylüyorlar," dedi sonunda.

"Savaşı kimse kazanmadı."

"Sivrisinekler kazandı."

Neville'in yüzü biraz güldü.

"Sanırım öyle," dedi.

Birkaç dakika boyunca öylece oturdular; tek ses, çatalın tabağa değdiğinde ve fincanın tabağı üzerine konduğunda çıkardığı seslerdi.

Virginia "Dün akşam Kathy'ye baktın mı?" diye sordu.

"Şimdi baktım. İyi görünüyor."

"Güzel."

İncelercesine Neville'e baktı.

"Bob, düşünüyordum da," dedi, "belki de ben iyileşene kadar onu doğuya, annenin yanına göndermeliyiz. Bulaşıcı olabilir."

Kuşkuyla baktı, "Evet, gönderebiliriz," dedi, "fakat bu bulaşıcı bir şeyse, güvende olması açısından, orası da buradan farksız olacaktır."

"Öyle mi dersin?" dedi kadın, endişeli gözüküyordu.

Neville omuz silkti. "Bilmiyorum tatlım. Sanırım burada da yeteri kadar güvende olacaktır. Mahallede durum kötüleşmeye başlarsa okula göndermeyiz."

Kadın bir şey söyleyecekti, sustu.

"Pekala," dedi sonunda.

Neville saatine baktı.

"Bitirsem iyi olacak," dedi.

Kadın başıyla onayladı ve Neville kahvaltısını çabucak bitirdi. Kahvesini de bitirirken Virginia bir önceki akşam gazete alıp almadığını sordu.

"Oturma odasında," diye cevapladı.

"Yeni birşeyler var mı?"

"Hayır. Hep bildik şeyler. Orada biraz, burada biraz, bütün ülkeyi sarmış. Mikrobu henüz bulamamışlar."

Kadın alt dudağını ısırdı.

"Ne olduğunu kimse bilmiyor mu?"

"Sanmıyorum. Bilselerdi şimdiye kadar kesin açıklarlardı."

"En azından bir fikirleri olmalı."

"Herkesin bir fikri var; fakat hiçbirisi kayda değer değil."

"Neler geçiyor?"

"Biyolojik savaştan başlayarak pek çok şey."

"Sence öyle mi?"

"Biyolojik savaş mı?"

Kadın, "Evet," dedi.

Neville, "Savaş bitti," dedi.

"Bob," dedi kadın âniden, "sence işe gitmen iyi bir fikir mi?"

Neville çaresizce gülümsedi.

"Başka ne yapabilirim ki?" diye sordu. "Bu eve birinin ekmek getirmesi lazım."

"Biliyorum, fakat..."

Neville masanın üzerinden uzanınca kadının elinin ne kadar soğuk olduğunu hissetti.

"Tatlım, her şey yoluna girecek," dedi.

"Sence Kathy'yi okula göndermeli miyim?"

"Neden olmasın," dedi. "Yetkililer okulların kapanması konusunda bir karara varmadıktan sonra göndermememiz için bir neden göremiyorum. Hasta değil ki."

"Ama okuldaki bütün o diğer çocuklar..."

"Yine de bence göndermeliyiz," dedi.

Kadının boğazından minik bir ses çıktı. Sonra, "Tamam", dedi, "öyle diyorsan..."

Neville, "Gitmeden önce istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

"Bugün evden dışarı çıkma," dedi. "Hatta yataktan da," diye de ekledi.

"Çıkmam," dedi Virginia, "Ama önce Kathy'yi göndereyim."

Neville kadının elini okşadı. Dışarıdan bir korna sesi geldi. Kahvesini bitirip banyoya gitti ve ağzını çalkaladı. Sonra da antredeki dolaptan ceketini alıp üzerine geçirdi.

"Hoşçakal tatlım," dedi ve kadını yanağından öptü. "Kendine iyi bak."

Kadın, "Güle güle", dedi. "Dikkatli ol."

Havadaki toz kalıntıları yüzünden dişlerini sıkarak bahçeyi geçti. Yürürken kokusunu alabiliyordu; kuru, burun kanallarını gıdıklayan bir his-

ti.

Arabaya binip kapıyı kapatırken, "Günaydın," dedi.

Ben Cortman, "Günaydın," diye cevap verdi.

7

"Zambakgillerden sarmısak, pırasa, soğan ve frenksoğanını da içeren bir türü olan *Allium Sativum*'dan damıtılmıştır. Soluk renkli ve keskin kokuludur, alil sülfatlardan birkaçını içerir. Bileşimi: %64,6 su; %6,8 protein; %0,1 yağ; %26,3 karbonhidrat; %0,8 lif; %1,4 kül."

İşte buydu. Sağ avucundaki küçük pembe, derimsi dişi şöyle bir salladı. Yedi aydır vampirleri neden uzak tuttuğu hakkında en ufak bir fikri olmamasına rağmen, bunları mis kokulu kolyeler halinde ipe dizip evinin etrafına asıyordu. Nedenini öğrenmesinin artık vakti gelmişti.

Dişi lavabonun yanına koydu. Pırasa, soğan, soğancık ve frenksoğanı. Acaba onlar da sarmısak kadar işe yararlar mıydı? Eğer öyle ise, kendini tam bir aptal gibi hissedecekti, ne de olsa her yer soğan kaynarken, sarmısak bulabilmek için kilometrelerce dolaşıyordu.

Dişi ezdi ve kalın satırın üzerindeki keskin sıvıyı kokladı.

Pekala, şimdi sırada ne var? Geçmişten ona yardım edebilecek hiçbir şey çıkmamıştı; sadece taşıyıcı böcekler ve virüs hakkındaki birkaç konuşma, fakat neden onlar olamazdı. Kesinlikle emindi.

Öte yandan bir şeyi daha getirmişti: anımsamanın acısını. Hatırladığı her kelime, ciğerini parçalayan birer bıçaktı. Onun her anısı eski bir yarayı deşmişti. Sonunda düşünmeyi bırakmak zorunda kalmıştı; gözleri kapanmış, yumrukları sıkılmış, geçmişe dönebilmek için yanıp tutuşmak yerine bugünün şartlarını çaresizce kabul etmeye uğraşmıştı; fakat ancak tüm duygularını öldürecek kadar çok içtiğinde anılarla birlikte gelen ezici kederi yok etmeyi başarmıştı.

Bakışlarını odakladı. Pekala, lanet olasıca, dedi, birşeyler yap!

Tekrar yazıya baktı, su... yanıt bu muydu, diye sordu kendi kendine. Hayır, bu çok saçmaydı, her şeyde su vardı. Protein? Hayır. Yağ? Hayır. Karbonhidrat? Hayır. Lif? Hayır. Kül? Hayır. Peki o zaman ne?

"Sarımsağın karakteristik kokusu ve tadı ağırlığının yaklaşık %0,2'sine denk gelen bir yağdan kaynaklanır. Bu yağ temel olarak alil sülfat ve alil isotisiyanürden oluşur."

Belki de yanıt buydu.

Tekrar kitaba döndü: "Alil sülfat, potasyum sülfat ile hardal yağının yüz dereceye kadar ısıtılmasıyla elde edilebilir."

Oturma odasındaki koltuğa yığıldı ve vücudu bezgin bir iç çekmesiyle gerildi. Hardal yağı ile potasyum sülfatı da hangi cehennemden bulmam gerekiyor? Peki ya onları içinde hazırlamak

için gerekli malzemeyi?

İşte bu harika, diyè yakındı. Daha ilk adımda tepetaklak düşüverdin.

Kendinden iğrenerek ayağa kalktı ve bara yöneldi. Tam kendine bir içki koyarken durdu ve şişeyi sertçe bara bıraktı. Hayır, kesinlikle kör bir adam gibi, bir kaza sonucu ya da yaşlılıktan ölene kadar boş ve anlamsız bir yaşamı devam ettirmeye niyeti yoktu. Ya cevabı bulacak, ya da –yaşam dahil– tüm bu pislikten tamamen kurtulacaktı.

Saatine baktı. Sabahın onu; hâlâ vakit var. Kararlı adımlarla hole geçip telefon rehberlerini karıştırdı. Inglewood'da aradığı gibi bir yer vardı.

Dört saat sonra tezgahından doğrulurken boynunda bir tutulma, elinde ise bir enjektör dolusu alil sülfat vardı; ayrıca zoraki bir şekilde inzivaya çekildiğinden beri ilk kez gerçekten kendiyle gurur duyacağı bir şey başarmıştı.

Biraz da heyecanla arabasına atladı ve daha önceden temizleyip tebeşirle işaretlediği bölgenin dışına çıktı. Bazı vampirlerin bu temizlediği bölgenin içine girip tekrar burada saklanmaya başlamaları olasılığı hiç de yabana atılacak gibi değildi; fakat aramak için zamanı yoktu.

Arabasını park edip bir eve girdi ve doğrudan yatak odasına gitti. Orada ağzı kanlı genç bir kadın buldu.

Kadını yüz üstü çevirip eteğini sıyırdı ve yu-

muşak, etli kalçasına alil sülfatı enjekte etti. Sonra yarım saat boyunca bekleyip kadını izledi.

Hiçbir şey olmadı.

Kendi kendine, bu çok anlamsız, dedi. Evin etrafına sarmısak asıyorum ve vampirler uzak duruyorlar. Sarımsağın temel özelliği ise ona verdiğim bu yağ; yine de hiçbir şey olmadı.

Lanet olsun, hiçbir şey olmadı!

Enjektörü fırlattı, hayal kırıklığı ve öfkeyle titreyerek tekrar eve döndü. Güneş batmadan bahçesine küçük, tahta bir yapı inşa edip üzerine bir dizi soğan astı. Uykusuz bir gece geçirdi, alkolden uzak durmasının tek sebebi sadece hâlâ yapılacak çok şey olduğunu bilmesiydi.

Sabah dışarı çıkıp bahçesindeki dağılmış odun yığınına baktı.

Haç. Elinde de bir tane vardı, sabah güneşinde altın gibi parıldıyordu. Bu da vampirleri uzak tutuyordu.

Neden? Batıl inançların pençesine düşmeden kabul edebileceği mantıklı bir nedeni bulabilir miydi?

Bunu anlamanın tek yolu vardı.

Kadını yatağından alırken aklında beliren soruyu görmezlikten gelmeye çalışıyordu: Neden deneylerini hep kadınlar üzerinde yapıyorsun? Herhangi bir mantıklı neden olduğunu düşünmüyordu. Sadece ilk önüne çıkan oydu, hepsi bu. Peki ya oturma odasındaki adam? Birden par-

ladı: Lanet olasıca, ona tecavüz etmeyeceğim ki!

Şimdi de parmaklarını mı çaprazlayacaksın Neville? Tahtaya mı vuracaksın?

Bunları duymazdan geldi, zihninde bir uzaylı barındırdığını düşünmeye başlamıştı. Bir zamanlar bunun vicdanı olduğunu düşünebilirdi. Şimdi ise can sıkıntısından başka bir şey değildi. Ahlak toplumla birlikte çökmüştü. Artık ahlak kuralları sadece ona bağlıydı.

Bu gayet iyi bir mazeret, öyle değil mi, Neville? Yeter artık, kes sesini!

Yine de öğleden sonrasını kadının yanında geçirmedi. Onu bir sandalyeye sıkıca bağladıktan sonra kendini garaja kapatıp arabayla meşgul oldu. Kadın yırtılmış, siyah bir elbise giyiyordu ve nefes alıp verdikçe çok fazla şey görünüyordu. Gözden ırak, akıldan ırak... Bu tamamen bir yalandı, fakat asla kabul etmezdi.

En sonunda gece çöktü. Garajın kapısını kilitleyip eve döndü ve ön kapıyı da kilitleyip ağır sürgüyü yerine yerleştirdi. Kendine bir içki hazırlayıp kadının karşısına, kanepeye oturdu.

Tavana asılı bir haç kadının tam yüzünün önünde sallanıyordu.

Saat altı otuzda kadının gözleri açıldı. Sanki yapması gereken çok önemli bir iş varmış gibi, uykudan yavaş yavaş uyanıklığa geçmek yerine, âniden, yapması gerekeni çok iyi biliyormuşçasına uyanmıştı.

Sonra haçı gördü ve âni, acı dolu bir nefesle birlikte gözlerini başka tarafa çevirdi ve vücudu sandalyenin üzerinde kıvranmaya başladı.

"Ondan neden korkuyorsun?" diye sordu. Bu kadar zaman sonra kendi sesini duymak garip gelmişti.

Birden ona dönen gözler Neville'i titretmeye yetti. Öyle bir parlıyorlardı, dili kırmızı dudaklarını öyle bir yalıyordu –sanki ağzının içinde bambaşka bir hayat varmış gibi– ona yaklaşmak istermişçesine vücudu öyle bir bükülüyordu ki... Gırtlağından kemiğini koruyan bir köpeğinkine benzer bir hırıltı çıktı.

Gergin bir şekilde, "Haç!" dedi. "Ondan neden korkuyorsun?"

Kadın bağlarını zorladı, elleri sandalyenin iki yanını tırmalıyordu. Ağzından, sert nefes sesleri dışında, kelime namına hiçbir şey çıkmıyordu.

Neville, "Haç!" diye kükredi.

Ayağa kalkmış, bardağı yere düşmüş içindekiler halıya dökülmüştü. Gergin parmaklarla haçın ipini yakaladı ve kadının gözlerinin önüne tuttu. Kadın başını korku dolu bir hırıltıyla çevirdi ve sandalyede büzüştü.

"Baksana ona!" diye bağırdı Neville.

Kadından korku dolu bir sızlanma sesi geldi. Ortalarında is siyahı benekler olan kocaman beyaz gözleri odayı delice dolaştı.

Kadının omzunu yakaladı, yakalamasıyla da

elini çekmesi bir oldu. Elindeki taze diş izlerinden kan damlıyordu.

Midesi kaskatı kesildi. Eli tekrar havaya kalktı, fakat bu sefer kadının yanağına indi, kadının başı hızla diğer yana döndü.

On dakika sonra cesedi ön kapıdan dışarı attı ve kapıyı tekrar dışarıdakilerin suratına çarptı. Sonra da kapının arkasına nefes nefese yaslandı ve öylece kaldı. Artıklar için çakallar gibi birbirlerini yediklerini ses yalıtımının ardından da olsa duyabiliyordu.

Daha sonra banyoya gitti ve diş izlerine alkol döktü; etinin yanmasından vahşi bir haz almıştı.

8

Neville eğildi ve sağ eline bir miktar toprak aldı. Parmaklarıyla toprak parçalarını ufalayıp toz haline getirdi. Hikaye bu ya, acaba kaç tanesi toprak içinde uyuyor, diye düşündü.

Başını iki yana salladı; küçümsenmeyecek kadar çok.

Peki efsane hangi noktada devreye giriyor o zaman?

Gözlerini kapadı ve toprağın, parmakları arasından kayıp gitmesine izin verdi. Bir cevap var mıydı? Toprakta uyuyanların ölümden dönenler olup olmadıklarını bir hatırlayabilseydi. O zaman belki bir teori geliştirebilirdi.

Fakat hatırlayamıyordu. Al işte, cevapsız bir soru daha. Bir de, önceki gece aklına gelen cevapsız soru vardı...

Haçla karşılaştığında Müslüman bir vampir ne yapar?

Sabahın dinginliğinde kopan kahkahası yüzünden irkildi. Aman Tanrım, diye düşündü, o kadar uzun süredir gülmüyordum ki nasıl gülündüğünü unutmuşum. Sesim, hasta bir itin öksürüğü gibi geldi. Aslında ben de tam olarak oyum, öyle değil mi? Çok hasta bir it.

Sabah dört sıralarında bir toz fırtınası daha ol-

muştu. Hatıraları nasıl da canlandırıyordu. Virginia, Kathy ve tüm o kara günler...

Kendine hâkim oldu. Hayır, o bölge tehlikeliydi. Ne zaman geçmişi düşünse kendini içkiye boğuyordu. Artık sadece şimdiki zamanı kabul edecekti.

Kendini nasıl olup da hâlâ yaşamaya devam etmeyi seçtiğini düşünürken buldu. Büyük ihtimalle, diye düşündü, kesin bir nedeni yok. Sanırım her şeyi bitirmek için fazla salağım.

Pekala –yanlış verilen bir kararla birlikte ellerini çırptı– şimdi sırada ne var? Cimarron Sokağı'nın sakinliği içinde sanki görülebilecek bir şey varmış gibi etrafına bakındı.

İçinden, pekala, dedi âni bir kararla, bakalım akan suyun nasıl bir etkisi olacak.

Toprağa bir hortum gömdü ve ucunu tahtadan yapılmış, küçük bir yalağa verdi. Su, yalağın içinden akıp başka bir delikten yine toprağa açılan başka bir hortuma akıyordu.

İşini bitirdiğinde içeri girip bir duş aldı, traş oldu ve elindeki sargıyı değiştirdi. Yara temiz bir şekilde iyileşmişti. Bu konuda da çok fazla endişelenmemişti zaten. Enfeksiyonlara bağışık olduğunu zaman birçok kez göstermişti.

Saat altı yirmide oturma odasına gidip gözetleme deliğinin başına geçti. Biraz gerindi, kaslarının ağrısı yüzünden homurdandı. Sonra, hiçbir şey olmadığını görünce kendine bir içki hazırla-

dı.

Gözetleme deliğine geri döndüğünde Ben Cortman'ın avluya girdiğini gördü.

Robert Neville, "Neville, dışarı çık," diye mırıldandı ve Cortman sözleri bağırarak tekrarladı.

Neville, hareketsiz, Ben Cortman'a bakıyordu.

Ben, çok fazla değişmemişti. Saçları hâlâ siyah, göbeği yerinde, yüzü hâlâ beyazdı. Fakat artık yüzünde sakal vardı; burnun altında daha fazla, yanaklar ve çene etrafında daha seyrek. Bu ise tek farktı. Her sabah fabrikaya gitmek için Neville'i aldığında Ben sinekkaydı tıraşını olmuş, kolonya kokuyor olurdu.

Böylece durup Ben'e –artık ona tamamen yabancılaşmış bir Ben'e– bakıyor olmak oldukça garip geliyordu. Bir zamanlar bu adamla konuşmuş, işe beraber gitmiş, arabalar, beyzbol ve politika hakkında sohbet etmişti; daha sonra da hastalığı, Virginia ve Kathy'nin aralarının ve Freda Cortman'ın nasıl olduğunu...

Neville başını iki yana salladı. Bu konuya girmenin hiçbir anlamı yoktu. Geçmiş de Cortman kadar ölüydü.

Tekrar başını salladı. İçinden, dünya tersine dönmüş, dedi. Etrafta ölüler dolaşıyor ve ben bu konuya kafayı hiç takmıyorum. Ölenlerin geri dönmesi önem sırasında oldukça gerilerde kalmış. İnsan eğer inanılmazı yeterince görürse ne kadar da çabuk benimseyebiliyor! Orada duru-

yor, viskisini içip Cortman'ın ona kimi hatırlattığını bulmaya çalışıyordu. Bir süredir Cortman ona birisini hatırlatıyordu, fakat kimi, bir türlü çıkaramamıştı.

Omuz silkti. Ne fark ederdi ki?

Bardağı pencere pervazına bırakıp mutfağa gitti. Suyu açıp tekrar dışarı çıktı. Gözetleme deliğine eğildiğinde bahçede bir kadın ve bir adam daha gördü. Üçü de bir diğeriyle konuşmuyordu. Hiçbir zaman da konuşmazlardı zaten. Huzursuzca yürür, yürürlerdi; aç kurtlar gibi daireler çizip dururlar, bir kere bile birbirlerine bakmazlardı, aç gözleri bir tek evi ve içindeki avı görürdü.

Sonra Cortman kanaldan akan suyu fark etti ve bakmaya gitti. Bir süre sonra başını kaldırdı ve Neville, onun gülümsediğini gördü.

Neville kasılıp kaldı.

Cortman yalağın üzerinden bir o tarafa, bir bu tarafa atlayıp duruyordu. Neville boğazının düğümlendiğini hissetti. Piç kurusu biliyordu!

Kaskatı bacaklarla yatak odasına gitti, titreyen ellerle çekmeceyi açıp tabancalardan birini aldı.

Kurşun sol omzuna girdiğinde Cortman neredeyse yalağın duvarlarını yıkma işlemini bitirmek üzereydi.

Bir homurtuyla sendeleyerek geriye, kaldırıma doğru düşerken bacakları havayı tekmeliyordu. Neville tekrar ateş etti ve kurşun Cortman'ın kıvranan vücudunun birkaç santim uzağında be-

tondan sekti.

Cortman bir hırıltıyla ayağa kalkmaya yeltenmişti ki üçüncü kurşun göğsünün tam ortasına girdi.

Neville, orada öylece izliyor, tabancadan çıkan dumanların keskin kokusunu içine çekiyordu. Biraz sonra, kadının teki Cortman manzarasını kapattı ve eteğini çekiştirmeye başladı.

Neville geri çekildi ve gözetleme deliğinin önündeki küçük kapağı kapadı. Bunu izlemeyecekti. İlk ânda ise, kasıklarından yukarı aç birşeyler gibi tırmanan o sıcaklığı hissetmişti.

Daha sonra tekrar dışarı baktı ve ortalıkta volta atıp onu çağıran Ben Cortman'ı gördü.

En sonunda, ay ışığı altında Cortman'ın kimi hatırlattığını buldu. Bu fikir, bastırılmış bir kahkaha yüzünden göğsünün titremesine yol açtı, titreme omuzlarına ulaştığında ise delikten uzaklaştı.

Tabii ya... *Oliver Hardy*! Projektörüyle izlediği o eski sinema filmleri. Cortman neredeyse toparlak komedyenin ölü bir kopyasıydı. Sadece biraz daha ince sayılırdı, fakat hepsi bu. Üstüne üstlük, bıyıklar bile yerli yerindeydi.

Oliver Hardy'nin yediği kurşunlar yüzünden sırt üstü düşmesi. Ne olursa olsun Oliver Hardy'nin daha fazlası için geri gelmesi. Kurşunlar tarafından eleğe çevrilmesi, bıçaklar tarafından delinmesi, arabaların onu dümdüz etmesi, yıkılan bacalar ve düşen tekneler altında ezilme-

si, suya daldırılması, borular içinde savrulması... Sabırlı, yenilmiş ama ezilmemiş olarak her seferinde de geri dönmesi. Ben Cortman Tam olarak buydu... acısı dinmek bilmeyen, dayak manyağı olmuş, korkunç derecede kötü niyetli bir Oliver Hardy.

Tanrım, ne kadar da komik!

Gülmesini durduramadı, çünkü bu gülmekten öte bir şey, bir boşalmaydı. Yanaklarından gözyaşları damlıyordu. Elindeki bardak öyle bir sallanıyordu ki içindeki içki her tarafa döküldü ve gülmesini daha da arttırdı. Sonra bardak, elinden halının üzerine düştü; bu sırada kontrolsüz bir eğlencenin pençesinde tüm vücudu kasılıyor ve sinirleri darmadağın eden o katıla katıla gülüşüyle tüm oda doluyordu.

Daha sonra ağladı.

Mideye ya da omuza saplıyordu. Ya da sert, tek bir darbeyle boyuna. İsterse de kollara ya da bacaklara, sonuç hep aynıydı: Beyaz tenin üzerine fışkıran kızıl, kaygan kan.

Yanıtı bulduğunu düşünmüştü. Yaşamak için ihtiyaçları olan kanı kaybetmeleri sorunuydu bu... kan kaybı.

Daha sonra ise küçük yeşil-beyaz evdeki kadını buldu; kazığı sapladığında ise bozulma o kadar âni oldu ki yalpalayarak geri çekilip midesindeki kahvaltıyı dışarı boşaltmak zorunda kaldı.

Tekrar bakabilecek kadar kendine geldiğinde

ise çarşafların üzerinde yaklaşık kadının boyu kadar bir uzunluk boyunca tuz karabiber karışımı benzeri bir tozun kaldığını gördü. Böylesiyle ilk kez karşılaşıyordu.

Gördüklerinden sarsılmış vaziyette, titreyen bacaklarla evden dışarı çıkıp *arabaya bindi* ve yaklaşık bir saat kadar öylece oturup içki şişesinin dibini buldu. Alkol bile görüntüyü gözünün önünden silmeye yetmemişti.

Çok çabuk olmuştu. Çekiç sesi hâlâ kulaklarındayken kadın gözlerinin önünde tam anlamıyla toz olmuştu.

Bir zamanlar fabrikada bir zenciyle konuştuğunu hatırladı. Adam, zamanında cenaze işleri üzerine çalışmıştı ve Robert Neville'e insanların mozolelerde havasız tabutlar içinde, görünüşleri hiç değişmeden kaldıklarından balısetmişti.

Zenci, "...ama içeri biraz hava girmesini sağlıyorsun ve puff!.. Bir anda toz oluveriyorlar. İşte böyle," demiş ve parmaklarını şıklatmıştı.

Öyleyse kadın uzun zamandır ölüydü. Belki de, diye düşündü, kadın salgını ortaya çıkaran ilk vampirlerdendi. Ölümden kaç yıldır kaçtığını ise sadece Tanrı biliyordu.

Sinirleri o ya da takip eden günlerde devam edebilmek için fazlaca yıpranmıştı. Evde kalıp içerek unutmaya çalıştı ve bahçede cesetlerin birikmesine, evin dış cephesinin yıpranmasına göz yumdu.

Günlerce, elinde içki, koltuğunda oturup kadını düşündü. Ayrıca, ne kadar çok içerse içsin, ne kadar düşünmemeye çalışırsa çalışsın, Virginia'yı de düşünmekten alıkoyamadı kendisini. Gözlerinin önüne mezar odasına girişi, tabutun kapağını açışı geliyordu.

Çökmeye başladığını düşünüyordu, titremesi o kadar hissiz ve donuktu ki... Kendini o kadar soğuk ve hasta hissediyordu ki...

Karısının görünüşü de *öyle* miydi?

9

Sabah. Güneş kadar parlak bir sessizlik sadece ağaçlardaki kuş korosu tarafından bozuluyor. Ne evlerin etrafındaki rengarenk çiçekleri, ne çalıları, ne de koyu yapraklı taflanları kımıldatacak bir rüzgar yok. Cimarron Sokağı'ndaki her şeyin üzerine sessiz bir ısı bulutu çökmüştü.

Virginia Neville'in kalbi durmuştu.

Kadının yatağının yanına oturmuş, onun beyaz yüzüne bakıyordu. Parmaklarını parmakları arasında, avucunun içinde, okşuyor, okşuyordu. Kendi vücudu hareketsizdi, katı bir kemik ve et bloğuna dönüşmüştü. Gözleri kırpılmıyordu, ağzı hareketsiz bir çizgi haline gelmiş, nefes alışı ise o kadar hafiflemişti ki tümüyle durmuş gibi görünüyordu.

Beynine birşeyler olmuştu.

Titreyen parmakları altında kalp atışı hissedemediği ânda önce beyni, sonra başının tamamı dalga dalga taş kesilmişti. Hissiz bacakları üzerinde, yavaşça yatağa gömülmüştü. Şimdi ise bulanık bir şekilde, düşüncenin derin ayrıntılarıyla mücadele ederek orada nasıl oturabildiğini, nasıl olup da umutsuzluğun onu yerle bir etmediğini anlayamıyordu. Yıkılış bir türlü gelmiyordu. Zaman çengellere takılmış, akmiyordu. Her şey do-

nup kalmıştı. Virginia ile birlikte, hayat ve bütün dünya titreyerek durmuştu.

Otuz dakika geçti... kırk...

Sonra, yavaşça, sanki tamamen bağımsız bir olay keşfetmişçesine, vücudunun titrediğini fark etti. Yerel titremeler gibi, orada bir sinir, burada bir kas gibi değil. Bütün vücudu. Vücudu sonu gelmeyecek gibi titriyordu; tüm sinir ağı kontrolden çıkmış, iradesini kaybetmişti. Üstelik kalan tek akıl kırıntısı da, bunun onun gösterdiği tepki olduğunu biliyordu.

Bir saatten uzun bir süre felç olmuş halde kaldı, gözleri anlamsızca onun yüzünde kilitlenmişti.

Sonra, âniden kurtuldu, boğazında düğümlenmiş bir mırıltıyla ayağa kalktı ve odayı terk etti.

Koyduğu viskinin yarısı tezgahın üzerine döküldü. İçkinin bardağa denk gelen kısmını ise bir dikişte mideye indirdi. İnce akıntı midesine doğru yol alırken etinin kutup soğukluğundaki hissizliğinde iki kat yoğun yanıyordu. Tezgahın üzerine eğilmiş halde öylece kaldı. Elleri titreyerek bardağı bu sefer ağzına kadar doldurdu ve yakıcı viskiyi kocaman, sarsıcı yudumlarla midesine gönderdi.

Bu bir rüya, dedi ama boşa çabalıyordu. Sanki bir ses, kelimeleri kafasının içinde yüksek sesle söylüyordu.

"Virginia..."

Bir o yana, bir bu yana dönüp duruyor, gözleri odayı tarayıp birşeyler arıyordu, sanki bu korku tünelinin çıkışını kaybetmiş gibiydim... Minik inkar sesleri boğazında belirdi. Ellerini kavuşturdu, titreyen avuçlarını bastırıyor, seğiren parmakları birbirine dolaşıyordu.

Elleri şekillerini göremeyeceği bir hızda titremeye başladı. Soluksuz kalmışçasına aldığı bir nefesle birlikte onları ayırdı ve bacaklarına bastırdı.

"*Virginia.*"

Bir adım attı ve oda dengesini yitirirken yüksek sesle ağlamaya başladı. Sağ dizinde bir acı patladı ve bacağından yukarı kızgın bir zıpkın saplandı. Sızlanırken ayağa kalkmaya çalıştı ve oturma odasına kadar tökezleyerek gitti. Deprem sırasındaki bir heykel gibi orada öylece durdu, mermer gözleri yatak odasının kapısında takılı kalmıştı.

Zihninde bir sahnenin tekrar canlandığını gördü.

Koca ateş çıtırdıyor, sarı sarı gürlüyor, yoğun, yağlı dumanını gökyüzüne yolluyordu. Kathy'nin narin vücudu onun kollarındaydı. Gelip onu kollarından sanki bir yığın paçavra alıyormuş gibi koparıp alan adam. Bebeğini taşıyarak kara sis bulutuna dalan o adam. Dehşetin ağırlığı altında ezilirken orada öylece kalakalması.

Birden çılgın bir narayla ileri atılmıştı.

"Kathy!"

Kollar onu yakalamış, tulumlu ve maskeli adamlar onu geri çekmişlerdi. Adamlar onu uzaklaştırırken ayakkabıları toprağı kazımış, çarpık iki hendek açmışlardı. Beyni patlamış, korku dolu çığlıklar dışarı püskürmüştü.

Sonra çenesindeki o uyuşuk acı, günışığının gecenin bulutlarıyla yer değiştirmesi. İçkinin boğazından aşağı sıcak sıcak süzülmesi, öksürük, nefes alış, sonra da Ben Cortman'ın arabasında sessiz ve kaskatı, öylece oturması, araba ile uzaklaşırlarken arkada kalan dev duman örtüsüne, toprağın üzerinden dünyanın tüm umutsuzluğunun hayaleti gibi yükselen dumana öylece bakışı.

Hatıralar... Gözlerini âniden kapadı ve acıyana kadar dişlerini sıktı.

"*Hayır.*"

Virginia'yı oraya götürmeyecekti. Onu bu yüzden öldürseler de bunu yapmayacaktı. Yavaş, kararlı adımlarla verandaya yürüdü. Artık sararmaya başlamış bahçeye indi ve Ben Cortman'ın evinin bulunduğu bloğa doğru yürümeye başladı. Güneşin parıltısı göz bebeklerinin kehribar noktalar haline gelmelerine neden olmuştu. Kolları, işe yaramaz ve uyuşuk bir şekilde iki yanında sallanıyorlardı.

Zil hâlâ, "Ne kadar da susadım"ı çalıyordu.

Durumun saçmalığı karşısında birşeyler parçalamak istedi. Ben'in melodiyi yüklediği zamanı hatırladı, komik olacağını düşünmüştü.

Kapının önünde kaskatı duruyordu, zihni ise hâlâ canlıydı. Bunun yasal zorunluluk olması umurumda bile değil, kabul etmemenin ölüm anlamına gelmesi de... Onu oraya götürmeyeceğim!

Kapıyı yumrukladı.

"*Ben!*"

Ben Cortman'ın evinde sessizlik... Ön camlarda asılı beyaz perdeler de hareketsizdi. İçerideki kırmızı kanepeyi, saçaklı yer lambasını, pazar öğleden sonraları Freda'nın uğraştığı Knabe'yi görebiliyordu. Gözlerini kırptı. Hangi gündü acaba? Günlerin ucunu kaçırmış, hangisi olduğunu tamamen unutmuştu.

Sabırsız hiddeti damarlarına asit pompalarken omuzları gerildi.

"*Ben!*"

Yumruğu kapıyı tekrar dövdü ve artık beyazlaşmaya başlayan çene çizgisinin kenarı seğirdi. Lanet olasıca, nerelerdeydi? Zayıf parmağıyla zile abandı ve zil, arka arkaya alkoliğin şarkısını çalmaya başladı. "Ne kadar da susadım, ne kadar da susadım, ne kadar da susadım, ne kadar da..."

Çılgınca bir nefes alarak yüklendi ve kapı açılarak duvara çarptı. Kilitli değildi.

Sessiz oturma odasına girdi.

Yüksek sesle, "Ben," dedi, "Ben, arabana ihti-

yacım var."

Yatak odasındaydılar, Ben pijamalarıyla, Freda ipek geceliğiyle gündüz komalarında sessiz ve hareketsiz, ikiz yataklarda çarşafların üzerinde birbirlerinden ayrı yatıyorlardı. Göğüsleri ağır ağır aldıkları nefeslerle bocalıyordu.

Bir ân öylece bakarak kalakaldı. Freda'nın beyaz boynunda pıhtılaşmış kanla bezenmiş yara izleri vardı. Gözleri Ben'e kaydı. Ben'in boğazında yara yoktu. İçinden bir ses, bu bir kabus, dedi.

Başını iki yana salladı. Hayır, bu kabustan uyanamayacaktı.

Arabanın anahtarlarını tuvalet masasının üzerinde buldu ve aldı. Arkasını dönüp sessiz evi terk etti. İkisini de son kez canlı görüşü buydu.

Motor öksürerek canlandı, arabayı rölantiye aldı ve birkaç dakika ön camdan öylece baktı. Sıcak, havasız arabada kafasının etrafında şişman bir sinek vızıldıyordu. Altında arabanın homurtusunu hissederken sineğin yeşil pırıltısını izledi.

Bir süre sonra jigleyi indirip arabayı sokaktan yukarı doğru sürdü. Evinin önündeki girişe park edip motoru susturdu.

Ev soğuk ve sessizdi. Ayakkabıları kilime sessizce sürtündü ve holdeki parkelerin üzerinde tıkırdadı.

Kapı eşiğinde hareketsiz durup ona bakakaldı. Hâlâ sırt üstü, kolları iki yanında, parmakları

hafifçe kıvrılmış yatıyordu. Uyuyormuş gibi görünüyordu.

Oturma odasına döndü. Ne yapacaktı? Şimdi seçenekler tamamen anlamsız geliyordu. *Ne* yaptığının ne önemi vardı ki? Aldığı karar ne olursa olsun hayat yine de anlamsız olacaktı.

Güneşle yıkanan sokağa ölü gözlerle bakarak camın önünde durdu.

O zaman neden arabayı aldım ki, diye düşündü. Yutkunurken boğazı çıkıp indi. Onu yakamam, diye düşündü. *Yakmayacağım*. Fakat başka ne yapabilirim ki? Cenaze evleri kapanmıştı. Çalışabilecek kadar sağlıklı az sayıda mezarcının da çalışmaları yasaklanmıştı. İstisnasız herkesin, ölümden hemen sonra ateşe götürülmesi gerekiyordu. Artık bulaşmasını önlemenin bildikleri tek yolu bu kalmıştı. Salgına neden olan bakteriyi ancak ateş yok edebiliyordu.

Bunu biliyordu. Bunun kanun olduğunu da biliyordu. Kaç kişi bunu uyguluyordu? Bunu da merak ediyordu. Kaç tane koca, hayatını ve aşkını paylaştığı kadını götürüp alevlerin kucağına atmıştı? Kaç tane anne ve baba taptıkları çocuklarını elleriyle yakıp kül etmiş, kaç çocuk sevgiyle bağlandığı ailesini kilometre kare büyüklüğünde, onlarca metre derinliğindeki ateşe yem etmiş olabilirdi?

Hayır, yapacağı son şey de olsa, o, ateşlerin kurbanı olmayacaktı.

Sonunda bir karara varmadan önce bir saat geçmişti.

Gidip onun iğne ipliğini buldu.

Sadece yüzü açıkta kalana kadar dikmeye devam etti. Sonra, midesi düğümlenerek, parmakları titreyerek battaniyeyi kadının ağzının üzerinden dikti. Burnunun üzerinden. Gözlerinin üzerinden.

Bitirdiğinde mutfağa gidip bir bardak daha viski içti. Onu hiç etkilemiyormuş gibi geliyordu.

En sonunda titrek bacaklarla yatak odasına tekrar gidebildi. Uzun bir dakika boyunca boğuk boğuk nefes alarak öylece bekledi. Sonra eğilip kollarını kadının cansız bedeninin altından geçirdi.

"Haydi bebeğim," diye fısıldadı.

Kelimeler sanki her şeyi koparmıştı. Kendini titrerken buldu. Onu oturma odasından geçirirken, dışarı çıkarırken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Onu arka koltuğa yerleştirip arabaya bindi. Derin bir nefes aldı ve kontak anahtarına uzandı.

Geri çekildi. Arabadan çıkarak garaja gitti ve küreğini aldı.

Dışarı çıkarken sokağın karşısındaki adamın yavaşça yaklaştığını görüp irkildi. Küreğini arabanın arkasına koydu ve arabaya bindi.

"Bekle!"

Adamın bağırışı boğuktu. Koşmaya çalışıyor-

du fakat yeterince güçlü değildi.

Adam ayaklarını sürüyerek yanına gelirken Robert Neville sessizce bekledi.

Adam soğuk bir şekilde, "Acaba... annemi de götürmeme.. izin verir misiniz?" dedi.

"Ben... ben... ben..."

Neville'in beyni durmuştu. Az kalsın tekrar ağlayacaktı, fakat kendine hâkim oldu ve dik durmaya çalıştı.

"Ben... *oraya* gitmiyorum," dedi.

Adam boş gözlerle bakakaldı.

"Fakat sizin..."

Neville sonunda dayanamadı, "Ateşe gitmiyorum dedim!" dedi ve kontağı çevirdi.

Adam, "Fakat sizin karınız," dedi, "arkada..."

Robert Neville hızla geri vitese taktı.

Adam yalvardı, "*Lütfen.*"

Neville adama bakmadan"Ben oraya *gitmiyorum*!" diye bağırdı.

Adam, "Fakat kanun bu!" diye bağırdı, birden sinirlenmişti.

Araba hızla geri geri sokağa çıktı ve Neville, yönünü Compton Bulvarına çevirdi. Hızla uzaklaşırken adamın kaldırımın kenarında onun uzaklaşmasını seyrettiğini gördü. İçinden, Aptal! dedi. Sence ben karımı ateşe atar mıyım?

Sokaklar bomboştu. Compton'dan sola dönüp batıya doğru devam etti. Sürerken, arabanın sağ tarafında kalan koca arsaya baktı. Mezarlıkların

hiçbirini kullanamazdı. Hepsi kilitli ve gözetim altındaydı. İnsanlar sevdiklerini gömmeye çalışırken vurulmuştu.

Bir sonraki sapaktan sağa döndü ve bir blok kadar gitti, sonra tekrar sağa, boş bir arsada sona eren sessiz bir sokağa döndü. Sokağın yarısına geldiğinde motoru susturdu. Kimse arabanın sesini duymasın diye, yolun geri kalanını vitesi boşa alarak gitti.

Kadını arabadan dışarı, yüksek otların bittiği arsanın derinliklerine taşırken onu kimse görmedi. Onu açık bir yere indirirken, sonra da çömelerek gözden kaybolurken de öyle.

Güneş, bir tabağa erimiş hava boşaltıyormuşçasına, açıklığa sıcaklık yayıyordu; küreği yumuşak toprağın içine batırarak yavaşça kazdı. Kazarken yanaklarından ve alnından ter boşalıyor, toprak baş döndürücü bir şekilde gözlerinin önünde dalgalanıyordu. Yeni atılmış toprak, sıcak, ağır kokusuyla burun deliklerine doluyordu.

Çukur sonunda açılmıştı. Küreği bırakıp dizleri üzerine çöktü. Vücudu titriyor, alnından ter damlıyordu. Onu dehşete düşüren de buydu.

Bekleyemeyeceğini biliyordu. Eğer görüldüyse onu yakalamaya geleceklerdi. Vurulmak bir şey değildi. Ancak öylesi bir durumda yakılırdı. Dudakları büzüldü. Hayır.

Nazikçe, elinden geldiğince dikkatli bir şekilde, kafasını vurmamaya özen göstererek onu sığ

mezara indirdi.

Doğruldu ve kadının battaniyeye sarılı hareketsiz vücuduna baktı. Son kez, diye düşündü. Artık konuşmak yok, sevmek yok. On bir harika yıl, böyle doldurulmuş bir hendekte sona eriyor. Titremeye başladı. Hayır, dedi kendi kendine, bunun için vakit yok.

Yararı yoktu. Sıcak toprağı hissizleşmiş parmaklarıyla bastırırken, onun hareketsiz bedeni üzerine örtü yaparken dünya, bitmek bilmeyen gözyaşları arasından titrek bir parıltı halinde gözüküyordu.

Yatağında tamamen giyinik bir şekilde yatıyor, siyah tavana bakıyordu. Yarı yarıya sarhoştu ve karanlık, ateşböcekleriyle bezenmişti.

Sağ kolu bocalayarak masaya uzandı. Eli şişeyi devirdi ve yakalamak için geç kaldı. Sonra rahatladı, gecenin sessizliği içinde viskinin şişeden boşalarak yere yayılmasını dinleyerek uzanmaya devam etti.

Saate bakarken dağınık saçları yastığın üzerinde hışırdadı. Sabahın ikisi. Onu gömdükten sonraki ikinci gün. Saate bakan iki göz, elektrikli tıkırtısını duyan iki kulak, birbirine yapışık iki dudak, yatağın üzerinde uzanan iki el.

Kendini bu kavramdan kurtarmaya çalıştı, fakat dünyadaki her şey ikili bir sistemin kurbanı olmuş, ikilikler çukurunda kaybolmuş gibi geliyordu. Ölmüş iki insan, odada iki yatak, iki pen-

cere, iki masa, iki kilim, iki kalp ki...

Göğsü gece havası ile doldu, öylece tuttu ve boşaltarak âniden çöktü. İki gün, iki el, iki bacak, iki ayak...

Doğrıldu ve bacaklarını yataktan aşağı uzattı. Ayakları viski göletinin içine daldı ve çoraplarının ıslandığını fark etti. Soğuk bir rüzgar kepenkleri tıkırdatıyordu.

Gözleri karanlığa bakakaldı. Ne kaldı, diye sordu kendi kendine. Ne kaldı ki?

Bitkin bir şekilde ayağa kalkıp banyoya geçti; arkasında ıslak ayak izleri bırakıyordu. Yüzüne su çarptı ve el yordamıyla bir havlu arandı.

Ne kaldı? Ne...

Soğuk karanlığın içinde birden donakaldı.

Biri ön kapının kolunu çeviriyordu.

Ensesinden bir ürperti tırmandı ve kafa derisi karıncalanmaya başladı. Zihni bir yandan, Ben geldi, diyordu. Arabanın anahtarları için...

Havlu, parmakları arasından kaydı ve yer karoları üzerine hışırtıyla düştüğünü duydu. Tüm vücudu seğirdi.

Bir el, kapıya güçsüzce vurdu, sanki tahtaya vurmuyor da düşüyor gibiydi.

Kalbi küt küt atarak ağır ağır oturma odasına geçti.

El tekrar vururken kapı sarsıldı. Ses yüzünden tekrar gerildiğini hissetti. Sorun ne, diye düşündü. Açık pencereden içeri giren soğuk bir rüzgar

yüzüne çarptı. Karanlık onu kapıya doğru çekiyordu.

"Kim..." dedi ve kalakaldı, gerisini getiremedi.

Kapı kolu parmakları arasında dönerken elini çekti. Bir adım gerileyerek arkasını duvara verdi ve boğuk boğuk nefes alarak bekledi; gözleri kapının üzerindeydi.

Hiçbir şey olmadı. Gergin bir şekilde, kendine hâkim olmaya çalışarak öylece kalakaldı.

Sonra nefesi kesildi. Birileri verandada mırıldanıyor, duyamadığı kelimeler söylüyordu. O ânda kendini olabilecek en kötü şeye hazırlayıp birden kapıyı açtı ve ay ışığı odaya doldu.

Bağıramadı bile. Bulunduğu noktaya çivilenmiş, aptal aptal Virginia'ya bakıyordu.

Kadın, "Ro...bert," dedi.

10

Bilim odası ikinci kattaydı. Robert Neville'in ayak sesleri Los Angeles Halk Kütüphanesi'nin boş, mermer merdivenlerinde yankılanıyordu. 1976 Nisanının yedisiydi.

Yarım haftalık alkol kürü, tiksinti ve sistemsiz araştırmadan sonra jeton nihayet düşmüştü, zamanını boşa harcıyordu. Birbirleriyle bağlantısız deneyler açıkça hiçbir sonuca ulaştırmıyordu. Problemin mantıklı bir çözümü varsa, ki olduğuna inanmaktan başka çaresi yoktu bulmasının tek yolu dikkatli bir araştırma yapmaktı.

Daha kesin bilgilere ulaşabilmek için öncelikle makul bir baz oluşturması gerekiyordu, bunun da kan olması makuldü. En azından başlamak için iyi bir noktaydı. Böylece birinci adım kan hakkında bilgi edinmek oluyordu.

İkinci katın holünde yürürken ayakkabılarının sesi dışında kütüphane tam bir sessizlik içindeydi. Dışarıdayken bazen kuşlar oluyor, ya da en azından bir çeşit ses duyulabiliyordu. Belki bir açıklaması yoktu, fakat kapalı mekanlar ölüm sessizliğine hep dışarıdan daha fazla bürünmüş gibi geliyordu.

Özellikle de koca bir dünyanın tüm ölülerinin edebiyatını barındıran bu gri taşlardan yapılmış

dev bina. Büyük ihtimalle tamamen psikolojik duvarlarla çevrelenmiştir, diye düşündü; fakat bunu bilmenin hiçbir faydası olmadı. Artık etrafta nedensiz nevrozlar ve işitsel halisünasyonlar geveleyecek psikiyatrist kalmamıştı. Dünyada son kalan insan geri dönüşü olmayan bir şekilde saplantılıydı.

Bilim odasına girdi.

Büyük pencereli, yüksek tavanlı bir odaydı. Kapı eşiğinin diğer tarafında hâlâ ödünç kitap alındığı zamanlarda kayıtların yapıldığı masa duruyordu.

Bir ân için, başını yavaşça iki yana sallayarak sessiz odada öylece kalakaldı. Bütün bu kitaplar, diye düşündü, koca bir gezegenin zekasından arta kalanlar, boşuna işleyen beyinlerin son kırıntıları, artıklar, tüm bu eserler yığını, insanoğlunun yok olmasını engelleyecek güce sahip değildi.

Solundaki rafların başına doğru yürürken ayakkabıları koyu renkli karolar üzerinde tıkırdıyordu. Gözleri rafların bölümleri arasındaki kartları taradı. "Astronomi", tanrıların evi hakkında kitaplar. İnsanlığın tanrılara ulaşma arzusu da herkesle beraber ölmüştü. "Fizik", "Kimya", "Mühendislik". Hepsini geçip bilim odasının ana okuma bölümüne geldi.

Durdu ve yüksek tavana baktı. Yukarıda iki sıra çalışmayan lamba vardı ve tavan koca koca karelere bölünmüştü, her kare de kızılderili mo-

tifleri gibi görünen şekillerle dekore edilmişti. Sabah güneşi tozlu camlardan sızarak içeri giriyordu ve ışınlarının akıntısı altında yumuşakça süzülen toz zerreciklerini görebiliyordu.

Önlerinde sandalyeler dizilmiş uzun ahşap masalar dizisine baktı. Birisi sandalyeleri çok düzgün bir şekilde yerleştirmişti. Gözlerinin önüne kütüphanenin kapandığı gün odayı dolaşarak sandalyeleri masaların altına iten, artık kendi imzası olmuş yavaş bir kesinlikle, dikkatli bir şekilde hareket eden kız kurusu bir kütüphaneci geldi.

Bu hayali bayan üzerine biraz daha düşündü. Seven birinin kollarında olmanın verdiği o vahşi zevki, o ilgili rahatlığı tadamadan ölmek. Önce o korkunç komaya, sonra ölüme gömülme, daha sonra ise büyük ihtimalle etrafta berbat dolanmalara geri dönüş. Hepsi de sevmenin ve sevilmenin ne anlama geldiğini bilmeden.

Bu, vampir olmaktan daha da korkunç bir trajediydi.

Başını iki yana salladı. Tamam, yeter bu kadar, dedi kendi kendine, simdi hüzünlü hayallere dalmanın sırası değil.

"Tıp" bölümüne gelene kadar kitapların yanından geçti. İşte aradığı buydu. Başlıklara göz gezdirdi. Hijyen, anatomi, fizyoloji (genel ve özel), tedavi metodları üzerine kitaplar. Biraz ileride, bakterioloji.

Genel fizyoloji hakkında beş, kan hakkında da birkaç kitap çıkardı. Kitapları tozlu masalardan birinin üzerine yığdı. Bakterioloji hakkında da birkaç kitap almalı mıydı?! Bir dakika kadar karar veremeden eski ciltlere bakakaldı.

Sonunda omuz silkti. Ne fark eder ki, diye düşündü. Bir zararları olmaz. Rastgele birkaç kitap alıp yığına ekledi. Masanın üzerinde şimdi tam dokuz kitap vardı. Başlangıç için yeterliydi. Tekrar geri döneceğini düşünüyordu.

Bilim odasından çıkarken kapının üzerinde asılı saate baktı. Kolları tam dört yirmi yedide durmuştu. Hangi gün durduğunu merak etti. Kolları kitaplarla dolu, merdivenlerden aşağı inerken saatin tam olarak durduğu ânı merak etti. Gündüz müydü, gece miydi? Yağmurlu muydu, açık mıydı? Durduğunda yanında kimse var mıydı?

Rahatsız bir şekilde omuz silkti. Tanrı aşkına, ne fark eder ki, diye sordu kendi kendine. Gitgide artan, geçmişle ilgili bu nostaljik kaygılardan iğrenmeye başlamıştı. Bunun bir zayıflık, devam etmek istiyorsa bir ân önce kurtulması gereken bir zayıflık olduğunun farkındaydı. Yine de, ikide bir kendini geçmişin çeşitli yönleri üzerinde ağır bir meditasyon içine girerken yakalıyordu. Neredeyse kontrol edebileceğinden fazlaydı ve kendinden nefret etmesine neden oluyordu.

Koca kapıları içeriden de açamadı; çok iyi kilitlenmişlerdi. Tekrar kırık camdan çıkması ge-

rekti; önce kitapları teker teker kaldırımın üzerine fırlattı, sonra da kendisi atladı. Kitapları arabaya götürüp bindi.

Motoru çalıştırırken kırmızıya boyalı bir kaldırıma, tek yönlü bir sokakta yanlış yöne doğru park ettiğini fark etti. Sokaktan aşağı ve yukarı baktı.

Kendini, "Polis!" diye bağırırken buldu. "Polis yok mu!"

Bir mil boyunca komik olanın ne olduğunu bulmaya çalışarak durmadan güldü.

Kitabı bıraktı. Tekrar lenf sistemi hakkında okumaya başlamıştı. Aylar önce, şimdi "çılgınlık devresi" adını verdiği dönemlerinde aynı konu hakkında okuduğunu belli belirsiz hatırlayabiliyordu. Okudukları hiçbir anlam ifade etmemişti, çünkü onları üzerine uygulayacak hiçbir şeyi yoktu.

Şimdi ise birşeyler var gibi görünüyordu.

Kılcal damarların ince duvarları kan plazmasının al ve akyuvarlarla birlikte doku boşluklarına çıkmasına izin veriyordu. Çıkan maddeler sonunda lenf adı verilen bir sıvı tarafından kanallar aracılığıyla tekrar kana taşınıyordu.

Bu geri dönüş akışı içinde lenf, lenfatik bezlerden geçiyor, bu bezler tarafından akışı yavaşlatılıp vücut artıklarının katı kısımları süzülüyor, böylece kana tekrar geri dönmeleri engellenmiş

oluyordu.

Şimdi:

Lenfatik sistemi aktive eden iki şey vardı: (1) nefes alıp vermek, yani diyaframın karın boşluğunu sıkıştırıp lenf ve kanı yerçekimine karşı itmesi; (2) fiziksel hareket, yani iskelet kaslarının lenf kanallarını sıkıştırarak lenfi hareket ettirmesi. Karmaşık bir kapakçık sistemi ile de lenfin geri kaçması önleniyordu.

Öte yandan, vampirler nefes alınıyordu; en azından ölü olanları. Bu da en azından lenf hareketlerinin *yarısının* kesilmesi anlamına geliyordu. Dahası, artık maddelerin önemli bir çoğunluğunun vampirin metabolizması içinde kalması demekti.

Robert Neville'in aklına özellikle de vampirlerin iğrenç kokusu gelmişti.

Devam etti:

"Bakteriler kan dolaşımına girer, burada ise..."

"...ak yuvarlar bakteri saldırısına karşı savunmada hayati bir önem taşırlar."

"Güçlü güneş ışığı bakterileri hızlı bir şekilde öldürür ve..."

"Pek çok bakteriyel hastalık insanoğluna sineklerin, sivrisineklerin bu hastalıkları mekanik olarak taşıması yoluyla bulaşır..."

"...böylece bakteri saldırısıyla birlikte uyarılan fagosit fabrikaları kan dolaşımına daha fazla hüc-

re göndermeye başlar."

Kitabın, açık vaziyette elinden kayıp bacakları arasından halıya düşmesine izin verdi.

Savaşmak gitgide zorlaşıyordu, çünkü okuduğu her şeyde bakteriler ve kan rahatsızlıkları arasındaki bir bağlantı vardı. Bir de bütün bu zaman zarfında vampir teorisiyle alay ve mikrop teorisinin doğruluğunu ilan ederken ölenleri bol keseden küçümsemişti.

Kalkıp kendisine bir içki hazırladı; fakat o barın önünde dururken içki olduğu yerde kaldı. Soğuk gözleri duvara dikili, yavaş yavaş, ritmik olarak sağ yumruğuyla barın üzerine vurmaya başladı.

Mikroplar.

Yüzünü ekşitti. Bitkin bir şekilde kendi kendine, Tanrı aşkına, dedi, bu kelime öcü değil sonuçta.

Derin bir nefes aldı. Pekala, dedi, mikrop teorisinin aleyhinde bir şey var mı?

Soruyu orada bırakmak istermişçesine bardan uzaklaştı. Oysa ki soruların mekanı yoktu, onu takip edebilirlerdi.

Mutfakta sıcak bir bardak kahveye bakarak oturuyordu. Mikroplar. Bakteriler. Virüsler. Vampirler. Neden bu düşünceye bu kadar karşıyım ki, diye düşündü. Sadece tepkisel bir inat mıydı, yoksa eğer gerçekten cevap mikroplardaysa düşündüğünden çok daha zor bir işle karşı karşıya

olması gerçeğinden dolayı mıydı?

Bilmiyordu. Yeni bir yola girmişti, uzlaşma yoluna. Neden teorilerden biri çöpe gitmek zorunda olsun ki? Herhangi biri diğerinin tam olarak yanlış olmasını gerektirmiyordu. Birbirleriyle bağlantılarını oluşturup ikisini birden kabul etmek, diye düşündü.

Vampire aradığı cevap bakterilerde olabilirdi.

O ân her şey üzerine doğru geliyormuş sandı.

Mantık seline karşı durarak kendisini, şu parmağını barajın çatlağına bastıran Hollandalı çocuk gibi hissetti. Keskin sınırlı teoriyle tatmin olmuş, sinmiş bir şekilde kalakalmıştı. Şimdi ise doğrulmuş, parmağını da çekmişti. Cevap denizi içeri dolmaya başlamıştı bile.

Salgın çok hızlı yayılmıştı. Bulaştıran tek şey vampirler olsaydı bu kadar hızlı yayılabilir miydi? Sadece gece saldırıları sonucunda bu denli hızlı dağılabilir miydi?

Âni gelen cevapla sarsıldığını hissetti. Ancak bakteri teorisinin kabulü, salgının bu inanılmaz hızını, kurbanların geometrik olarak katlanarak artışını açıklayabilirdi.

Kahve bardağını kenara itti, aklı bir düzine farklı fikirle boğuşuyordu.

Sinek ve sivrisinekler de bunun bir parçası olmuşlardı. Hastalığı yaymışlar, tüm dünyayı dolaşmasına yardımcı olmuşlardı.

Evet, bakteri fikri pek çok şeyi açıklıyordu; mesela gündüzleri dışarı çıkmamalarının nedeni, kendini güneş ışınlarından korumak için mikrobun kurbanı girmeye zorladığı koma olmalıydı.

Yeni bir fikir: Ya vampirlerin gücü bu bakteriden geliyorsa?

Tüyleri diken diken oldu. Yaşayanları öldüren aynı mikrobun ölülere enerji sağlaması da mümkün müydü?

Öğrenmesi gerekiyordu! Ayağa fırladı ve neredeyse koşarak evden dışarı fırlıyordu. Sonra, son ânda gergin bir kahkahayla kapıdan döndü. Tanrı *aşkına*, diye düşündü, aklımı mı kaçırıyorum? Vakit geceydi.

Gülümsedi ve huzursuz bir şekilde oturma odasında dolaşmaya başladı.

Başka şeyler de bununla açıklanabilir miydi? Kazık mesela? Bunu bakteri teorisiyle açıklayabilmek için zihni az uğraşmadı. İçinden, sabırsızca, Haydi ama! diye bağırdı; fakat düşünebildiği tek şey kan kaybıydı ve bu da o kadını açıklamıyordu. Cevap kalp de değildi...

Temelleri yeni atılan teorisinin daha oturmadan çökmesi korkusuyla bu düşünceyi geçti.

O zaman haç. Hayır, bakteriler bunu açıklayamazdı. Toprak; hayır, onun da yardımı olmazdı. Akan su, ayna, sarmısak ...

Kendini kontrolsüzce titrerken ve kaçış yollarını tıkamak için yüksek sesle bağırma isteği için-

de buldu. *Birşeyler* bulması gerekiyordu. Tepesi atmıştı, lanet olsun! Bunu elimden kaçırmayacağım!

Kendini zorlayarak oturdu. Kaskatıydı ve titriyordu, sükunete ulaşana kadar aklını boşalttı. Aman Tanrım, dedi sonunda, benim derdim ne? Önce bir fikir sahibi oluyorum, sonra ilk ânda her şeyi açıklayamayınca paniğe kapılıyorum. Deliriyor olmalıyım.

Sonunda içkiyi aldı; buna ihtiyacı vardı. Titremesi durana kadar elini yukarıda tuttu. Kendine çocuk muamelesi yapmayı denedi, tamam evlat, dedi, şimdi sakin ol. Çuvalında bütün güzel cevaplarla Noel Baba şehre geliyor. Artık ölüm deniziyle çevrili, gecenin bir adasında hapis kalmış garip bir Robinson Crusoe olmak zorunda değilsin.

Buna kıs kıs güldü ve bu onu rahatlattı. Renkli, diye düşündü ve lezzetli.

Pekala, bu kadar yeter, diye kendine emretti, artık yatağa gidiyorsun. Bundan sonra yüz tarafa dağılmak yok. Artık buna katlanamazsın, duygusal olarak çok uyumsuzsun.

İlk adım bir mikroskop edinmekti. İlk adım buydu, yatmak için hazırlanırken bunu kendisine hatırlatıp durdu; hiçbir ön çalışma yapmadan dosdoğru araştırmaya geçme isteğinin midesinde oluşturduğu neredeyse acı veren arzuyu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Karanlıkta yatarken ve sadece bir adım ilerisini planlamaya çalışırken kendisini neredeyse hasta hissediyordu. Yine de bunun böyle yapılması gerektiğinden emindi. Bu ilk adım, bu ilk adım. Tüm kemiklerine lanet olsun, bu ilk adım.

Karanlıkta gülümsedi, önündeki, yapılması gereken işler sayesinde kendisini iyi hissediyordu.

Uyumadan önce bir problem kafasında yer bulabildi. Isırıklar, böcekler, insandan insana geçmesi... Tüm bunlar acaba salgının korkunç yayılma hızını açıklamaya yeterli miydi?

Aklında bu soruyla uykuya daldı. Sabah üç sularında ise yine bir toz fırtınasının eve çarpmasıyla uyandı. Birden, bir ânda bağlantıyı kurmuştu.

12

Bir sonraki gün tam bir rezaletti.

Gün ışığı lambası lamelin altındaki mikropları öldürüyor, fakat bu ona hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Alil sülfatı mikroplu kanla karıştırdı ve hiçbir şey olmadı. Alil sülfat emilmişti ve mikroplar hâlâ hayattaydı.

Yatak odasında sinirli bir şekilde dolandı.

Sarmısak onları uzak tutuyordu ve kan onların varlıklarının tek dayanağıydı. Yine de, kan ile sarmısak özünü karıştırıyordunuz ve hiçbir şey olmuyordu. Yumruklarını öfkeyle sıktı.

Bir dakika... kan canlılardan birinden alınmaydı.

Bir saat sonra diğer türden alınmış bir örnek hazırlamıştı. Onu alil sülfatla karıştırdı ve mikroskopla inceledi. Hiçbir şey olmadı.

Öğle yemeği boğazında düğümlenmişti.

Kazık ne işe yarıyor o zaman? Tüm düşünebildiği kan kaybıydı ve bunun doğru olmadığını biliyordu. O lanet olasıca kadın ...

Öğleden sonra sağlam birşeyler hakkında düşünmeye çalıştı. Sonunda, bir homurtuyla mikroskobu devirdi ve hışımla oturma odasına geçti. Koltuğa yığıldı ve sabırsız bir şekilde parmakları-

nı koltuğun kolunda tıkırdatarak öylece oturdu.

Muhteşemsin Neville, diye düşündü. Resmen bir tuhafsın. Sınıfın başına geç. Yumruğunu ısırarak öylece oturdu. Perişan bir şekilde, gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi, diye düşündü, aklımı uzun zaman önce kaybettim. İki gün arka arkaya ipleri elimden kaçırmadan düşünemiyorum. Ben işe yaramaz, iki paralık, değersiz, bir boka yaramaz herifin tekiyim.

Omuz silkerek, pekala, diye cevapladı, böylece her şey halledilmiş olduğuna göre probleme geri dönebiliriz. Öyle de yaptı.

Ders verir edasıyla, doğruluğundan emin olduğumuz bazı şeyler var, dedi içinden. Bir mikrop *var*, bulaşıyor, güneş ışığı onu öldürüyor, sarmısak etkili. Bazı vampirler toprakta uyuyorlar, kazık onları yok ediyor. Yarasalara ya da kurtlara dönüşmüyorlar, fakat bazı hayvanlar mikrobu kaparak vampir olabiliyor.

Pekala.

Bir liste yaptı. Bir sütunun başlığı "Basiller" diğerininki ise bir soru işaretiydi.

Başladı.

Haç. Hayır, onun basillerle ilişkisi olamazdı. Eğer bir etkisi varsa psikolojik olmalıydı.

Toprak. Toprakta mikrobu etkileyen herhangi bir şey olması mümkün müydü? Hayır, zaten kan dolaşımına nasıl girecekti ki? Ayrıca, çok azı toprakta uyuyordu.

Soru işareti başlıklı sütuna ikinci maddeyi eklerken boğazı hareketlendi.

Akan su. Gözenekler tarafından emilip... Hayır, bu aptalcaydı. Yağmur sırasında dışarı çıkıyorlardı; eğer zarar görüyor olsalardı çıkmazlardı. Sağ taraftaki sütuna bir madde daha. Yazarken eli titredi.

Güneş ışığı. İstediği sütuna bir tek madde yazabilmekten hoşnut olmaya çalıştı.

Kazık. Hayır. Boğazı hareketlendi. İçinden, dikkat et, dedi.

Ayna. Tanrı aşkına bir aynanın vampirlerle nasıl bir ilgisi olabilir ki? Sağ taraftaki sütuna yaptığı acele karalama zar zor okunabiliyordu. Eli biraz daha titredi.

Sarmısak. Dişleri sıkılı, öylece kalakaldı. Basiller sütununa en azından bir madde daha eklemeliydi; bu artık bir onur meselesi olmuştu. Son madde üzerinde bayağı uğraştı. Sarmısak, sarmısak. Mikrobu etkiliyor *olması gerekiyor*; fakat nasıl?

Sağ taraftaki sütuna yazmaya başladı, fakat daha bitiremeden öfkesi bir volkandan fışkırırmışcasına derinlerden bir yerden patladı.

Lanet olsun!

Kağıdı elinde bir top halinde buruşturup fırlattı. Çılgınca ayağa kalktı, kaskatıydı, etrafa bakındı. Bir şey kırmak istiyordu, herhangi bir şey. Bir de çılgınlık döneminin bittiğini sanıyordun,

öyle değil mi! diye bağırdı kendine, bir yandan da barı devirmek için ileri atılmıştı.

Sonra kendisine hâkim olup durmayı başardı. Hayır, hayır tekrar başlama lütfen, diye yalvardı. Titreyen iki el cansız sarı saçlarında dolaştı. Boğazı sertçe hareketlendi ve bastırılmış şiddet eğilimiyle ürperdi.

Viskinin bardağa boşalırken çıkardığı ses onu kızdırmıştı. Şişeyi baş aşağı çevirdi ve viski guruldayarak aşağı boşaldı, bardağın kenarlarından dışarı, maun barın üzerine taştı.

Koca bardağı bir dikişte bitirdi; başını geriye atmış, viski ağzının kenarlarından dökülmüştü.

Ben bir hayvanım, dedi coşkuyla. Ben aptal, salak bir hayvanım ve içeceğim!

Bardağı midesine boşalttı ve odanın diğer yanına fırlattı. Kitaplıktan sekerek halının üzerine yuvarlanmıştı. Sinirle, ha, bakıyorum kırılmayacaksınız, öyle mi, dedi ve bardağı koca ayakkabıları altında tuzla buz etmek için halıyı bir nefeste aştı.

Sonra dönüp tekrar bara yöneldi. Başka bir bardağı doldurup içindekileri midesine indirdi. Keşke içinde viski olan bir borum olsaydı, diye düşündü. Ucuna bir hortum bağlar ve kulaklarımdan fışkırana kadar kendimi viskiye boğardım! Ya da içinde *yüzene* kadar.

Bardağı fırlattı. Lanet olsun, çok yavaş, *çok* yavaş! Doğrudan doğruya şişeden içmeye başla-

dı, öfkeyle yutkunuyor, hızla çalışan boğazını yakan viskiyle kendi kendini cezalandırıyordu.

Kendimi boğacağım, diye gürledi. Kendimi boğazlayacağım, viski içinde boğacağım! Öleceğim, öleceğim, öleceğim!

Boş şişeyi odanın öte yanına fırlattı ve şişe duvar resminin üzerinde parçalandı. Viski, ağaç gövdelerinin üzerinden yere süzüldü. Odayı yalpalayarak geçti ve yerdeki şişe kırıklarından birini aldı. Duvardaki resme saldırmaya başladı, elindeki sivri cam, manzarayı keserek bir kısmını duvardan ayırdı. İşte, diye düşündü, nefesi sıcak bir kazandan kaçan buharı andırıyordu. Bu senin için!

Elindeki camı kenara fırlattı, sonra parmaklarındaki belli belirsiz bir acıyla eline baktı. Etini yarmıştı.

Aferin, dedi ve gaddarca bir zevkle kan dışarı çıkıp koca damlalar halinde halıya damlayana kadar kesiğin iki yanına bastırdı. Kan kaybından öl, seni aptal, işe yaramaz piç kurusu!

Bir saat sonra tamamen sarhoş olmuş, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle yerde iki seksen yatıyordu.

Dünya tersine dönmüş. Mikrop yok, bilim yok. Dünya doğaüstünün pençesine düşmüş, doğaüstü bir dünya olmuş. Harper'ın Tuhafiyesi ve Cumartesi Akşamı Hayaleti ve Gulyabani Elişi. "Genç Dr. Jekyll" ve "Dracula'nın Diğer Karısı"

ve "Ölüm de Güzel Olabilir." "Yarım kazıklanmayın" ve Smith Kardeşlerin Elden Düşme Tabutları.

İki gün boyunca sarhoş kaldı ve zamanın sonuna ya da Dünyanın viski stoğu tükenene kadar –artık hangisi önce olursa– sarhoş kalmayı planladı.

Bunu başarabilirdi de, tabii bir mucize olmasaydı.

Olay, üçüncü günün sabahı, dünyanın hâlâ yerinde durup durmadığını kontrol etmek için verandaya çıktığında olmuştu.

Bahçede dolaşan bir köpek vardı.

Onun ön kapıyı açma sesini duyduğu ân çimenleri koklamayı bırakmış, kafasını âni bir korkuyla dikmiş, sıska bacaklarının hızlı bir hareketiyle kenara sıçramıştı.

Robert Neville öylesine şaşırmıştı ki bir ân kıpırdayamadı. İp gibi kuyruğu bacaklarının arasına kısılı, hızla topallayarak sokağı geçen köpeğe bakarak donakalmıştı.

Canlıydı! Hem de *gündüz!* Boğuk bir bağırışla ileri atıldı ve neredeyse bahçeye yüz üstü kapaklanıyordu. Bacakları büküldü, kolları dengesini sağlayabilmek için havayı dövdü. Sonunda kendini toparladı ve köpeğin arkasından koşmaya başladı.

"Hey!" diye bağırdı; boğuk sesi Cimarron Sokağı'nın sessizliğini bozmuştu. "Geri gel!"

Ayakkabıları kaldırımın üzerinde patırdadılar, sonra da asfaltın üzerinde; her adım kafasının tokmaklayan bir çekiç gibi geliyordu. Kalbi küt küt atıyordu.

Tekrar, "Hey!" diye bağırdı. "Buraya gel oğlum!"

Sokağın diğer yanında, sağ arka ayağı yere basmayan, koyu renk pençeleri betonun üzerinde tıkırdayan köpek dengesiz bir şekilde tırmanmaya çalışıyordu.

Robert Neville bağırdı, "Buraya gel oğlum, sana zarar vermeyeceğim!"

Yan tarafında zaten bir dikiş vardı ve koştukça başı acıyla zonkluyordu. Köpek bir ân durdu ve arkaya baktı. Sonra birden fırladı ve iki evin arasına daldı, bir ân için Neville onu yandan görme imkanı buldu. Kahverengi beyaz, sol kulağından arta kalanlar sarkan sıska vücudu koşarken baştan aşağı sallanan melez bir köpekti.

"Dur, kaçma!"

Kelimeleri bağırırken sesindeki isterik titremeyi fark etmemişti. Köpek iki evin arasında kaybolurken boğazı tıkandı. Korku dolu bir homurtuyla, alkolün verdiği acıyı görmezden gelerek, daha hızlı koşmaya çalıştı; köpeği yakalamak her şeyden önce geliyordu.

Arka tarafa vardığında ise köpek gitmişti.

Kızılağaçtan örülmüş çite koşup arkasına baktı. Hiçbir şey. Köpeğin geldikleri taraftan geri çı-

kıp çıkmadığını görmek için âniden arkasını döndü.

Köpek filan yoktu.

Titreyen bacaklarıyla mahalle çevresinde birkaç dakikada bir köpeğe "Gel oğlum, gel oğlum," diye seslenerek bir saat kadar dolaşıp durdu. Canlı bir varlığa rastlamış, bu kadar zaman sonra kendine bir arkadaş bulmuştu ve sonra da kaybetmişti. Bu arkadaş sadece bir köpek olsa da... *Sadece* bir köpek mi? Robert Neville için o köpek koca bir gezegenin evrim ağacının tepesinde duruyordu.

Hiçbir şey yiyip içemedi. Kaybın verdiği şokla kendini o kadar hasta hissetti ki uzanması gerekti; fakat uyuyamadı. Başı, basık yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana dönüyor, ateşten titreyerek öylece yatıyordu.

Fark etmeden "Gel oğlum," diye mırıldanıyordu. "Gel oğlum, sana zarar vermeyeceğim."

Öğleden sonra tekrar aradı. Evinden her yönde iki blok boyunca her bahçeyi, her sokağı, tek tek her evi aradı; ama hiçbir şey bulamadı.

Saat beş sularında eve döndüğünde dışarı bir tabak süt ile bir parça hamburger bıraktı. Vampirlerin onlara dokunmamasını umarak etraflarına bir halka sarmısak yerleştirdi.

Sonradan köpeğin de hasta olması gerektiğini, bu yüzden sarımsağın onu da uzak tutacağını düşündü. Bunu anlayamamıştı. Eğer köpekte

mikrop varsa gündüz saatlerinde nasıl dışarıda dolaşabiliyordu? Bu ancak damarlarında daha onu etkilemeyecek kadar az bir basil konsantrasyonu varsa doğru olabilirdi. Eğer öyleyse, gece saldırılarından canlı çıkmayı nasıl olmuş da başarmıştı?

Birden aklına bir şey geldi ve aman tanrım, diye düşündü, ya bu akşam et için geri dönerse ve onu öldürürlerse? Ya ertesi sabah bahçede köpeğin cesedini bulur ve onun ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu bilirse? Perişan bir şekilde, buna dayanamam, diye düşündü. Böyle bir şey olursa yemin ediyorum kafamı patlatırım; yemin ediyorum yaparım.

Düşünmek, yanıtı bir türlü bulunamayan 'neden devam ettiği' sorusunu tekrar gündeme getirdi. Pekala, şu anda birkaç tane deney ihtimali vardı, fakat hayat hâlâ boş, keyifsiz bir baş belasından başka bir şey değildi. Sahip olduğu ya da olabileceği her şeye rağmen (tabii ki bir diğer insandan başka) hayat herhangi bir şekilde gelişim gösterecek, hatta değişecek gibi görünmüyordu. İşlerin gidişatına bakılırsa, hayatının sonuna kadar şu ânda elinde olanlardan fazlası olmadan yaşamını devam ettirecekti. Bu kaç yıl sürecekti? Otuz, belki de kırk; tabii o zamana kadar bir alkol komasından gitmezse.

Şu ân yaşadığı gibi bir kırk yıl daha yaşama fikri tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Yine de kendini öldürmemişti. Doğru, vücut sağlığına pek saygıyla davrandığı söylenemezdi. Doğru düzgün yemek yemiyor, doğru düzgün içmiyor, doğru düzgün uyumuyor ya da herhangi bir şeyi doğru düzgün yapmıyordu. Sağlığı sonsuza kadar dayanmayacaktı, hatta şimdiden şansını zorluyor olduğundan şüpheleniyordu.

Vücudunu dikkatsizce kullanmak intihar değildi. Hiçbir zaman intihara yaklaşmamıştı bile. Neden?

Bir cevap varmış gibi görünmüyordu. Hiçbir şey yapmak için yeterince kararlı olamıyordu; yaşamaya zorlandığı bu hayatı kabul etmemiş ya da ona ayak uyduramamıştı. Yine de salgının son kurbanından sonra sekiz ay, son kez başka bir insanla konuşmasından beri dokuz, Virginia'nın ölümünden beri on ay geçmişti. Bir geleceği yoktu ve yaşadığı ân görünüşte tamamen ümitsizdi. Yine de tutunmaya devam ediyordu.

İçgüdü mü? Yoksa sadece aptallık mı? Kendini yok etmek için gerekli hayal gücünden yoksun olmasından mı kaynaklanıyordu? Neden ta başında, hâlâ derinlerdeyken bu işi bitirmemişti? Onu, evin etrafını kapatmaya; bir dondurucu, jeneratör, elektrikli fırın, su tankı yerleştirmeye; sera, çalışma tezgahı kurmaya; evinin çevresindeki diğer evleri yakmaya; plak, kitap ve konserve dağları toplamaya, hatta –şimdi düşününce inanılmaz geliyordu– duvara şatafatlı bir resim yer-

leştirmeye iten neydi?

Hayat, yoksa, kelimelerden öte, somut, zihin kotrolü yapan bir güç müydü? Doğa, yoksa, bir şekilde içindeki, fazla ileri gitmesini engelleyen o ışığın sönmesine engel mi oluyordu?

Gözlerini kapadı. Neden düşüneyim, neden bir cevap arayayım ki? Cevap filan yoktu. Varlığının nedeni şans ve bilinçli bir ineklikti. Her şeyi bitirebilmek için çok salaktı ve bu her şeyi yaklaşık olarak açıklıyordu.

Daha sonra kesilmiş resmin parçalarını yerlerine yapıştırdı. Kağıda yakın durmazsa kesikler çok kötü gözükmüyorlardı.

Basil sorununa kısa bir süre için geri dönmeye çalıştı, fakat fark etti ki köpeğin dışında hiçbir şeye dikkatini veremiyordu. Köpeğin korunması için etmeye başladığı dua saşkınlığını tamamladı. Yaratıklarını koruyan bir Tanrıya inanma isteği o ân had safhaya ulaşmıştı. Yine de, dua sırasında bile, kendini kınamanın eşiğine gelmişti, sanki her ân duasıyla alay etmeye başlayabilecek gibiydi.

Din düşmanı tarafını bir şekilde görmezden gelip duasına devam etmeyi başardı. O köpeği istiyordu; o köpeğe ihtiyacı vardı.

13

Günün doğmasıyla birlikte dışarı çıktı ve hamburgerle sütün gitmiş olduğunu gördü.

Gözleri aceleyle bahçeyi taradı. Çimenlerin üzerinde yatan iki kadın vardı ama köpekten bir iz yoktu. Rahatlamasıyla beraber dudaklarının arasından bir oh, çıktı. Bunun için Tanrıya şükürler olsun, diye düşündü. Kendi kendine gülümsedi. Eğer ben dindar bir insan olsaydım, diye düşündü, bunun duamın bir karşılığı olduğuna inanırdım.

Bundan hemen sonra ise köpek geldiğinde uyanık olmadığı için kendine kızdı. Şafaktan sonra, sokaklar güvenli olduğunda gelmiş olmalıydı. Köpeğin bu kadar uzun yaşamış olabilmesi için bir sistem geliştirmiş olması gerekiyordu. Yine de uyanık olup onu izlemeliydi.

Sadece yemekle de olsa yavaş yavaş köpeğin sevgisini kazanabileceği düşüncesiyle kendini teselli etti. Bir ân için yiyeceği köpeğin değil vampirlerin almış olabileceği aklına gelerek endişelendi; fakat çabucak kontrol etmesi, bu korkusunu giderdi. Hamburger sarmısakların içinden kaldırılmamış, verandanın betonu üzerinde aralarından sürüklenmişti. Süt kabının etrafında ise sadece bir köpeğin dili tarafından yapılmış olabilecek

şıçramış süt izleri vardı, hâlâ nemlilerdi.

Kahvaltıdan önce, biraz daha süt ve hamburgeri, süt güneşte çok ısınmasın diye bir gölgeye yerleştirdi. Bir ân düşündükten sonra bir kap da soğuk su koydu.

Yemekten sonra iki kadını ateşlere götürdü ve geri dönerken bir markete uğrayıp iki düzine iyi köpek maması, yanında kutu kutu köpek bisküvisi, şekerlemesi, köpek sabunu, pire tozu ve tel fırça aldı.

Kolları tıka basa dolu, arabaya dönmeye çalışırken, Tanrım, sanki bebeğim filan oluyor, diye düşündü. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Rol yapmaya gerek yok, diye geçirdi aklından. Bir yıldır herhangi bir zaman olduğumdan daha heyecanlıyım. Mikroskobun altında o mikrobu bulmanın yarattığı heves, bu köpek hakkında hissettiklerinin yanında devede kulak kalıyordu.

Eve saatte yüz otuz kilometreyle döndü ve etle sütü dokunulmamış bulduğunda düş kırıklığına engel olamadı. Sen ne bekliyordun ki, diye kendini iğneledi. Köpek her saat başı yemek yiyecek değil ya.

Köpek maması ve malzemelerini mutfak masasına yerleştirdi ve saatine baktı. On çeyrek. Köpek acıkınca geri gelecekti. Sabret, dedi kendi kendine. En azından *bir tek* erdemin olsun.

Kutuları ve konserveleri kaldırdı. Sonra evin dışıyla serayı kontrol etti. Sadece sıkıştırılması ge-

reken gevşemiş bir tahta ve seranın çatısında değiştirilmesi gereken bir cam vardı.

Sarmısak toplarken bir kez daha vampirlerin evini neden ateşe vermediklerini merak etti. Çok açık bir strateji gibi görünüyordu. Kibritlerden korkuyor olma ihtimalleri var mıydı? Yoksa sadece çok mu aptaldılar? Sonuçta, beyinlerinin eskisi kadar iyi çalışması beklenemezdi. Yaşamdan hareketli ölülüğe geçmek bazı dokuların bozulmasına yol açmış olmalıydı.

Hayır, bu teori mantıksızdı, çünkü geceleri evinin etrafında yaşayanlardan da oluyordu. Onların beyinlerinin bir sorunu yoktu, öyle değil mi?

Konuyu geçiştirdi. Sorularla ilgilenecek ruh hali içinde değildi. Sabahın geri kalan kısmını sarmısak dizileri hazırlayarak ve asarak geçirdi. Bir ara neden sarmısak başlarının işe yaradığını merak etmişti. Efsanelerde hep sarmısak çiçeği oluyordu. Omuz silkti. Ne fark ederdi ki? Sarımsağın kanıtı kaçırma yeteneğindeydi. Sarmısak çiçeklerinin de işe yarayabileceğini düşündü.

Öğlen yemeğinden sonra, gözetleme deliğinin önüne oturup kaselerle, tabağı izledi. Mutfakta, banyoda ve yatak odasındaki klimaların neredeyse duyulmayan sesleri dışında hiçbir yerde tıs yoktu.

Köpek saat dörtte geldi. Neville deliğin başında neredeyse uyuyakalmıştı. Sonra, köpek yavaş yavaş topallayarak, bir yandan da dikkatli gözler-

le evi süzerek sokağı geçerken kendine geldi, gözlerini kırptı ve odakladı. Köpeğin patisiyle ilgili ne derdi olduğunu merak etti. Onu tedavi edip köpeğin sevgisini kazanmayı çok isterdi.

Sessizce durup izlemek için kendisini zorladı. Sütü içerken ve hamburgeri yerken, zevkle ağzı açılıp kapanan, önündekileri mideye indiren köpeği izlemek ona inanılmaz bir sıcaklık ve normallik duygusu veriyordu. Farkında olmadan yüzünde beliren sevecen bir gülümsemeyle öylece izledi. O çok iyi bir köpekti.

Köpek yemeğini bitirip verandadan uzaklaşmaya başladığında acıyla yutkundu. Taburesinden fırlayarak ön kapıya yöneldi.

Sonra kendine hâkim oldu. Hayır, istemeyerek de olsa karar vermişti, yolu bu değildi. Dışarı çıkarsan sadece onu korkutursun. Bırak gitsin, bırak gitsin.

Gözetleme deliğine gitti yine ve köpeğin topallayarak yolu geçip tekrar iki evin arasında kaybolmasını izledi. Sorun yok, diye kendini teselli etti, geri dönecek.

Delikten uzaklaştı ve kendine hafif bir içki hazırladı. Koltuğunda oturup içkisini yudumlarken köpeğin geceleri nereye gittiğini merak etti. Onu kendisiyle beraber evde tutamadığı için önceleri endişelenmişti; fakat sonra fark etti ki bu kadar uzun dayanabilmek için köpeğin gizlenmede ustalaşmış olması gerekiyordu.

Büyük ihtimalle bu da hiçbir istatistik hesabını kabul etmeyen o garip tesadüflerden biridir, diye düşündü. Bir şekilde, şansla, tesadüfen, belki biraz da beceri ile o bir tek köpek salgından ve onun korkunç kurbanlarından kurtulmayı başarmıştı.

Bu, onu düşünmeye itti. Eğer bir köpek sınırlı zekasıyla hayatta kalmayı başarabiliyor, her şeyin üstesinden gelebiliyorsa, mantık yürütme kapasitesine sahip bir beyni olan bir insanın daha da fazla yaşama şansı olmaz mıydı?

Başka bir şey düşünmek için kendini zorladı. Ümit etmek tehlikeliydi. Bu gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti.

Ertesi sabah, köpek tekrar geldi. Bu sefer Robert Neville ön kapıyı açıp dışarı çıktı. Köpek, sağ kulağı arkaya yapışık, ayakları asfaltı çılgınca döverek derhal yiyeceklerin yanından fırladı.

Neville takip etmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Becerebildiğinin en iyisiyle hiç ilgilenmiyormuş gibi verandanın kenarına oturdu.

Sokağın diğer tarafında, köpek evlerin arasında koşarak tekrar gözden kayboldu. Neville, on beş dakika bekledikten sonra eve girdi.

Hafif bir kahvaltıdan sonra dışarı yine yiyecek koydu.

Köpek saat dörtte geldi ve Neville yine dışarı çıktı, bu sefer köpeğin yemeği bitirdiğinden emin olmuştu.

Köpek bir kere daha kaçtı; fakat bu sefer sokağı geçtikten sonra kovalanmadığını fark edip durdu ve bir ân için geriye baktı.

Neville, "Tamam oğlum," diye bağırdı, fakat köpek sesinden irkilip tekrar kaçtı.

Dişleri sabırsızlıkla sıkılı olan Neville gerilmiş bir şekilde verandaya oturdu. Lanet olsun, diye düşündü, onun sorunu ne? Lanet olasıca mankafa!

Kendini köpeğin bütün zaman boyunca yaşadıklarını düşünmeye zorladı. Her yerde vampirler dolaşırken Tanrı bilir nerede korkuyla saklanıyor, zavallı vücudu titriyor, bitmek bilmeyen gecelerde sıska göğsü gecenin tüm yükünü çekiyordu. İnsanın kendine bağımlı hale getirdiği bir vücutta hapsolmuş, efendilerin olmadığı bir dünyada yiyecek ve su bulmak için uğraşıp, hayatta kalmak için mücadele etmesi gerekiyordu.

Zavallı çocuk, diye düşündü, gelip benimle yaşamaya başladığında sana karşı hep iyi olacağım.

O ânda aklına bir fikir geldi. Belki de bir köpeğin bir insandan daha fazla hayatta kalma şansı vardı. Köpekler daha küçüktü, vampirlerin giremedikleri yerlerde saklanabilirlerdi. Etraflarındakilerin yabancı doğasını hissedebilir, hatta büyük ihtimalle kokusunu alabilirlerdi.

Bu, onu daha mutlu etmedi. Mantığın aksine, hep birilerini –erkek, kadın, çocuk fark etmez–

birilerini bulacağı ümidine bağlanarak yaşamıştı. Toplumun dayattığı dürtüler olmayınca cinsiyet hızla anlamını yitiriyordu. Yalnızlığı ise hâlâ hissedebiliyordu.

Bazen birilerini bulduğuyla ilgili hayallere dalardı. Daha sıklıkla ise artık içtenlikle kaçınılmaz olduğuna inandığı gerçeğe, dünyada son kalan insanın kendisi olduğu gerçeğine uyum sağlamaya çalışırdı. En azından dünyanın, hayatı boyunca görmeyi umabileceği kısmında.

Bunları düşünürken günbatımının yaklaştığını neredeyse unutuyordu.

Kafasını heyecanla kaldırdı ve evinden fırlayıp ona doğru koşan Ben Cortman'ı gördü.

"Neville!"

Verandadan fırlayıp eve koştu, kapıyı titreyen ellerle kilitleyip sürgüledi.

Verandaya bir süre, köpek yemeğini tam bitirdiğinde çıktı. Dışarı her çıktığında köpek kaçtı, fakat günler geçtikçe kaçışının hızı gitgide azaldı ve kısa bir süre sonra da yolun yarısında ona bakıp havlamak için durmaya başlamıştı. Neville asla takip etmiyordu, sadece verandada oturup izliyordu. Bu, oynadıkları bir oyundu.

Sonra bir gün Neville verandaya köpek gelmeden *önce* oturdu. Sokağın başında göründüğünde de yerinden kalkmadı.

Köpek bir on beş dakika kadar kaldırımın ya-

kınlarında şüpheyle dolaştı; yiyeceğe yaklaşmaya pek niyetli değildi. Neville, köpeği cesaretlendirebilmek için elinden geldiğince yiyecekten uzaklaştı. Düşünmeden bacak bacak üzerine attı ve köpek bu beklenmedik hareketten dolayı irkildi. Neville sessizce kendini tuttu ve köpek, gözleri bir yiyecekte, bir Neville'in üzerinde, huzursuzca sokağın etrafında dolaşmaya devam etti.

Neville, "Gel oğlum," dedi. "Gel yemeğini ye. Aferim oğluma."

Bir on dakika daha geçti. Köpek şimdi bahçeye girmiş, yiyecek merkezli gittikçe küçülen daireler çizmeye başlamıştı.

Köpek durdu. Sonra çok ama çok yavaş hareketlerle ve her seferinde bir adım atarak kaplara yaklaşmaya başladı; gözleri bir ân için olsun Neville'den ayrılmıyordu.

Neville sessizce "Aferin oğluma," dedi.

Bu sefer köpek sesten ürkmedi ya da geri çekilmedi. Yine de Neville âni bir hareketin köpeği korkutabileceği kaygısıyla tamamen hareketsiz kaldı.

Köpek kaplara biraz daha yaklaştı, vücudu gergin ve Neville'in en ufak bir hareketine karşı tetikteydi.

Neville köpeğe, "İşte oldu," dedi.

Birden köpek atılıp eti yakaladı. Sokağı delice topallayarak geçmeye çalışan köpeğin arka-

sından Neville'in memnuniyet kahkahası koptu.

Takdirle, "Seni gidi piç kurusu," dedi.

Sonra köpek yerken oturup izledi. Köpek, yolun karşı tarafında sararmış bir bahçeye çöreklenip, gözleri Neville'in üzerinde, hamburgeri mideye indirdi. Neville, köpeği izlerken, keyfini çıkarmaya bak, dedi. Bundan sonra sadece köpek maması yiyeceksin. Sana taze et vermeyi daha fazla göze alamam.

Yüksek sesle, "Çok iyi oğlum," dedi. "Şimdi de suyunu iç, aferin oğluma."

Köpeğin sağlam kulağı dikilirken Neville'in yüzünde âniden bir gülümseme belirdi. Heyecanla, *dinliyor!* diye düşündü. Ne dediğimi gayet de iyi duyuyor, seni gidi piç kurusu!

"Haydi oğlum." Heyecanla konuşmaya devam etti. "Haydi gel sütünle suyunu da iç, iyi çocuk. Sana zarar vermem. Aferin sana."

Köpek suya gitti ve dikkatle içti, kafası Neville'e bakmak için âni hareketlerle kalkıyor, sonra tekrar suya dalıyordu.

Neville köpeğe, "Bak hiçbir şey yapmıyorum," dedi.

Sesinin kulağa ne kadar garip geldiğine bir türlü inanamıyordu. İnsan kendi sesini neredeyse bir yıl duymayınca kulağına bayağı garip geliyordu. Bir yıl, sessizlik içinde yaşamak için uzun bir zamandı. Sen benimle yaşamaya başlayınca, diye düşündü, seninle kulakların kopana kadar

konuşacağım.

Köpek suyu bitirdi.

Neville, davetkar bir ses tonuyla, "Gel buraya oğlum," dedi, eliyle bacağına vuruyordu. "*Gel* oğlum."

Köpek meraklı bir bakış atarken sağ kulağı yine seğiriyordu. O gözler yok mu... diye düşündü Neville. O gözlerde ne kadar da derin bir anlam var! Güvensizlik, korku, ümit, yalnızlık... Hepsi de o kocaman kahverengi gözlere kazınmış. *Zavallı küçük şey.*

Yumuşakça, "Gel oğlum, sana zarar vermem," dedi.

Sonra ayağa kalktı ve kaçtı. Neville kaçan köpeğe öylece bakarken başını yavaş yavaş iki yana sallıyordu.

Günler geçti. Her gün köpek yemek yerken Neville verandada oturuyordu; çok geçmeden, insanoğlunun binyıllardan beri onun üzerinde oluşturduğu etkinin sayesinde, köpek kaplara tereddütsüz, neredeyse cesurca yaklaşmaya başlamıştı.

Bütün bu süre zarfında Neville onunla konuştu.

"Aferin, iyi çocuk. Yemeğini bitir bakalım. Yemek iyi, değil mi? Tabii ki iyi. Ben arkadaşınım. O yemeği sana ben veriyorum. Haydi ye, bitir bakalım, aferin. Aferin iyi köpeğe." Köpek yerken, sürekli onu ikna etmeye çalışıyor, övü-

yor, korkmuş zihnine yumuşak sözler bırakıyordu.

Her gün biraz daha yakın oturdu, ta ki biraz uzansa ona dokunabilecek mesafeye gelene kadar. Fakat bunu yapmadı. Kendi kendine, hiçbir risk almayacağım, dedi. Onu korkutmak istemiyorum.

Ellerini sabit tutmak ise pek kolay değildi. Neredeyse uzanıp köpeğin başını okşama isteğiyle seğirdiklerini hissedebiliyordu. Yeniden birşeyleri sevebilmek için korkunç bir şekilde yanıp tutuşuyordu ve bu köpek de müthiş çirkin bir köpekti.

Köpek sesine alışana kadar onunla konuşmaya devam etti. O konuştuğu zamanlar artık yukarı bile bakmıyordu. Geliş gidişleri telaşsızdı, yiyor ve yolun karşısından kısa bir havlamayla teşekkür ediyordu. Neville, yakında, demişti kendi kendine, kafasını okşayabileceğim. Günler hoş haftalara dönüştü, geçen her saat Neville'i bir yoldaşa daha da yaklaştırıyordu.

Sonra bir gün köpek gelmedi.

Neville çıldırdı. Köpeğin geliş gidişlerine o kadar alışmıştı ki günlük programının denge noktasını oluşturmuştu, her şey köpeğin yemek zamanları arasına yerleşmiş, araştırma unutulmuş, köpeği evinde görmek isteği dışındaki her şey bir kenara itilmişti.

Bütün gergin öğleden sonrayı, yüksek sesle

köpeğe seslenip mahalleyi dolaşarak geçirdi; fakat ne kadar ararsa arasın işe yaramadı ve tatsız tuzsuz bir yemek için eve döndü. Köpek ne o akşam yemek için, ne de ertesi sabah kahvaltı için geldi. Neville tekrar aradı, fakat bu sefer ümidi azalmıştı. Zihninde aynı kelimeler yankılanıp duyup duruyordu: Onu yakaladılar, o iğrenç piç kurular onu yakaladı. Öte yandan, buna inanamıyordu. Buna inanmayı reddediyordu.

Üçüncü gün öğleden sonra garajdayken dışarıdaki metal kabın tıkırtısını duydu. Heyecanla dışarı, gün ışığına koştu.

"Geri döndün!" diye bağırdı.

Köpek birden ürkerek kaptan uzaklaştı, çenesinden su damlıyordu.

Neville'in kalbi o ân duracaktı. Köpeğin gözleri donuklaşmıştı ve koyu renkli dili dışarıda, kesik kesik nefes alıyordu.

"Hayır," diyebildi, sesi çatallanmıştı, "oh, *hayır*."

Köpek titreyen cılız bacaklarıyla bahçede hâlâ geriliyordu. Neville çabucak verandanın basamaklarına oturdu ve titreyerek beledi. Acı içinde, oh hayır, diye düşündü, Tanrım, *hayır*!

Orada öylece oturmuş, köpeğin ağzından akan suyu yalarken rahatsız bir şekilde titremesini izliyordu. Hayır, hayır, bu doğru olamaz.

Farkına varmadan, "Bu doğru değil," diye mırıldandı.

Sonra, içgüdüsel olarak elini uzattı. Köpek biraz geri çekildi, hırlayıp dişlerini gösterdi.

Neville, "Tamam oğlum," dedi sessizce. "Sana zarar vermeyeceğim." Ne dediğinin kendisi bile farkında değildi.

Köpeğin gitmesine engel olamadı. Takip etmeye çalıştı, fakat nereye saklandığını göremeden gözden kaybolmuştu. Evlerden birinin altında biryerlerde olabileceğini tahmin etti, fakat bunun ona hiçbir yararı olmadı.

O gece uyuyamadı. Fincan fincan kahve içti ve evin içinde huzursuzca dolandı, zaman öldürmeye çalıştı. Köpeği ele geçirmesi gerekiyordu, mutlaka. Üstelik yakın zamanda. Onu tedavi etmesi gerekliydi.

Ama nasıl? Yutkundu. Bir yolu olmalıydı. Bildiği azıcık şeyle bile *kesin* bir yolu olmalıydı.

Bir sonraki sabah kapların tam yanma oturdu ve köpeğin yavaş yavaş topallayarak yolu geçtiğini gördüğünde dudaklarının titrediğini hissetti. Hayvan hiçbir şey yemedi. Gözleri bir önceki güne göre daha donuk ve yorgun görünüyordu. Neville onun üzerine atılıp yakalamaya çalışmak, eve alıp bakımını yapmak istedi.

Öte yandan, kaçırırsa her şeyi berbat edebileceğini biliyordu. Köpek bir daha asla geri dönmeyebilirdi.

Orada olduğu süre boyunca eli köpeğin başını okşamak için ileri uzandı durdu; fakat her se-

ferinde köpek sinip hırladı. Daha zorlayıcı olmayı denedi. Kızgın, sert bir tonda, "Kes şunu!" dedi, ama bu sadece köpeğin korkmasına ve daha da uzaklaşmasına neden oldu. Köpek suyun başına geri dönmeden önce Neville'in titreyen, boğuk sesiyle on beş dakika boyunca dil dökmesi gerekti.

Bu sefer yavaş hareket eden köpeği takip etmeyi başardı ve hangi evin altına saklandığını buldu. Açıklığın üzerine koyabileceği metal bir plaka vardı ama bunu yapmadı. *Köpeği* korkutmak istemiyordu. Bunun haricinde, köpeğe ulaşmak için zemini delmekten başka çare kalmayacaktı, bu da çok uzun sürerdi. Köpeği bir ân önce yakalaması gerekiyordu.

Köpek o öğleden sonra geri gelmeyince bir tabak sütü evin altına koydu. Ertesi sabah tabak boştu. Biraz daha süt koyacaktı fakat fark etti ki o zaman köpek inini asla terk etmeyebilirdi. Kabı tekrar evinin önüne koydu ve köpeğin ona ulaşabilecek kadar güçlü olması için dua etti. Bu sefer, acemice duasını eleştirebilmek için bile çok fazla endişeliydi.

Köpek o öğleden sonra gelmeyince gidip içeri baktı. Açıklığın önünde ileri geri dolandı ve neredeyse sütü koyacaktı. Hayır, o zaman köpek asla ayrılmazdı.

Eve gitti ve uykusuz bir gece geçirdi. Köpek sabah da gelmedi. Tekrar evin yanına gitti. Açık-

lığa kulağını dayadı fakat nefes sesi duyamadı. Köpek ya duyabilmesi için fazla geride duruyordu, ya da ...

Eve geri döndü ve verandaya oturdu. Kahvaltı etmedi, öğlen yemeği yemedi. Sadece öylece oturdu.

O öğleden sonra, geç vakitte, köpek evlerin arasından topallayarak çıktı, iskeletimsi bacaklarının üzerinde çok yavaş yürüyordu. Köpek yiyeceğe ulaşana kadar Neville kendini hareketsiz oturmak için zorladı. Sonra, çabucak eğilip köpeği kaldırdı.

Köpek ânında ısırmaya çalıştı fakat sağ eliyle çenesini yakaladı ve kapalı tuttu. Sıska, neredeyse tüysüz vücudu kavrayışı altında kıvranıyor, boğazından korkmuş, acınacak inleme sesleri çıkıyordu.

"Tamam oğlum," deyip duruyordu. "Tamam oğlum, sakin ol."

Onu çabucak kendi odasına götürdü ve battaniyelerden hazırladığı küçük yatağa bıraktı. Ağzını bırakır bırakmaz köpek ısırmaya çalıştı ve patileri yerde şiddetle kayarak kapıya yöneldi. Neville zıplayıp önünü kesti. Köpeğin ayakları düzgün zeminde kaydı, sonra dengesini buldu ve yatağın altında kayboldu. Neville dizleri üzerine çöktü ve yatağın altına baktı. Karanlıkta parlayan iki kor parçası gözü gördü ve o zavallı kesik kesik nefes almayı duydu.

Mutsuz bir şekilde, "Haydi oğlum," diye yalvardı. "Sana zarar vermeyeceğim. Sen *hastasın*. Yardıma ihtiyacın var."

Köpek kımıldamadı. Sonunda Neville oflayarak ayağa kalktı ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Gidip kapları aldı, süt ve suyla doldurdu. Onları yatak odasına, köpeğin yatağının yanına koydu.

Kendi yatağının yanında bir ân durdu, köpeğin kesik nefes alışını dinledi, yüzü acıyla kaplandı.

Hüzünle, "Ah," diye mırıldandı, "neden benden *güvenini* esirgiyorsun?"

O korkunç inleme ve feryatları duyduğunda akşam yemeği yiyiyordu.

Kalbi küt küt atmaya başladı, masadan zıplarcasına kalkıp oturma odasını bir nefeste geçti. Yatak odasının kapısını yıkarcasına açıp ışıkları yaktı.

Köpek tezgahın yakınında bir köşede yere bir çukur kazmaya çalışıyordu.

Korku dolu inlemeler vücudunu sarsıyor, ön patileri yer döşemesini delice kazımaya çalışıyor fakat düzgün yüzey kayarak tüm çabalarını boşa çıkartıyordu.

Neville çabucak, "Oğlum, tamam!" dedi.

Köpek âniden arkasını döndü ve köşeye geriledi, sarı-beyaz dişleri meydana çıktı, çenesi ardına kadar açıldı, boğazında yarı delirmiş bir titre-

me belirdi.

Birden Neville neyin yanlış olduğunu anladı. Gece olmuştu ve korku içindeki köpek kendini gömebilmek için bir çukur kazmaya çalışıyordu.

Köpek duvarın takip ederek köşeden uzaklaştı ve tezgahın altına sıvışırken, o çaresizce kalakaldı, beyni düzgün bir şekilde çalışmayı reddediyordu.

Sonunda aklına bir fikir geldi. Neville çabucak yatağına gidip en üstteki battaniyeyi aldı. Tekrar tezgahın yanına dönüp eğildi ve altına baktı.

Köpek neredeyse duvara yapışmıştı, vücudu şiddetli bir şekilde titriyor, genzinden hırıltı sesleri geliyordu.

"Tamam oğlum," dedi. "Tamam."

Neville battaniyeyi tezgahın altına tıkıştırıp ayağa kalkarken köpek daha da sindi. Kapıya kadar yürüdü ve bir dakika kadar öylece geriye bakakaldı. Çaresizce, keşke elimden *birşeyler* gelseydi, diye düşündü, ama ona yaklaşamıyorum bile.

Gözünü karartıp karar verdi, pekala, eğer köpek kısa sürede onu kabul etmezse biraz kloroform denemesi gerekecekti. O zaman en azından köpek üzerinde uğraşabilir, patisini tedavi edebilir ve bir şekilde onu iyileştirmeye çalışabilirdi.

Mutfağa geri döndü fakat yemeğini bitiremedi. Sonunda tabağındakileri çöp öğütücüsüne

boşalttı ve kahvesini kabına geri döktü. Oturma odasında kendine bir içki hazırladı ve mideye indirdi. Tadı pek iştah açıcı değildi ve yavan geldi. Asık bir suratla tekrar yatak odasına gitti.

Köpek, kendini battaniyenin kıvrımları arasına gömmüş, hâlâ titriyor, aralıksız inliyordu. Üzerinde şimdi uğraşmaya çalışmanın bir faydası yok, diye düşündü... köpek fazla korkmuş durumda.

Yatağa kadar yürüdü ve oturdu. Ellerini saçlarında dolaştırdı ve yüzünü kapattı. Tedavi et, tedavi et, diye geçirdi aklından ve şilteye güçsüzce vurmak için yumruklarından birini sıktı.

Âniden uzanarak ışığı kapattı ve tamamen giyinik halde öylece yattı. Hâlâ yatar durumdayken ayağındaki sandaletlerini çıkardı ve yere düşüş seslerini duydu.

Sessizlik. Öylece tavana bakarak yatıyordu. Neden kalkmıyorum ki merak etti. Neden birşeyler *yapmaya* çalışmıyorum?

Yan döndü. Biraz uyu artık. Kelimeler otomatik olarak çıkmıştı; uyuyamayacağını biliyordu. Köpeğin iniltilerini dinleyerek karanlıkta yatıyordu. Ölecek, o ölecek, diye düşünüp duruyordu, üstelik benim de bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sonunda, sese daha fazla dayanamayarak uzanıp yatağının yanındaki ışığı açtı. Çoraplı ayaklarıyla odayı geçerken köpeğin birden batta-

niyeden kurtulmaya çalıştığını duydu. Hayvan tamamen kıvrımlara dolandı ve vücudu yünlerin altında delice sağa sola sallanırken korku içinde ciyaklamaya başladı.

Neville yanında diz çöktü ve ellerini vücudunun üzerine koydu. Boğuk bir hırıltı ve köpek battaniyenin altından ısırmaya çalışırken gelen dişlerinin takırtısını duydu.

"Tamam artık," dedi. "Kes şunu."

Köpek hâlâ karşı gelmeye devam ediyordu, tiz sesi ise hiç kesilmiyor, sıska vücudu kontrolsüzce titriyordu. Neville ellerini sıkıca vücudunun üzerinde tutuyor, hareketini engelliyor, onunla sessiz, nazikçe konuşuyordu.

"Tamam dostum, tamam. Kimse sana zarar vermeyecek. Bir şey yok. Haydi rahatla artık. Haydi oğlum. Bir şey yok. Rahatla. Aferin, rahatla. Aferin. Sakinleş. Kimse sana zarar vermeyecek. Sana bakacağız."

Aralıklarla neredeyse bir saat kadar konuştu, sesi alçak, odanın sessizliğinde uyuşturucu bir mırıltı halindeydi. Yavaş yavaş, tereddütle, köpeğin titremesi geçti. Konuşmaya, sürekli konuşmaya devam ederken Neville'in dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Aferin oğlum. Bir şey yok. Sana bakacağız."

Kısa zamanda köpek, güçlü elleri arasında kıpırdamadan yatar hale gelmişti; tek hareketi haşin nefes alış verişiydi. Neville başını okşamaya

başladı, sağ elini vücudunun üzerinde gezdirdi, seviyor ve rahatlatmaya çalışıyordu.

Yumuşakça, "İşte iyi bir köpek," dedi. "*İyi* köpek. Şimdi ben sana bakacağım. Kimse sana zarar vermeyecek. Anlıyorsun değil mi dostum? Tabii anlıyorsun. Tabii. Sen *benim* köpeğimsin öyle değil mi?"

Köpeği sevmeyi sürdürerek soğuk döşemenin üzerine dikkatle oturdu.

"Sen iyi bir köpeksin; *iyi* köpek."

Neville'in sesi sakindi, köpek ise kabullenmenin getirdiği bir sessizlik içindeydi.

Yaklaşık bir saat sonra köpeği yerinden kaldırdı. Bir ân için debelendi ve inlemeye başladıysa da Neville tekrar onunla konuştu ve kısa sürede sakinleşti.

Kucağında battaniyelere sarınmış köpek, kendi yatağına oturdu. Saatlerce öylece köpeği tutarak oturdu, okşuyor, seviyor ve onunla konuşuyordu. Köpek kucağında hareketsiz yatıyor, daha rahat nefes alıyordu.

Neville yavaşça battaniyeyi aralayıp köpeğin başını ortaya çıkardığında akşam saat on bir civarıydı.

Birkaç dakika için elinden korkarak sindi ve azıcık dişlemeye çalıştı. Neville onunla sessizce konuşmaya devam etti ve bir süre sonra eli köpeğin sıcak boynunda duruyor, parmaklarını yavaş yavaş hareket ettirerek köpeği kaşıyor, okşu-

yordu.

Yutkunarak köpeğe gülümsedi.

"Yakında bayağı iyileşeceksin," diye fısıldadı. "Çok yakında."

Köpek, donuk, hasta gözleriyle ona baktı, sonra dili dışarı çıktı ve Neville'in avucunu kabaca yaladı.

Neville'in içinde birşeyler koptu. Yanaklarından yavaş yavaş gözyaşları süzülürken sessiz, öylece oturdu.

Bir hafta içinde köpek ölmüştü.

14

İçkiyle bir sorun yaşamadı. Tam tersi. Hatta artık daha da az içtiğini fark etti. Birşeyler değişmişti. Üzerinde düşündüğünde, son sarhoşluğunun onu dibe vurduğu, hüsran ve umutsuzluğun batağında olduğu sonucuna vardı. Şimdi, yerin dibine girmedikçe gidebileceği tek yön yukarısıydı.

Köpek için aşırı bir ümit beslediği o ilk birkaç haftadan sonra fark etti ki aşırı ümit cevap değildi ve asla da olmamıştı. Artık sıradanlaşmış bir dehşetin kol gezdiği bir dünyada çılgınca hayal kurmak asla bir kurtuluş olamazdı. Dehşete alışmıştı. Tekdüzelik daha büyük bir engeldi, şimdi fark ediyor, tüm yönleriyle yeni yeni anlayabiliyordu. Bunu anlamak ona bir çeşit huzur vermiş, sanki zihnindeki bir masaya bütün kartlarını açmış, incelemiş, sonunda da istediği ele karar vermiş gibiydi.

Köpeği gömmek sandığı kadar da korkunç bir ızdırap haline gelmemişti. Bir yönden neredeyse eski ümitleri ve doğru olmayan heyecanları gömmek gibiydi. O günden sonra içinde bulunduğu zindanı kabullenmeyi öğrendi, ne yapılacak birşeyler bularak kaçmaya çalışıyor, ne de başını vuracak sert duvar arıyordu.

Böylece pes edip işine döndü.

Olay neredeyse bir yıl önce, Virginia'yı ikinci ve ebedi uykusuna yatırdıktan birkaç gün sonra olmuştu.

Boş ve soğuktu, inanılmaz bir kayıp hissiyle dolmuş, o öğleden sonra kolları boş bir şekilde iki yanmda sallanarak, ayakları ümitsizliğin ritminde sürünerek sokaklarda dolaşıyordu. Yüzü çaresiz ızdırabının herhangi bir izini taşımıyordu. Yüzü tamamen ifadesizdi.

Nereye gittiğini bilmeden ve umursamadan saatlerce sokaklarda dolaştı. Bildiği tek şey evinin boş duvarları arasına geri dönemeyeceği, onların dokunduğu, ellerinde tuttuğu, onunla beraber tanıdıkları şeyleri görmeye dayanamayacağıydı. Kathy'nin boş yatağına, dolabında asılı, artık kullanılmayan elbiselerine bakamazdı, Virginia ile paylaştığı yatağına, onun mücevherlerine, tuvalet masasının üzerinde duran parfümlerine daha fazla bakamazdı. O evin yakınına tekrar gidemezdi.

Böylece dolandı durdu; insanlar etrafında sıralanmaya başladığında, adamın biri kolundan yakalayıp suratına sarmısak kokusu hohladığında nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Adam, "Gel kardeşim, gel," dedi; sesi bir törpü gıcırtısını andırıyordu. Adamın boğazı yapışkan bir hindi derisi gibi hareket ediyordu, yanakları pembeleşmişti, gözleri ateşliydi, siyah kıyafe-

ti ütüsüz ve kirliydi. "Gel ve kurtul kardeşim, *kurtul.*"

Robert Neville adamın yüzüne boş boş baktı. Hiçbir şey anlamamıştı. Adam, Neville'in koluna yapışmış iskeletimsi parmaklarıyla onu daha da çekti.

Adam, "Hiçbir zaman çok geç değildir kardeşim," dedi. "Kurtuluşun ancak ..."

Yaklaştıkları koca çadırdan gelen gürültü sözlerin geri kalanını boğuyordu. Ses, tentenin altında kalmış, dışarı çıkmak için kükreyen bir denizin sesine benziyordu. Robert Neville kolunu kurtarmaya çalıştı.

"Ama ben istemiyorum ..."

Adam duymadı bile. Neville'i de kendisiyle beraber sürükleyerek bağırış çağırıştan oluşan şelaleye doğru gittiler. Adam bırakmadı. Robert Neville kendini bir gelgit dalgasının içine sürükleniyormuş gibi hissetti.

"Ama ben ..."

O ân çadır onu içine aldı, bağırış, ayak vurma, el çırpma seslerinin okyanusu onu da yuttu. İç güdüsel olarak geri çekildi ve kalbinin küt küt attığını fark etti. Etrafı insanlar tarafından, yüzlercesi tarafından sarılıyordu; sanki yaklaşan sular gibi kabarıp fışkırıyorlardı. Ayrıca bağırıyor, ellerini çırpıp Robert Neville'in anlayamadığı bazı sözler haykırıyorlardı.

Sonra sesler kesildi ve hoparlörlerden, yarı

karanlığın içinde bir hançer gibi saplanan, çatlak, insanın kulağını tırmalayan o tiz sesi duydu.

"Tanrının kutsal haçından korkmak mı istiyorsunuz? Aynaya bakıp, Yüce Tanrının size verdiği yüzü görememek mi istiyorsunuz? Cehennemden gelmiş bir canavar gibi mezarlarınızdan geri çıkmak mı istiyorsunuz?"

Ses boğuk bir şekilde buyuruyor, beyninde zonkluyor, zorluyordu.

"Lanetli, kara bir hayvana dönüştürülmek mi istiyorsunuz? Geceleri gökyüzünü cehennemden gelen lanetlerle kirletmek mi istiyorsunuz? Sorarım size: geceyle lanetlenmiş, sonsuza kadar cehennemin ateşiyle yanacak, kafir bir yaratığa mı dönüşmek istiyorsunuz?"

İnsanlar dehşete düşmüştü sonunda, "Hayır!" diye bağırdılar. "Hayır, *kurtar* bizi!"

Robert Neville geri çekildi ve elleri havada, beyaz çeneli, göklerden yardım isteyen inananlara çarptı.

"İşte size söylüyorum! Size söylüyorum, Tanrı'nın sözlerini dinleyin! Gözlerinizi açın; kötülük bir ulustan diğer ulusa dolaşacak ve Tanrı'nın yaratıkları dünyanın bir ucundan diğer ucuna kadar katledilecek! Bu bir yalan mı ha, yalan mı?"

"Hayır! *Hayır*!"

"Size söylüyorum, çocuklar gibi –Tanrının gözlerinde lekesiz ve saf– olamazsak, Yüce Tanrının ve O'nun tek ve yegane çocuğu olan kurta-

rıcımız İsa'nın görkemini haykırmazsak korkunç günahlarımız için *dizlerimizin* üzerine çöküp af dilemezsek hepimiz lanetleniriz! Bir daha söylüyorum, kulaklarınızı *açın*! Biz lanetlendik, lanetlendik, *lanetlendik*!"

"Amin!"

"*Kurtar bizi*!"

İnsanlar kıvrıldı, inledi, kendi alınlarına vurdu, ölüm korkusuyla çığlıklar attı ve nefesleri yettiğince 'haleluyah' diye bağırdılar. Robert Neville oradan oraya itildi; umutların, çılgın duaların çapraz ateşinin arasında tökezlemiş ve kaybolmuştu.

"Doğru yoldan çıktığımız için Tanrı bizi cezalandırdı! Tanrı, her şeye kadir gazabının korkunç yüzünü hepimize gösterdi! Tanrı ikinci tufanı üzerimize göderdi; bir tufan, bir sel, dünyanın sonunu getirecek *cehennemden* gelen yaratıklar seli! O, mezarları açtı. O, türbelerin mühürlerini kaldırdı; O, ölüleri kara tabutlarından kaldırdı... ve *üzerimize saldı*! Ölüm ve cehennem içlerindeki cesetleri dışarı kustu! Tanrı'nın buyruğu budur! Tanrım, Sen bizi cezalandırdın; Tanrım, Sen bizim günahlarımızın korkunç yüzlerini gördün. Tanrım, sen bizi o her şeye kadir gazabınla çarptın!"

Düzensiz tüfek atışı gibi ellerini çırpıp korkunç bir rüzgardaki dallar gibi vücutlarını salladılar; potansiyel ölülerin inlemeleri, savaşan yaşa-

yanların çığlıkları. Robert Neville, şiddet dolu sıraları aşmaya çalıştı; yüzü bembeyaz, kolları sığınacak bir yer arayan kör bir adam gibi önündeydi.

Yorgun ve titreyerek içeriden ve içeridekilerden kaçtı. Çadırın içinde insanlar çığlıklar atıyordu; fakat gece şimdiden çökmüştü.

Oturma odasında, elinde hafif bir içki, kucağında psikolojiyle ilgili bir yazıyla otururken aklına bu olay gelmişti.

Düşünce zincirini başlatan, onu on ay önceye, onu o çılgın kıyamet toplantısına götüren şey bir alıntı olmuştu.

"İsterik körlük olarak da bilinen bu hal, kısmen ya da tamamen, şahısların biri, bir kısmı ya da hepsi üzerinde gerçekleşebilir."

Okuduğu alıntı buydu. Bu, onu problem üzerinde bir kez daha düşünmeye itti.

Şimdi de, bütün vampir olgularını mikrobun etkisine yormak konusunda inat etmeden önce yeni bir bakış açısı: Eğer bu olguların bir kısmı basiller ile bağdaşmıyorsa nedenlerini batıl inanç olarak tanımlama eğiliminde oluyordu. Doğru, psikolojik etmenleri de biraz olsun dikkate almıştı, fakat böyle bir olasılığa pek de itibar etmiyordu. İşte sonunda önyargılarından kurtulmayı başarmıştı.

Olguların bir kısmının fiziksel, geri kalanının

psikolojik nedenleri olmamasının bildiği hiçbir nedeni yoktu. Şimdi kabul ettiğinde, bunun sadece kör bir adamın gözden kaçırabileceği o apaçık cevaplardan biri olduğunu fark etti. Eh, diye düşündü sessizce eğlenerek, ben de hep kör bir adam gibi oldum.

Sonra, salgının bir kurbanının, diye düşündü, yaşamış olabileceği şoku bir düşünsene.

Salgının sonlarına doğru magazin basını ülkenin her bir köşesine kanser gibi yayılan bir vampir korkusu yaymıştı. O bile daha fazla gazete satmak için 'şimdi çıktı'larla devam eden bir panik kampanyasının aleti olan, bilimsel gibi gösterilen o makalelerin birbiri ardına çıkışını hatırlıyordu.

Bunda; bütün dünya ölürken deli gibi gazete satma telaşında, saçmalık derecesinde komik bir şey vardı. Bütün gazeteler aynı şekilde davranmamıştı. Doğruluk ve dürüstlük içinde yaşayan gazeteler aynı şekilde ölmüşlerdi.

Öte yandan son günlerde magazin basınının dizginleri elden kaçmıştı. Bunun dışında bir de kıyamet tellallığında inanılmaz bir artış olmuştu. Anlaşılabilir, çabuk cevaplar için umutsuz bir arayışın sonunda insanlar ilkel ibadetleri çözüm olarak görmeye başladılar. Bu inaçları pek de doğru değildi. Sadece herkes kadar hızlı ölmekle kalmadılar, aynı zamanda da damarlarında ölüm korkusu, kalplerinde dehşetle öldüler.

Sonra da bu korkunç dehşeti haklı çıkarma çabası. Sıcak, ağır toprağın altında bilinci tekrar kazanıp ölümün huzur getirmediğini fark etmek. Vücutlarını konrol eden garip, korkunç bir ihtiyacın etkisi altında kendilerini toprağın içinden kazarak yukarı çıkmaya çalışırken bulmak.

Böyle travmalar akıldan geriye kalanları yok edebilirdi. Ayrıca birçok şeyi de açıklayabilirdi.

Öncelikle de haçı.

Bir kere ibadetin odağı olan bir nesneye yaklaşma korkusunu haklı çıkarmaya zorlandıklarında, zihinleri bu fikir üzerine atlayacaktı. Haç korkusu böylece ortaya çıkmıştı. Ayrıca, zaten oluşturulmuş korkuların yanında vampir yoğun bir iç tiksinti edinmiş, bu kendinden nefret duygusu, zayıflamış zihinlerinde tiksindirici görüntülerine karşı kör olmalarını sağlayan bir set oluşturmuş olabilirdi. Bu onları yalnızlığa, gecenin kölesi kayıp ruhlar olmaya itebilir, bu yüzden de, herhangi bir şeyle birşeyler paylaşma isteği çoğu zaman üzerinde yaşadıkları toprakta avuntu bulma çabalarını açıklardı.

Su? İşte bunu batıl inanç, yazılı olduğu gibi cadıların akan suyun üzerinden geçemeyeceği doğrultusundaki inancın dilden dile aktarılması olarak kabul etmeye hazırdı. Cadılar, vampirler; bütün bu korkulan yaratıklar arasında kurulan bir ilişki vardı. Efsaneler ve batıl inançlar kesişebilirdi ve yaşanan buydu.

Ya yaşayan vampirler? Artık bu da basitti.

Hayatta akli dengesi bozuk, deli olanlar vardı. Bunlar için vampirlikten daha iyi tutunacak bir şey olabilir miydi? Akşamları evine gelen canlıların hepsinin kendilerini vampir sanan fakat aslında acı çeken bir avuç deli olduklarından emindi. Bu da evini yakmamalarının nedenini açıklıyordu. Sadece o kadar mantıklı düşünemiyorlardı.

Bir akşam, Robert Neville gözetleme deliğinden izlerken evinin önündeki lamba direğine tırmanıp, delice kollarını sallayarak kendini boşluğa bırakan adamı hatırladı. O sırada Neville bunu açıklayamamıştı fakat şimdi çok açık görünüyordu. Adam kendisini yarasa zannetmişti.

Neville yarısı içilmiş içkisine baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Pekela, diye düşündü, er geç onlar hakkında birşeyler öğreniyoruz. Onların yenilmez bir ırk olmadıklarını görüyoruz. Hatta tam tersi, Tanrı'nın cezası varlıklarını devam ettirebilmek için çok kesin fiziksel koşullar gereken, yok olmaları kuvvetle muhtemel bir ırk.

İçkisini masaya koydu.

Ona ihtiyacım yok, diye düşündü. Duygularımın artık beslenmesi gerekmiyor. Artık kaçmak ya da unutmak için alkole ihtiyacım yok. Hiçbir şeyden kaçınama gerek yok. Şimdilik.

Köpeğin ölümünden beri ilk defa gülümsedi

ve kendisini sessiz, iyi ayarlanmış bir tatmin duygusu içinde buldu.

Öğrenilmesi gereken hâlâ çok şey vardı, daha önce de olduğu gibi. Garipti, hayat neredeyse katlanılabilir bir hale gelmişti. Derviş cüppesini yakınmadan kabul ediyorum, diye düşündü.

Pikapta müzik çalıyordu, yumuşak ve ağırdı.

Dışarıda, vampirler bekliyorlardı.

3. BÖLÜM:
1978 HAZİRAN

15

Yine Cortman avına çıkmıştı. Cortman avı rahatlatıcı bir hobi olmuştu, geriye kalan yegane eğlencelerden biriydi. Mahalleyi terk etmek için-den gelmediği, evde de yapılması gereken önemli bir iş olmadığı zamanlarda arardı. Arabaların altını, çalıların arkasını, şöminelerin üzerini, gardıropların içini, yatakların altını, buzdolaplarının içini, orta derecede şişman bir erkek gövdesinin saklanmak amaçlı sıkışabileceği her yeri arıyordu.

Ben Cortman bu yerlerin herhangi birinde, herhangi bir zaman saklanıyor olabilirdi. Saklandığı yeri sürekli değiştiriyordu. Neville, Cortman'ın yakalamak için ayrıldığının farkında olduğundan neredeyse emindi. Ayrıca, onun bu tehlikeli durumdan hoşlandığını da düşünüyordu. Eğer tanım korkunç bir şekilde uygunsuz olmasaydı Cortman için yaşama aşkıyla yanıp tutuşuyor diyebilirdi. Bazen, Cortman'ın bu şekilde, daha önce olduğundan daha mutlu olduğunu düşünüyordu.

Neville, Compton Bulvarında aramayı düşündüğü sıradaki eve doğru yavaş yavaş yürüyordu. Sabah olaysız geçmişti. Neville, Cortman'ın mahallede biryerlerde olduğunu bildiği halde yine

bulamamıştı. Mahallede olmalıydı çünkü geceleri evine ilk gelen hep o oluyordu. Diğerleri neredeyse hep yabancılardı. Çünkü Neville hep mahalledeydi ve gündüzleri onları bulup yok ediyordu. Ama Cortman'ı değil.

Neville dolaşırken eğer Cortman'ı bulursa ona ne yapacağını düşünmüştü. Doğru, planı hep aynı olmuştu: Derhal yok etmek; fakat bu sadece işin görünen kısmıydı. Bu kadar kolay olacağını sanmıyordu. Hayır, Cortman için birşeyler hissettiğinden değil. Cortman'ın geçmişi temsil eden imgelerden biri olmasından bile değildi. Geçmiş artık ölüydü ve o da bunu kabul etmişti.

Hayır, bunlardan hiçbiri değildi. Neville karar vermişti, doğrusu eğlenceli bir faaliyeti bitirmek istemeyişiydi. Geri kalanların hepsi sıkıcı robot gibi yaratıklardı. Ben'in en azından bir miktar hayal gücü vardı. Bir nedenden ötürü beyni diğerlerininki gibi zayıflamamıştı. Neville'in teorisine göre Cortman ölü olmak için doğmuştu. Dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle, ya da yarı ölü, diye düşündü.

Cortman'ın da onu öldürmeye çalıştığı gerçeğini artık düşünmüyordu bile. Bu tehdit kayda değer bile sayılmazdı.

Neville, oflayarak bir sonraki verandaya çöktü. Sonra elini uyuşuk bir şekilde cebine atıp piposunu çıkardı. Boşta kalan baş parmağıyla tütün yaprağı parçalarını piponun içine tıkıştırdı.

Birkaç dakika içinde sıcak, hareketsiz havada duman helezonları başının çevresinde tembel tembel süzülmeye başlamışlardı.

Bulvarın diğer tarafındaki geniş araziye bakan kişi, eskisine oranla daha iri, daha rahatlamış bir Neville idi. Düzenli bir derviş yaşamı kilosunu yüzün üzerine çıkarmıştı. Yüzü dolgun, vücudu giydiği bol kotların altında iri ve kaslıydı. Tıraş olmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Sadece arasıra kalın sarı sakalını makasla kısaltırdı, böylece hep beş altı santim uzunluğunda oluyordu. Saçı artık seyrelmişti, fakat uzun ve dağınıktı. Yanık yüzünün içine gömülmüş mavi gözleri sakin ve kolay heyecanlanmaz görünüyorlardı.

Sırtını tuğla basamağa dayayıp dumanı ağır ağır üfledi. Önündeki arazinin içerilerinde bir yerde, Virginia'yı gömdüğü, onun da kendi kendine geri çıktığı bir çukurun hâlâ olduğunu biliyordu. Bunu bilmek gözlerine hüznün donuk yansımasını getirmedi. Acı çekmeye devam etmektense duygularını zorlamayı öğrenmişti. Zaman çok boyutlu etki alanını kaybetmişti. Robert Neville için artık sadece şimdiki zaman vardı; günübirlik yaşam felsefesiyle, ne mutluluğun zirvesinin, ne de umutsuzluğun dibinin var olduğu bir şimdiki zaman. Ben daha çok bir bitkiyim, diye düşünürdü. Olmak istediği şey de buydu.

Robert Neville öylece otururken, birkaç dakikadır açıklıktaki beyaz bir lekeye bakıyordu;

sonra lekenin hareket ettiğini fark etti.

Gözlerini bir kez kırptı ve yüzü gerildi. Boğazından şüpheyle sorgulama karışımı bir ses çıktı. Sonra, ayağa kalkıp güneşi siperlemek için sol elini gözlerinin üzerine götürdü.

Dişleri piponun ağızlığını çiğnedi.

Bir kadın.

Ağzı bir karış açık kalırken aşağı düşen pipoyu yakalamaya çalışmadı bile. Uzun, nefes almadan geçen bir dakika boyunca veranda basamağı üzerinde ayakta, öyle boş boş baktı.

Gözlerini kapadı, sonra açtı. Hâlâ oradaydı. Kadını izlerken Robert Neville, göğsünün içinde bir şeyin gitgite hızlanan bir şekilde çarptığını hissediyordu.

Kadın onu görmedi. Uzun açıklığı geçerken başı öne eğilmişti. Kızılımsı saçlarının rüzgarda dalgalandığını, kollarının iki yanında boş boş sallandığını görebiliyordu. Yutkundu. Üç yıldan sonra o kadar inanılmaz bir görüntüydü ki zihni özümseyememişti. Evin gölgesinde hareketsiz beklerken gözlerini kırpıp, boş boş bakıp durdu.

Bir kadın. Canlı. *Gün ışığında.*

Ağzı yarıya kadar açık, alık alık kadına bakıyordu. Daha yakına geldiği için fark edebiliyordu, gençti, yaklaşık yirmilerinde. Buruşuk ve kirli beyaz bir kıyafet giyiyordu. Saçları kızıl, teni bronzdu. Öğleden sonranın ölü sessizliğinde Neville, kadının ayakkabılarının uzun çimenler üze-

rinde çıkardığı sesi duyduğunu sanmıştı.

Sonunda delirdim. Kelimeler birden kendilerini ortaya atmışlardı. Bunun doğru olması ihtimaline, kadının gerçek olması fikri karşısında olduğundan daha az şaşırmıştı. Aslında kendini böyle bir yanılsamaya da hazırlıyor gibiydi. Mantıklı görünüyordu. Susuzluktan ölen bir adam göl hayalleri görürdü. Arkadaş açlığı çeken bir adam neden güneşte yürüyen bir kadın görmesindi ki?

Birden irkildi. Hayır, bu doğru değildi; çünkü eğer yanılsaması görüntünün yanında ses de içermiyorsa şu ân çimenlerin üzerindeki ayak seslerini duyabiliyordu. Gerçek olduğunu biliyordu. Saçının, kollarının hareketi... Hâlâ başı öne eğikti. Kimdi o? Nereye gidiyordu? Nereden gelmişti?

İçinde biriken şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Çözümleyebilmek için fazla hızlı gelişmişti, bir içgüdü zamanın oluşturduğu her engeli yıkıvermişti.

Sol eli yukarı kalktı.

"Merhaba!" diye bağırdı. Kaldırımın üzerinde yukarı aşağı zıplıyordu. "*Merhaba*!"

Bir ân toptan ve kesin bir sessizlik oldu. Kadının eli yukarı kalktı ve birbirlerine baktılar. Canlı, diye düşündü. Canlı!

Daha da bağırmak isterdi fakat bir anda tıkandığını hissetti. Dili tahtadanmış gibi geliyor, beyni çalışmayı reddediyordu. Canlı. Kelime zihnin-

de tekrarlanıp duruyordu. Canlı, canlı, canlı...

Kadın âni bir hareketle arkasını dönüp alanı gerisin geriye çılgınca koşmaya başladı.

Neville bir ân ne yapacağını bilmeyerek öylece kalakaldı. Sonra sanki kalbi patladı ve kaldırımı bir hamlede aştı. Botları asfaltta gümbürdeyerek karşıya geçti.

"Bekle!" diye bağırdığını duydu.

Kadın beklemedi. Engebeli arazide koşan kadının bronz bacaklarını gördü. O anda fark etti ki kelimeler onu durduramazdı. Onu gördüğünde kendisinin nasıl afalladığını hatırladı. Uzun bir sessizliği bozan âni bir bağırış ve koca sakallı bir adamın el sallamasının onu kim bilir nasıl korkutabileceğini düşündü.

Bacakları onu kaldırımın üzerinden aşırtıp araziye soktu. Kalbi şimdi daha da hızlı atıyordu. O canlı! Kendini bunu düşünmekten alamıyordu. Canlı. Canlı *bir kadın*!

Kadın, onun koşabildiği kadar hızlı koşamıyordu. Neville ona neredeyse yetişmeye başlamıştı. Kadın arada omzunun üzerinden korku dolu gözlerle arkaya bakıyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim!" diye bağırdı, fakat kadın koşmaya devam etti.

Kadın birden takıldı ve tek dizinin üzerine yıkıldı. Yüzü tekrar arkaya döndü ve Neville kadının yüzündeki o garip korku ifadesini tekrar gör-

dü.

Bir kez daha, "Sana *zarar* vermeyeceğim!" diye bağırdı.

Kadın umutsuzca bir hamleyle ayağa kalktı ve koşmaya devam etti.

Şimdi kadının ayakkabılarıyla onun botlarının sık otların arasından geçerken çıkardıkları sesler dışında hiç ses yoktu. Engel olan otlardan kurtulmak için atlayarak koşmaya ve böylece daha hızlı ilerlemeye başladı. Kadının elbisesinin eteği otlara sürtünerek onu yavaşlatıyordu.

Duracağı ümidiyle değil daha çok içgüdüyle tekrar, "Dur!" diye bağırdı.

Kadın durmadı. Hatta daha da hızlı koşmaya başladı; Neville dişlerini sıkarak takibine biraz daha hız kattı. Kızılımsı saçları arkasından dalgalanan kadın arazide zigzaglar çizerken Neville düz bir rotada koşuyordu.

Artık o kadar yaklaşmıştı ki kadının zorlanan nefesini duyabiliyordu. Onu korkutmak istemezdi fakat artık duramazdı. Sanki o ânda kadın dışında dünyadaki her şey yok olmuş gibiydi. Onu yakalaması gerekiyordu.

Uzun, güçlü bacakları onu daha da hızlı ilerletti, botları toprağı dövdü.

Bir açıklık daha. İkisi de nefes nefese koşuyorlardı. Kadın ne kadar yaklaştığını görmek için arkasına bir göz attı. Neville ne kadar korkunç göründüğünün farkında değildi; botlarla bir dok-

san boyunda, gizli bir amaçla koşturan dev sakallı bir adam.

Sonunda eli uzandı ve kadını sağ omzundan yakaladı.

Kadın korkmuş bir çığlıkla döndü ve yana doğru tökezledi. Dengesini kaybedip taşlık araziye tek kalçası üzerine düştü. Neville ona yardım etmek için ileri atıldı. Kadın geri çekildi ve ayağa kalkmaya çalıştı, fakat kayarak bu sefer kıç üstü tekrar düştü. Eteği dizlerinin üzerine kadar açıldı. Kadın soluk soluğa sızlanarak ayağa kalkmak için hamle yaptı, kara gözleri korku doluydu.

Neville nefesi kesilerek, "İşte," dedi, elini uzatıyordu.

Kadın hafif bir çığlıkla eline vurdu ve zorlukla ayağa kalktı. Onu kolundan yakaladı ve kadının boşta kalan eli âniden, kırık tırnakları Neville'in alnını ve sağ şakağını tırmalayarak savruldu. Adam homurdanarak kolunu bıraktı ve kadın hızla dönerek tekrar kaçmaya başladı.

Neville ileri atıldı ve kadını omuzlarından yakaladı.

"Sen neden korkuyorsun..."

Bitiremedi. Kadının eli ağzının ortasına kırbaç gibi inmişti. Sonra sadece nefes, mücadele, ayaklarının toprak üzerinde kayıp eşelemesi, yüksek otları kırması sesleri kaldı.

Neville, "*Kesecek* misin şunu!" diye bağırdı,

fakat kadın mücadele etmeyi bırakmadı.

Kadın bir ânda geri çekildi ve adamın gergin parmakları elbisesinin bir kısmını yırttı. Elinde kalanları bıraktı ve kumaş kadının beline kadar döküldü. Kadının bronzlaşmış omzunu ve sağ göğsünün üzerindeki beyaz sütyeni gördü.

Kadın, pençe halinde kıvrılmış elleriyle üzerine atıldı, fakat çelik gibi güçlü elleriyle Neville onu bileklerinden yakaladı. Kadının sağ ayağı adamın kaval kemiğine, içine dek işleyen bir tekme savurdu.

"Lanet olasıca!"

Sağ tokadını kadının suratına öfkeyle hırlayarak patlattı. Kadın sendeleyerek geri çekildi, sonra Neville'e boş boş baktı. Birden çaresizce ağlamaya başladı. Kollarını sanki başka darbeleri engellemek istermişçesine başının üzerinde kavuşturmuş, adamın önünde diz çökmüştü.

Neville, kadının sinmiş şekline bakarak öylece nefes nefese kalakaldı. Önce gözlerini kırptı, sonra derin bir iç çekti.

"Haydi kalk ayağa," dedi. "Sana *zarar* vermeyeceğim."

Kadın başını kaldırmadı. Neville aklı karışmış bir şekilde hâlâ ona bakıyordu. Ne diyebileceğini bilmiyordu.

"Sana zarar vermem dedim," dedi bir kez daha.

Sonunda kadın yukarı baktı; fakat onun sura-

tından tekrar korkmuş gibiydi, çünkü geriye doğru sindi. Öylece çömelmiş, adama korkuyla bakıyordu.

"Sen neden korkuyorsun böyle?" diye sordu.

Sesinin tüm sıcaklığını kaybettiğinin, insanlıkla tüm bağını kaybetmiş bir adamın haşin, kısır sesi olduğunun farkında değildi.

Ona doğru bir adım attı ve kadın korkuyla içini çekerek tekrar geri kaçtı. Neville elini uzattı.

"Haydi," dedi. "Ayağa kalk."

Kadın yavaşça fakat onun yardımı olmadan ayağa kalktı. Birden meydanda olan göğsünü fark etti ve uzanıp elbisesinin yırtılmış kısmını yukarı kaldırdı.

Nefes nefese, birbirlerine bakarak öylece kalakaldılar. Şimdi, ilk şoku atlattıktan sonra Neville söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Yıllardır bu ânın hayalini kurmuştu. Hayalleri hiç bu şekilde olmamıştı.

"Senin... senin adın nedir?" diye sordu.

Kadın cevap vermedi. Gözleri Neville'in yüzünde kilitlenmiş, dudakları hâlâ titriyordu.

Daha yüksek sesle "Evet?" diye sordu ve kadın ürktü.

"Ru..Ruth." Kadının sesi titriyordu.

Robert Neville'in tüm tüyleri diken diken oldu. Kadının sesi sanki içindeki her şeyi bir anda koparmıştı. Sorular yok oldu. Kalbinin küt küt attığını fark etti. Neredeyse ağlayacak gibiydi.

Donuk, ölü bir ses tonuyla, "Ruth," dedi.

Gözleri kadının üzerinde, yıtkundu.

Tekrar, "Ruth," dedi.

İkisi, adam ve kadın, koca sıcak tarlanın ortasında yüzleri birbirlerine dönük öylece duruyorlardı.

16

Kadın onun yatağında hareketsiz yatıyor, uyuyordu. Saat öğleden sonra dörttü. Neville en azından yirmi kez yatak odasına gizlice girip uyanık olup olmadığına bakmıştı. Şimdi ise mutfakta kahve içiyor ve endişeleniyordu.

Öte yandan, ya hastalığı gerçekten de taşıyorsa, diye düşündü.

Endişe, birkaç saat önce, Ruth uyurken ortaya çıkmıştı. Şimdi ise kendini bu korkudan kurtaramıyordu. Nasıl bir mantık kurmaya çalışırsa çalışsın işe yaramıyordu. Doğru, güneşte bronzlaşmış, güneş altında yürümüştü. Köpek de güneşte dolaşabiliyordu.

Neville parmaklarını masanın üzerinde huzursuzca tıkırdattı.

Basitlik uçup gitmiş, düşler rahatsız edici bir karmaşıklığa bürünmüştü. Ne bir kucaklayış, ne de söylenen sihirli sözcükler vardı. İsmi dışında ondan hiçbir şey öğrenememişti. Onu eve getirmek için bir savaş vermesi gerekmişti. İçeri sokmak ise daha da zordu. Kadın, onu öldürmemesi için ağlayıp yalvarmıştı. Ona ne söylerse söylesin ağlayıp yalvarmaya devam etmişti. Hollywood yapımlarına benzer bir giriş hayal etmişti oysa ki; gözleri pırıl pırıl, kolları birbirinin om-

zunda eve girerler, görüntü yavaşça kararır. Bunun yerine kadın geri dururken onun kadınla tartışması, onu ikna etmeye çalışması, azarlayıp içeri zorla çekiştirmesi gerekmişti. Giriş pek de romantik olmamıştı. Onu içeri sürükleyerek sokması gerekmişti.

Evin içine girdiğinde daha az korkmuş görünmüyordu. Onu rahat ettirecek bir şekilde davranmaya çalışmıştı ama kadının tüm yaptığı, aynen köpeğin yaptığı gibi bir köşeye korkuyla sinmekti. Ona verdiği herhangi bir şeyi yeyip içmeyi reddediyordu. Sonunda kadını yatak odasına götürüp içeri kilitlemesi gerekmişti. Şimdi de uyuyordu.

Bezgin bir şekilde içini çekti, parmakları fincanın kulbunda geziniyordu.

Bütün bu yıllar boyunca, diye düşündü, bir arkadaş için yanıp tutuşuyordum. Şimdi ise biriyle karşılaştım ve yaptığım ilk iş ona güvenmeyip, kaba ve sabırsızca davranmak.

Yine de, aslında yapabileceği başka bir şey de yoktu. Kadın tek insanın kendisi olduğunu çok uzun bir süredir kabul ediyordu. Kadının normal görünmesi anlamsızdı. Komadayken birçoğu da bu kadın kadar sağlıklı görünürlerdi; fakat değillerdi, o da bunu biliyordu. Onun güneş ışığı altında yürüyebiliyor olması gibi basit gerçekler teraziyi görünüşe güvenme tarafına yatıramazdı. Çok uzun süre kuşku duymuştu. Kafasındaki

toplum kavramı oldukça kesin bir hale gelmişti. Onun için kendisi gibi başkalarının varlığına inanmak neredeyse imkansızdı. Böylece, ilk şoktan sonra, yalnız geçen uzun yılların oluşturduğu dogma kendini göstermişti.

İçini ağır ağır çekerek kalktı ve yatak odasına gitti. Hâlâ aynı şekilde yatıyordu. Belki de, diye düşündü, tekrar komaya girmiştir.

Kadını izleyerek yatağın başında durdu. Ruth. Onun hakkında bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Yine de, neredeyse öğrenmeye korkuyordu. Eğer o da diğerleri gibiyse, tek seçeneği kalacaktı. Öldürdüğünüz insanlar hakkında bir şey bilmemek ise daha iyiydi.

İki yanındaki elleri seğirdi, donuk mavi gözleri kadının üzerindeydi. Ya bu o garip olaylardan biriyse? Ya bir ân için komadan kalkıp bir gezintiye çıktıysa? Mümkün görünüyordu. Yine de, bildiği kadarıyla mikrobun dayanamadığı tek şey güneş ışığıydı. Neden bu onu kadının normal olduğu konusunda ikna etmeye yetmiyordu?

Eh, emin olmanın bir tek yolu vardı.

Eğildi ve elini kadının omzuna koydu.

"Uyan," dedi.

Kadın kıpırdamadı bile. Neville'in ağzı gerildi ve parmaklarını kadının yumuşak omzuna batırdı.

O ân kadının boynundaki altın zincir dikkatini çekti. Kaba parmaklarıyla uzanıp onu kadının

elbisesinin içinden çıkardı.

Kadın uyanıp yastığa doğru geri çekildiğinde Neville hâlâ küçük altın haça bakıyordu. O komada değil; tüm düşündüğü bu olmuştu.

Kadın güçsüz bir sesle, "Sen ne ya... yapıyorsun?" diye sordu.

Konuştuğu zaman ona güvenmemek daha zor oluyordu. İnsan sesi ona o kadar yabancıydı ki, üzerinde daha önce hissetmediği bir güç kuruyordu.

"Ben... Hiçbir şey," dedi.

Mahçup bir şekilde gerileyip duvara yaslandı. Bir dakika boyunca kadına baktı. Sonra sordu, "Neredensin?"

Kadın ona boş boş bakarak öylece yatmaya devam etti.

"Sana nereden olduğunu sordum," dedi.

Kadın yine konuşmadı. Neville, yüzünde gergin bir ifadeyle kendini duvardan iterek doğruldu.

Kadın alelacele, "Ing... Inglewood," dedi.

Neville, ona soğuk bir bakış attı, sonra tekrar duvara yaslandı.

"Anlıyorum," dedi. "Şey... yalnız mı yaşıyordun?"

"Evliydim."

"Kocan nerede?"

Kadın yutkundu, "Öldü."

"Ne kadar oldu?"

"Geçen hafta."

"Peki o öldükten sonra sen ne yaptın?"

"Koştum." Kadın üst dudağını ısırdı, "Koşarak kaçtım."

"Yani bütün bu zamandır dolaşıyorum mu, demek istiyorsun?"

"E... Evet."

Hiçbir şey söylemeden kadına baktı. Sonra âniden döndü ve mutfağa giderken botları gümbürdedi. Dolabın tekini açıp bir avuç dolusu sarmısak dişi aldı. Onları bir tabağa koyup parçalara ayırdı, sonra da ezerek püre haline getirdi. Keskin kokulu buhar burun deliklerine doldu.

Geri döndüğünde kadın bir dirseği üzerinde doğrulmuştu. Tereddüt etmeden tabağı neredeyse kadının suratına kadar soktu.

Kadın güçsüz bir çığlıkla başını çevirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu ve bir kere öksürdü.

"Neden başını çeviriyorsun?"

"Lütfen..."

"Neden başını çeviriyorsun?"

"Çünkü ***kokuyor***!" sesi ağlayacak gibiydi. "Yapma! Beni hasta ediyorsun!"

Tabağı kadının yüzüne daha da yaklaştırdı. Kadın boğulur gibi bir ses çıkartarak duvara yapıştı, bacakları yatağın üzerinde çekilmişti.

"*Lütfen*! Kes şunu!" diye yalvardı.

Neville tabağı geri çekti ve kadının midesi alt

üst olurken vücudunun sarsılmasını izledi.

Sessizce ve zehirli bir şekilde, "Sen de onlardan birisin," dedi.

Kadın birden doğruldu ve yanından koşarak banyoya gitti. Kapı, arkasından çarparak kapandı ve Neville, içeriden korkunç öğürme sesleri geldiğini duydu.

Dudakları büzüldü, tabağı yatağın yanındaki masaya koydu. Yutkundu.

Hastalıklı. Bu, açık bir işaret olmuştu. Bir yıldan uzun bir süre önce, sarımsağın *vampiris* basili ile enfekte olmuş sistemlerde allerjik etki yarattığını öğrenmişti. Sistem, sarmısakla temasa geçirildiğinde uyarılan dokular hücreleri hassaslaştırıyor, böylece sarmısak ile daha fazla temasa aşırı bir tepki gösterilmesine neden oluyordu. Bu yüzden damara vermenin pek bir etkisi olmuyordu. Kokuyu duymaları gerekiyordu.

Yatağa çöktü. Kadın yanlış yönde tepki vermişti.

Bir ân sonra Robert Neville kaşlarını çattı. Ya dediği doğruysa, ya gerçekten bir haftadır dolaşıyorsa? Bu durumda doğal olarak bitkin ve zayıf olacaktı, bu şartlar altında da o kadar çok sarmısak öğürmesine neden *olabilirdi.*

Yumrukları şilteye indi. Bu durumda hâlâ kesin olarak bilmiyordu. Nesnel olmak gerekirse, kesin olmayan kanıtlarla bir karar almaya hakkı yoktu. Bu, zor yoldan öğrendiği, ama artık kesin

olarak bildiği ve inandığı bir şeydi.

Kadın banyonun kilidini açıp dışarı çıktığında hâlâ orada oturuyordu. Kadın holde durup bir süre ona baktı, sonra oturma odasına geçti. Neville de kalkıp onu takip etti. Oturma odasına girdiğinde kadın kanepede oturuyordu.

Kadın, "Şimdi tatmin oldun mu?" diye sordu.

"Onu boşver," dedi. "Yargılanan sensin, ben değil."

Kadın sanki birşeyler söyleyecekmiş gibi dikilip kızgın kızgın baktı. Sonra vücudu yığıldı ve başını iki yana salladı. Neville'in içi bir ân için şefkatle doldu. Zayıf elleri kucağında, o kadar da çaresiz görünüyordu ki. Yırtılmış elbisesi umurunda değildi sanki. Göğsünün hafif şişkinliğine baktı. Vücudu çok zayıf, neredeyse dümdüzdü. Hayalini kurup durduğu kadına hiç benzemiyordu. Kendi kendine, aman boşver, dedi, artık bir önemi yok.

Koltuğa oturup karşısındaki kadına baktı. Kadın, bakışlarını cevaplamadı.

O ânda, "Beni dinle," dedi. "Senin enfekte olmuş olduğunu düşünmem için pek çok nedenim var. Özellikle de sarımsağa verdiğin tepki düşünülürse."

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu.

Kadın gözlerini kaldırdı.

"Onlardan biri olduğumu düşünüyorsun," de-

di.

"Olabileceğini düşünüyorum."

Kadın, "Peki ya buna ne diyorsun," diye sordu; elinde haçı tutuyordu.

"Onun bir anlamı yok."

Kadın, "Ben uyanığım," dedi. "Komada değilim."

Adam hiçbir şey söylemedi. Kuşkuları gidermeyen bir şey olmasına rağmen tartışabileceği bir konu değildi.

"Pek çok kez Inglewood'da bulundum," dedi sonunda. "Arabamın sesini neden duymadın?"

Kadın, "Inglewood büyük bir yer," dedi.

Kadına dikkatlice baktı, parmakları koltuğun kenarında tıkırdıyordu.

"Ben... sana inanmak istiyorum," dedi.

Kadın, "Öyle mi?" diye sordu. O ânda midesi yine kasıldı ve dişleri sıkılı, iki büklüm kaldı. Robert Neville neden ona daha fazla merhamet duymadığını merak ederek öylece bekledi. Duygular, öldükten sonra kolay uyandırılamayan şeylerdi. Önceden hepsini harcamıştı ve şimdi kendini boş, duygusuz hissediyordu.

Kadın bir ân sonra başını kaldırdı. Bakışları sertti.

"Hayatım boyunca zayıf bir midem oldu," dedi. "Geçen hafta kocamın öldürülmesini seyrettim. Parçalara ayrıldı. Tam da gözlerimin önünde oldu. Salgına iki çocuğumu kurban ettim. Geçen

bir hafta boyunca da dolanıp duruyordum. Geceleri saklanarak, birkaç yiyecek kırıntısından başka bir şey yemeyerek. Korku artık bir parçam olmuştu, her seferinde ancak birkaç saat uyuyabiliyordum. Sonra birisinin bana bağırdığını duyuyorum. Sen bir arsa boyunca beni kovalayıp, vuruyorsun, sürükleyerek kendi evine getiriyorsun. Sonra da suratıma leş gibi kokan sarmısakları dayadığında midem bulandı diye enfekte olduğumu söylüyorsun!"

Kucağındaki elleri seğirdi.

Kızgın bir şekilde, "Ne olmasını *bekliyordun*?" diye sordu.

Tekrar kanepeye yığıldı ve gözlerini kapattı. Elleri gergin bir şekilde eteğiyle oynuyordu. Bir ân için elbisesinin yırtılmış parçasını yerine tıkıştırmaya çalıştı fakat kumaş geri düştü ve o, kızgın bir şekilde, burnunu çekti.

Neville koltuğunda öne doğru eğildi. Bütün şüpheleri ve kuşkularına rağmen kendini şimdi suçlu hissediyordu. Engel olamıyordu. Ağlayan kadınları tamamen unutmuştu. Kadını izlerken bir eli yavaşça sakalına gitti ve şaşkınlık içinde çekiştirmeye başladı.

"Acaba..." diye başlayacak oldu. Yutkundu. "Acaba senden biraz kan örneği almama izin verir misin?" diye sordu. "Eğer..."

Kadın âniden ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kadın cevap vermedi. Elleri beceriksizce kilitle uğraşıyordu.

Şaşkınlık içinde, "Dışarı çıkamazsın," dedi. "Sokaklar birazdan onlarla dolmuş olacak."

"Burada kalmıyorum," dedi; burnunu çekiyordu. "Beni öldürseler ne fark edecek ki?"

Neville'in elleri kadının kolunda birleşti. Kadın kurtulmaya çalıştı.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı. "Buraya gelmeyi ben istemedim. Beni sen sürükledin. Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Ne diyeceğini bilmez bir halde kadının yanında malhçup bir şekilde duruyordu.

Yine, "Dışarı çıkamazsın," dedi.

Kadını kanepeye geri götürdü. Sonra da bara kadar gidip küçük bir bardak viski hazırladı. Enfekte olup olmadığını boşver, diye düşündü, boşver.

Bardağı kadına uzattı; kadın, hayır, anlamında başını salladı.

"Haydi iç şunu," dedi. "Seni biraz olsun rahatlatır."

Kadın kızgınca kaldırdı başını. "Suratıma daha fazla sarmısak tutabilesin diye mi?"

Neville başını iki yana salladı.

"Haydi iç," dedi.

Biraz sonra kadın bardağı alıp viskiyi tattı. İçki onu öksürttü. Bardağı kanepenin koluna bı-

raktı ve vücudu aldığı derin bir nefesle birlikte titredi.

Mutsuz bir şekilde, "Kalmamı neden istiyorsun?" diye sordu.

Aklında belli bir cevap olmadan kadına öylece baktı. Sonra, "Eğer enfekte olmuş *olsan* bile, dışarı çıkmana izin veremem. Sana neler yapacaklarını bilmiyorsun," dedi.

Kadının gözleri kapandı. "Umrumda değil."

17

Akşam yemeğinde kadına, "Hiç anlamıyorum," demişti. "Neredeyse üç yıl oldu ve bazıları hâlâ canlı. Yiyecek stokları bitiyor. Bildiğim kadarıyla gündüzleri komada kalıyorlar." Başını iki yana salladı. "Fakat ölü değiller. Üç yıl geçti ve hâlâ hayattalar. Devam etmelerini sağlayan şey ne?"

Kadın onun bornozunu giyiyordu. Saat beş gibi yumuşamış ve bir banyo yapmıştı. Havlu kumaşın kıvrımları altında vücut hatları belirsizdi. Neville'in tarağını ödünç almış ve saçlarını bir parça sicimle at kuyruğu yapmıştı.

Ruth parmaklarını kahve fincanında dolaştırdı.

"Zaman zaman onları görürdük," dedi. "Yanlarına gitmekten ise korkardık. Onlara dokunmamamız gerektiğini düşünürdük."

"Öldükten sonra dirileceklerini bilmiyor muydunuz?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır."

"Geceleri evinize saldıran insanları hiç merak etmediniz mi?"

"Onların şey olduğu... hiç aklımıza gelmemişti." Başını iki yana yavaşça salladı. "Böyle bir şeye inanmak pek de kolay değil."

Neville, "Sanırım öyle," dedi.

Sessizce yemeğini yiyen kadına bir göz attı. Normal bir kadının varlığına inanmak pek kolay değildi. Bunca yıl sonra bir arkadaşın geldiğine inanmak. Ondan kuşku duymanın ötesinde bir şeydi. Yitmiş bir dünyada böyle olağanüstü bir şeyin olabileceğinden duyulan bir kuşkuydu bu.

Ruth, "Bana onlardan biraz daha bahset," dedi.

Adam ayağa kalktı ve cezveyi ocağın üzerinden aldı. Önce kadının fincanına sonra da kendininkine biraz daha koydu, sonra eksilmiş kahveyi tamamlayıp cezveyi tekrar ocağın üzerine yerleştirdi ve yerine oturdu.

Kadına, "Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyiyim, teşekkür ederim."

Adam onaylarcasına başını salladı ve kahvesine şeker koydu. Karıştırırken kadının gözlerini üzerinde hissetti. Ne düşünüyor acaba, diye merak etti. Derin bir nefes aldı ve gerginliğinin neden son bulmadığını merak etti. Bir süre için ona güvendiğini düşünmüştü. Şimdi ise emin değildi.

Kadın, aklından geçenleri okurmuşçasına, "Bana hâlâ güvenmiyorsun," dedi.

Adam çabucak başını kaldırdı, sonra omuz silkti.

"Sorun... bu değil," dedi.

Kadın sessizce "Tabii ki bu," dedi. Ofladı.

"Tamam, pekala. Eğer kanımı konrol etmek istiyorsan durma."

Kadına şüpheyle baktı, zihni kuşkulanmıştı: Bu bir oyun muydu? Ağzındaki kahveyi içerek yutkunmasını gizledi. Bu kadar şüpheci olmak, diye düşündü, aptalcaydı.

Fincanını bıraktı.

"Güzel," dedi. "Çok güzel."

Gözlerini kahvesine dikmiş olan kadına baktı.

"Eğer enfekte olmuşsan," dedi, "seni tedavi etmek için elimden geleni yapacağım."

Kadının gözleri onunkilerle buluştu. "Ya başaramazsan?" diye sordu.

Bir ân sessizlik oldu.

Sonunda, "Bırak da buna zaman karar versin," dedi.

İkisi de kahvelerini içtiler. Sonra adam sordu: "Şu işi hemen bitirelim mi?"

Kadın, "Lütfen," dedi, "sabaha. Ben... kendimi hâlâ biraz kötü hissediyorum."

"Pekala," dedi, onaylarcasına başını sallıyordu. "Sabaha."

Yemeklerini sessizlik içinde bitirdiler. Neville, kadının kanını kontrol etmesine izin vermesinden sadece azıcık tatmin olmuştu. Gerçekten enfekte *olduğunu* keşfetmekten korkuyordu. Bu arada onunla birlikte bir akşam ve gece geçirmesi gerekecek, büyük ihtimalle onu tanımaya baş-

layacak, hatta onu çekici bulacaktı. Sabahleyin ise yapması gerekebilecek şey...

Daha sonra, oturma odasında duvar resmine bakıp porto içiyor, Schubert'in Dördüncü Senfonisini dinleyerek karşılıklı oturuyorlardı.

Kadın, "Asla inanamazdım," dedi, biraz neşelenmiş gibiydi. "Bir daha müzik dinleyeceğim asla aklıma gelmezdi. Şarap içeceğim de."

Gözleri odada gezindi.

"Burada gerçekten harika bir iş başarmışsın," dedi.

Neville, "Ya *senin* evin nasıldı?" diye sordu.

"Hiç böyle değildi," diye cevapladı. "Bizim hiçbir zaman bir.."

Adam sözünü kesti, "Evinizi nasıl koruyordunuz?"

"Ha..." Bir ân düşündü. "Tabii ki pencereleri tahtalarla kapatmıştık. Ayrıca haçlar da kullanıyorduk."

Neville bir ân kadına baktıktan sonra, "Her zaman işe yaramıyorlar," dedi.

Kadın boş boş baktı, "İşe yaramıyorlar mı?"

"Neden bir Yahudi haçtan korksun ki?" dedi. "Daha önce Yahudi olan bir vampir neden korksun ki? Çoğu insan vampir olmaktan korkuyordu. Çoğu ayna karşısında isterik körlük yaşıyor. İş haça gelince... eh, ne bir Yahudinin ne bir Hindunun, ne bir Müslümanın ne de bir ateistin haçtan korkması için bir neden var."

Kadın, elinde şarap bardağı, ifadesiz gözlerle ona bakıyordu.

"İşte bu yüzden haç her zaman işe yaramıyor," diye bitirdi.

Kadın, "Bitirmeme izin vermedin," dedi. "Sarmısak da kullanıyorduk."

"Seni hasta ettiğini sanıyordum."

"Zaten hastaydım. Bir zamanlar elli beş kiloydum, şimdi ise kırk beş kiloyum."

Adam onaylarcasına başını salladı; fakat bir şişe daha şarap almaya mutfağa giderken, bu kadar zaman sonra artık alışması gerekirdi, diye düşündü. Üç yıldan sonra.

Öte yandan, alışmamış da olabilirdi. Şu ânda ondan kuşkulanmanın ne anlamı vardı ki? Kanını kontrol etmesine izin vermişti. Daha fazla ne yapabilirdi? Ben yok muyum, diye düşündü. Çok uzun süre kendi başıma kaldım. Mikroskop altında görmezsem hiçbir şeye inanmıyorum. İşte dervişliğin zaferi. Hık demişim kemikleri sızlasın babamın burnundan düşmüşüm.

Neville, karanlık mutfakta, şişenin ağzındaki kaplamaya kör tırnağını sokuşturmaya çalışırken, oturma odasına, Ruth'a baktı.

Gözleri bornozun üzerinde gezdi, göğüslerin oluşturduğu hafif çıkıntıda bir ân için durdu, sonra aşağıya, bronzlaşmış ayak bilekleri ve baldırlara, yukarıya, yumuşak diz kapaklarına geçti. Genç bir kadının görünüşüne sahipti. Kesinlikle

iki çocuk annesi gibi görünmüyordu.

Bütün bu hikayenin en olağanüstü tarafı ise, diye düşündü, kadın için fiziksel hiçbir istek duymuyor olmasıydı.

Eğer iki yıl önce, belki daha sonraları bile gelmiş olsaydı onun ırzına geçebilirdi. O günlerde bazı korkunç ânları olmuştu... ihtiyacını giderecek en korkunç çözümleri göz önüne aldığı, çoğunlukla da onu yarı yarıya delirtene kadar üzerlerinde düşündüğü ânlar.

Sonra ise deneyler başlamıştı. Sigarayı gitgide azaltmış, içki mecburiyet olmaktan çıkmıştı. Şaşırtıcı bir başarıyla ve kasıtlı olarak kendini araştırmaya adamıştı.

Cinsel arzuları gitgide azalmış, sonunda da görünüşte yok olmuştu. Keşişin nura ulaşması, diye düşündü. Arzunun er ya da geç ortadan kalkması gerekiyordu, hiçbir normal erkek kendini seksin olmadığı bir yaşama adayamazdı.

Şimdi, mutlu bir şekilde, neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu; belki sadece kayalık zeminin çok altlarında, zar zor ayırt edilebilen hafif bir çalkantı. Bunun daha ileri gitmemesinden memnun olacaktı. Özellikle de Ruth'un beklediği arkadaş olmadığı ihtimali göz önüne alınırsa. Ya da onun yarından sonra yaşamasına izin verememe ihtimali... Peki, ya tedavi?

Tedavi pek olası değildi.

Açılmış şişeyle oturma odasına geri döndü.

Şarap koyarken kadın ona bir ân için gülümsedi.

"Senin şu duvardaki resme hayran oldum," dedi. "İnsana neredeyse ormanda olduğunu düşündürüyor."

Adam homurdandı.

Kadın "Evini bu hale getirmek için oldukça fazla çalışman gerekmiştir herhalde," dedi.

"Senin de biliyor olman lazım," dedi. "Aynı şeyleri sen de yaşadın."

"Bizim hiç böyle bir şeyimiz olmadı," dedi. "Evimiz küçüktü. Yiyecek dolabımız seninkinin yarısı kadardı."

Adam dikkatlice kadına bakarak, "Yiyeceğiniz bitmiş olmalı," dedi.

"Donmuş yiyecekler," dedi kadın. "Konservelerle yaşıyorduk."

Adam onaylarcasına başını salladı. Kabul etmesi lazımdı, mantıklıydı. Yine de hoşuna gitmemişti. Sadece bir önseziydi, biliyordu, fakat yine de hoşuna gitmemişti.

"Ya su?" diye sordu.

Kadın ona bir süre sessizce baktı.

"Sana söylediğim şeylerin tek kelimesine bile inanmıyorsun, öyle değil mi?" dedi.

Adam, "Hayır, ondan değil," dedi. "Sadece nasıl yaşıyor olduğunuzu merak ediyorum."

"Sesin seni ele veriyor," dedi. "Çok uzun süre yalnız kalmışsın. Kandırma yeteneğini kaybetmişsin."

Adam, kadının onunla oyun oynuyor olduğu hissiyle homurdandı. Bu çok saçma, diye düşündü. O sadece bir kadın. Büyük ihtimalle de haklı. O büyük ihtimalle *gerçekten* zerafetten uzak ve kaba bir dervişti. Ne fark ederdi ki?

Âniden "Bana kocandan bahset," dedi.

Kadının yüzünün önünden bir şey geçti, sanki hatıraların gölgesi gibi. Koyu renkli şarap bardağını dudaklarına götürdü.

"Lütfen," dedi. "Şimdi değil."

Neville arkasına yaslandı, hissettiği belirsiz hoşnutsuzluğu çözümleyememişti. Kadının söylediği ve yaptığı her şey, yaşadıklarının bir sonucu olabilirdi. Yalan da olabilirdi.

Neden yalan söylesin ki, diye sordu kendi kendine. Sabah kanını kontrol etmeme izin verecek. Birkaç saat içinde gerçeği öğreneceğime göre bu gece yalan söylemesinin ona nasıl bir yararı olabilir ki?

Ortamı biraz yumuşatmak için, "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" dedi. "Eğer üç kişi salgından kurtulabildiyse, neden daha fazlası da olmasın?"

Kadın, "Bunun mümkün olabileceğini sanıyor musun?" diye sordu.

"Neden olmasın? Şu ya da bu nedenden dolayı bağışıklık kazanan başkaları da olmalı."

Kadın, "Bana şu mikroptan bahsetsene," dedi.

Neville bir ân duraksadı, sonra şarap bardağı-

nı yere koydu. Ona her şeyi anlatmalı mıydı? Ya kaçıp öldükten sonra onun bildiği *her şeyi* bilerek geri gelirse?

"Bir yığın ayrıntı," dedi.

Kadın, "Daha önce haçlarla ilgili birşeyler söylemiştin," dedi. "Doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sana Ben Cortman'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?" Yeni şeyler anlatmaktansa kadının daha önceden bildiği birşeyleri tekrar etmekten memnun olmuştu.

"Hani şu senin..."

Adam onaylarcasına başını salladı. "Evet, gel benimle." Ayağa kalktı. "Onu sana göstereyim."

Gözetleme deliğinden dışarı bakan kadının arkasında dururken onun teninin ve saçının kokusu burnuna geldi. Bu, bir ân geri çekilmesine neden olmuştu. Ne kadar şaşırtıcı, diye düşündü. Koku hoşuma gitmedi. Mantıklı atların diyarından dönen Gulliver[1] gibi insan kokusundan tiksiniyorum.

"İşte orada, sokak lambasının yanındaki," dedi.

Kadın anladığını belirten hafif bir ses çıkardı. Sonra, "Ne kadar da azlar; hepsi nerede?" diye

1 Gulliver'in Maceraları'nda Houyhnhnm'lerin ülkesine giden Gulliver, bu atların insanlığın tüm güzel özelliklerini taşıdığını fark eder. Aynı ülkede bulunan ve insana benzeyen Yahoo'lar ise insanlığın tüm kötü özelliklerini taşımaktadırlar. Uzun sure atlarla birlikte yaşanan Gulliver, geri döndüğünde tüm insanlar ona Yahoo gibi gelecektir. (Ç.N.)

sordu.

"Çoğunu öldürdüm," diye cevapladı, "fakat benden hep birkaç adım önde olmayı başarıyorlar."

Kadın, "Orada nasıl oluyor da bir sokak lambası olabiliyor?" diye sordu. "Elektrik şebekesini yok ettiklerini sanıyordum."

"Lambayı kendi jeneratörüme bağladım," dedi, "böylece onları izleyebiliyorum."

"Ampülünü kırmıyorlar mı?"

"Ampülün üzerinde çok sağlam bir karpuz var."

"Tırmanıp kırmaya çalışmıyorlar mı?"

"Direğin her yanına sarmısak yerleştirdim."

Kadın başını iki yana salladı. "Her şeyi düşünmüşsün."

Bir adım geri atarak kadını süzdü. Nasıl oluyor da kocası bir hafta önce onlar tarafından parçalara ayrıldığı halde bu kadar rahat olabiliyor, diye düşündü, sorular sorabiliyor, yorum yapabiliyor? Yine kuşku. Bu hiç bitmeyecek mi?

Kadının durumunu kesin olarak öğrenmeden bitmeyeceğini biliyordu.

O ânda kadın pencereden ayrıldı.

"Bana bir dakika izin verir misin?" dedi.

Kadın banyoya gidip arkasından kapıyı kilitlerken izledi. Sonra gözetleme deliğinin kapağını kapatıp kanepeye oturdu. Yüzünde hoşnutsuz bir gülümseme belirdi. Gözleri şarabın siyahına

daldı ve fark etmeden sakalını çekiştirmeye başladı.

"Bana bir dakika izin verir misin?"

Kelimeler bir nedenden saçma derecede komik gelmişti, kayıp bir çağdan kalmış andaçlar gibi. Mezarlığın ortasında kırıtan Emily Post.[1] Genç Vampir için Görgü Kuralları.

Gülümseme yok olmuştu.

Şimdi ne olacaktı? Gelecek onun için ne barındırıyordu? Kadın, bir hafta sonra hâlâ onunla birlikte mi, yoksa hiç sönmeyen ateşin ortasında yığılı mı olacaktı?

Eğer enfekte olmuşsa işe yarayıp yaramadığını önemsemeden onu tedavi etmeye çalışacağını biliyordu. Ama ya vücudunda basil yoksa? Bu bir yönden sinirleri daha da harap eden bir ihtimaldi. Diğer şekilde sadece daha önceki gibi devam edecek, ne programını ne de standartlarını aksatması gerekmeyecekti. Öte yandan, kadın kalırsa bir ilişki kurmaları, belki karı koca olmaları, çocuk yapmaları...

Evet, bu kesinlikle daha korkunçtu.

Birden kökleşmiş, aksi bekarlık günlerine geri döndüğünü fark etti. Artık ne karısını, ne çocuğunu ne de eski hayatını düşünüyordu. Şimdiki zaman ona yeterliydi. Tekrar fedakarlık yapması-

1 Emily Post: Görgü kuralları konusunda otorite sayılan, özellikle 1922 yılında yazdığı "Etiquette in Society, in Business, in Politics and at Home" – "Toplumda, İş Hayatında, Politikada ve Evde Görgü Kuralları" adlı kitabıyla tanınan yazar. (Ç.N.)

nın ya da sorumluluk almasının beklenmesi ihtimalinden korkuyordu. Kalbini vermekten, duygularını hapsetmek için ördüğü zinciri kırmaktan korkuyordu. Tekrar sevmekten korkuyordu.

Kadın banyodan çıktığında hâlâ öylece oturuyor, düşünüyordu. Pikaptan farkında bile olmadığı hafif bir cızırtı geliyordu.

Ruth, plağı kaldırıp ters çevirdi. Semfoninin üçüncü bölümü çalmaya başladı.

Kadın otururken, "Evet, Cortman'a ne oldu?" diye sordu.

Adam boş boş baktı ona, "Cortman?"

"Bana haçla ve onunla ilgili birşeyler söyleyecektin."

"Ha, evet. Bir akşam onu içeri aldım ve ona haç gösterdim."

"Ne oldu?"

Onu şimdi mi öldürsem? Araştırma bile yapmadan öldürüp yaksam mı?

Yutkundu. Böyle düşünceler kabul ettiği dünyanın korkunçluğunun kanıtlarıydı; öyle bir dünya ki, cinayet umut etmekten daha kolay.

Eh, daha o kadar ileri gitmedim, diye düşündü. Ben bir insanım, yok edici değil.

Kadın gergin bir şekilde, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne?"

"Gözlerini bana dikmiş bakıyorsun."

Soğuk bir sesle, "Özür dilerim," dedi. "Ben...

Ben sadece düşünüyordum."

Kadın başka bir şey söylemedi. Şarabını içti ve Neville kadının bardağı tutan elinin titrediğini gördü. İçinden geçenleri bastırdı. Ne hissettiğini kadının bilmesini istemiyordu.

"Ona haçı gösterdiğimde," dedi, "yüzüme güldü."

Kadın onaylarcasına bir kez başını salladı.

"Öte yandan, gözlerinin önüne bir Torah getirince istediğim tepkiyi aldım."

"Bir ne?"

"Torah. Bir Kanun Tableti, öyle olduğunu sanıyorum."

"Yani bu... bir tepki mi aldı?"

"Evet. Onu bağlamıştım, fakat Torah'ı gördüğünde bağlanndan kurtuldu ve bana saldırdı."

"Sonra ne oldu?" Kadın korkusunu tekrar unutmuş gibiydi.

"Kafama bir şey geçirdi. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Neredeyse bayılıyordum. Torah'ı kullanarak onu kapıya kadar sürmeyi ve ondan böylece kurtulmayı başardım."

"Oh."

"Gördüğün gibi haçın efsanelerde anlatıldığı gibi bir gücü yok. Benim teorime göre, efsane Avrupa'da, çoğunlukla Katolik olan bir kıtada ortaya çıktığından, karanlığın güçlerine karşı savunma sembolü doğal olarak haç olacaktı."

Kadın, "Cortman'a karşı silahını kullanamaz

mıydın?" diye sordu.

"Bir silahım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben... olduğunu düşündüm," dedi. "*Bizim* vardı."

"O zaman kurşunların vampirlere işlemediğini de biliyor olmalısın."

"Biz hiç... emin olamamıştık," dedi kadın ve çabucak devam etti, "Neden öyle olduğunu biliyor musun? Neden onlara kurşun işlemiyor?"

Adam başını salladı, "Bilmiyorum," dedi.

Oysa ki biliyordu, yinelenen kuşkusu yüzünden kadına söylemek istememişti.

Ölü vampirler üzerinde yaptığı deneyler sonucu basillerin kurşun deliklerini neredeyse açılır açılmaz kapatan bir vücut yapışkanı üretiminde etkili olduklarını fark etmişti. Kurşunlar neredeyse ânında kaplanıyor, sistem de sadece mikrop tarafından hareket ettirildiğinden kurşunların bir zararı olamıyordu. Aslında sistemin neredeyse sınırsız miktarda kurşun barındırması mümkündü, çünkü vücut yapışkanı kurşunların birkaç santimden daha derine girmesini önlüyordu. Vampirleri vurmak, katrana taş atmak gibi bir şeydi.

Gözleri kadının üzerinde öylece otururken, kadın bacaklarının etrafındaki havluyu düzeltti ve bu sırada adamın gözü kadının bir ân için ortaya çıkan kalçasına ilişti. Adam bundan hiç etkilenmemiş, tam tersi, son derece rahatsız olmuştu.

Al işte, tipik bir kadın hareketi, diye düşündü, ne kadar da yapmacık.

Dakikalar geçtikçe neredeyse kadından ân be ân uzaklaştığını fark etti. Bir yönden neredeyse onu bulduğuna bile pişman olmuştu. Bütün bu yıllar boyunca bir nebze olsun huzur bulabilmişti. Yalnızlığı kabul etmiş, o kadar da kötü olmadığını görmüştü. Şimdi bu... Her şeyi bitiriyordu.

Yapacak bir şey bulamadığından pipo ve tütününe uzandı. Piponun içine tütün tıkıştırıp yaktı. Bir ân için kadına rahatsız olup olmayacağını sormalı mıydı acaba, diye düşündü. Sormadı.

Müzik sona erdi. Kadın ayağa kalktı ve plaklarına bakarken Neville onu izledi. Genç bir kız gibi görünüyordu, çok narindi. Kim bu, diye düşündü. Aslında kim bu?

Elinde bir albüm, "Bunu koyabilir miyim?" diye sordu kadın.

Adam albüme bakmadı bile. "İstiyorsan," dedi.

Rachmaninoff'un İkinci Piyano Konçertosu başlarken kadın oturdu. İfadesiz bir şekilde kadına bakarken, zevki pek de gelişmiş değilmiş, diye düşündü.

Kadın, "Bana biraz kendinden bahsetsene," dedi.

Tipik kadınsı bir soru daha, diye düşündü. Sonra da bu kadar eleştirel olduğu için kendine kızdı. Ondan şüphelenerek kendi kendini rahat-

sız etmenin ne anlamı vardı ki?

"Söylenecek pek bir şey yok," dedi.

Kadın tekrar gülümsüyordu. *Yoksa* ona gülüyor muydu?

"Bu öğleden sonra beni korkudan öldürecektin," dedi. "Sen ve senin şu diken diken sakalın. Bir de o vahşi gözler."

Adam dumanı üfledi. Vahşi gözler? Bu saçmalıktı. Ne yapmaya çalışıyordu? Şirinlik yaparak onun birikimlerini mi kıracaktı?

"Bütün o kılların altında neye benziyorsun acaba?" diye sordu.

Adam gülümsemeye çalıştı, fakat başaramadı.

"Hiç," dedi. "Sıradan bir yüz işte."

"Kaç yaşındasın Robert?"

Adam yutkundu. Bu onun ismini ilk kez söyleyişiydi. Bu kadar uzun zaman sonra bir kadının onun ismini söylediğini duymak garip, huzursuzca bir his vermişti. Neredeyse, bana böyle seslenme, diyecekti. Aralarındaki mesafeyi korumak istiyordu. Eğer enfeksiyonluysa ve onu tedavi edemezse onun da diğerleri gibi bir yabancı olmasını istiyordu.

Kadın başını çevirdi.

Sessizce, "Eğer istemiyorsan benimle konuşmak zorunda değilsin," dedi. "Seni rahatsız etmem. Yarın gideceğim."

Adamın göğüs kasları gerildi.

"Ama..." dedi.

Kadın, "Hayatını berbat etmek istemiyorum," dedi. "Bana karşı kendini bir yükümlülük altında hissetmene gerek yok... son kalanlar biziz diye."

Kadına baktığı gözleri soğuktu ve onun sözleri karşısında bir ân kendini suçluluk duygusu içinde bulmuştu. Neden ondan kuşkulanmalıyım ki, diye düşündü. Eğer enfeksiyonluysa asla buradan sağ çıkamaz. Korkulacak ne var?

"Özür dilerim," dedi. "Ben... Ben *gerçekten* uzun bir zamandır tek başımayım."

Kadın başını kaldırmadı.

Adam, "Eğer konuşmak istersen," dedi, "sana... anlatabileceğim her şeyi anlatmaktan mutluluk duyarım."

Kadın bir ân duraksadı. Sonra adama baktı, gözleri kesinlikle inanmış görünmüyorlardı.

"Hastalık hakkında birşeyler bilmek istiyorum," dedi. "İki kızımı onun yüzünden kaybetim. Kocamın ölümüne de o sebep oldu."

Kadına bir ân baktı, sonra konuşmaya başladı.

"Bu bir basil," dedi, "silindir şeklinde bir bakteri. Kanda izotonik bir çözelti oluşturuyor, dolaşımını yavaşlatıyor, tüm vücut fonksiyonlarını aktive ediyor, taze kanla besleniyor, kendi kendini yok eden bakteriofajlar üretiyor ya da sporlaşıyor."

Kadın boş boş baktı. Adam o ân fark etti ki bunları anlamış olamazdı. Onun için artık son

derece sıradan olan terimler kadın için tamamen yabancıydı.

Adam, "Pekala," dedi, "bunların çoğu o kadar da önemli değil. Sporlaşmak, temel bakterinin tüm özelliklerini taşıyan oval kütleler oluşturmak anlamına geliyor. Taze kan bulamadığında mikrobun yaptığı şey bu. Bu durumda konak vampir bozunuyor, sporlar etrafa dağılarak başka konaklar arıyor. Eğer bulurlarsa filizleniyorlar ve bir sistem daha enfekte olmuş oluyor.

Kadın inanamaz bir şekilde başını iki yana salladı.

"Bakteriofajlar de sistem artık kan alamadığında üretilen hareketsiz proteinler. Sporların aksine bu durumda anormal metabolizma, hücreleri yok ediyor."

Kadına çabucak lenfatik sistemin artıkları atmasının nasıl kusurlu olduğunu, sarımsağın nasıl allerjik bir anaflaksiye yol açtığını, hastalığın çeşitli yayılma yollarını anlattı.

Kadın, "O zaman biz neden bağışığız?" diye sordu.

Uzunca bir ân, herhangi bir cevap vermeden kadına baktı. Sonra omuz silkerek, "Seni bilmiyorum." dedi. "Bana gelince, savaş sırasında Panama'dayken bir vampir yarasa tarafından ısırılmıştım. Kanıtlayamam ama teorim şudur ki, yarasa daha önceden gerçek bir vampirle karşılaşmış ve *vampiris* mikrobunu almıştı. Mikrop, yarasayı

hayvan kanı yerine insan kanı aramaya itti. Mikrop benim sistemime geçene kadar ise yarasanın sisteminde bir şekilde zayıflamıştı. Evet, korkunç bir şekilde hastalandım, fakat ölmedim ve bunun sonucu olarak da vücudum ona karşı bağışıklık kazandı. En azından benim teorim bu. Bulabildiğim daha iyi bir neden yok."

"Fakat... aynı şey orada başkalarının da başına gelmemiş miydi?"

Adam sessizce, "Bilmiyorum," dedi. "Yarasayı öldürdüm." Omuz silkti. "Belki de ben onun saldırdığı ilk insandım."

Kadın tek kelime etmeden ona baktı, gözaltında olma hissi Neville'i huzursuz etmişti. İstemeden de olsa devam etti.

Kadına kısaca vampirler hakkındaki araştırmasının önündeki en önemli engelden bahsetti.

"Önceleri kazığın kalplerine saplanması gerektiğini düşünüyordum," dedi. "Efsaneye inanmıştım. Öyle olmadığını öğrendim. Kazığı vücutlarının neresine sokarsam sokayım ölüyorlardı. Bu yüzden nedenin kan kaybı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sonra bir gün..."

Böylece gözlerinin önünde toza dönüşen kadını anlattı.

"O ân kan kaybıyla bir ilgisi olmadığını anladım," diye devam etti, keşiflerini aktarmaktan bir çeşit haz alıyordu. "Ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra bir gün aklıma bir şey geldi."

Kadın, "Ne?" diye sordu.

"Ölü bir vampir aldım. Kolunu yapay bir vakum içinde deldim. Kan fışkırdı." Durdu. "Ama hepsi bu."

Kadın boş boş baktı.

"Anlamıyorsun," dedi.

Kadın kabul etti: "Ben... hayır, anlamıyorum."

"Tanka tekrar hava verdiğimde kol çürüyerek dağıldı," dedi.

Kadın hâlâ boş boş bakıyordu.

Adam, "Bak," dedi, "bu saprofit bir basil. Oksijenli ya da oksijensiz yaşayabiliyor, ama bir farkla. Sistemin içinde oksijensiz yaşıyor ve sistemle simbiyoz kuruyor. Vampir ona taze kan veriyor, o da vampirin daha fazla kan bulabilmesi için gerekli enerjiyi sağlıyor. Şunu da eklemeliyim ki mikrop aynı zamanda köpek dişlerinin uzamasına da neden oluyor."

Kadın, "Evet?" dedi.

"İçeri hava girdiğinde," diye devam etti, "işler bir ânda değişiveriyor. Mikrop oksijenli yaşama geçiyor ve simbiyoz yerine öldürücü bir şekilde asalak haline geliyor." Bir ân durdu. "Konağı yiyor," dedi.

Kadın, "Öyleyse kazık..." diye başlayacak oldu.

"İçeri hava girmesini sağlıyor. Tabii ki. İçeri hava sokuyor ve yarayı açık tutuyor, böylece vücut yapışkanı işlevini göremiyor. Yani olayın

kalple hiçbir alakası yok. Şimdilerde yaptığım şey bilekleri vücut yapışkanının etki etmesini önleyecek kadar derin kesmek." Biraz gülümsedi. "Bir de kazık yapmak için harcadığım bütün o zamanı düşündüğümde!"

Kadın onaylarcasına başını salladı ve şarap bardağının hâlâ elinde olduğunu fark edip yere koydu.

"İşte bu yüzden bahsettiğim kadının bozunumu o kadar hızlı olmuştu," dedi. "O kadar uzun süredir ölüydü ki sistemine hava girer girmez mikrop anında bozulmaya yol açtı."

Kadın yutkundu ve baştan aşağı titredi.

"Bu korkunç," dedi.

Adam hayret içinde baktı. Korkunç mu? Ne kadar da garip. Yıllardır bu şekilde düşünmemişti. Onun için "korku" kelimesi artık tedavülden kalkmıştı. Dehşet bile bir süre sonra sıradanlaşıyordu. Robert Neville için durum doğal gerçeklerden başkası değildi. Herhangi bir sıfatı yoktu.

Kadın, "Ya... hâlâ yaşıyor olanlar?" diye sordu.

Neville, "Eh," dedi, "bileklerini kestiğinde mikrop doğal olarak parazit durumuna geçiyor; fakat genelde basit kan kaybından ölüyorlar."

"*Basit...*"

Kadın âniden arkasını döndü, dudakları sıkı ince bir çizgi haline gelmişti.

Adam, "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiç," dedi kadın. "Hiçbir şey," dedi.

Adam gülümsedi. "İnsan böyle şeylere alışıyor," dedi. "Alışması gerekiyor."

Kadın tekrar titredi, düz bir sütunu andıran boğazı büzüldü.

"Ormanda Robert'ın Kurallar Kitabına göre hareket edemezsin," dedi. "İnan bana, yapabileceğim tek şey bu. Onların hastalıktan ölmelerine ve çok daha korkunç bir şekilde geri gelmelerine izin vermek daha mı iyi olur?"

Kadın ellerini kavuşturdu. Gergin bir şekilde, "Ama bazılarının hâlâ... hâlâ yaşadığını söylemiştin," dedi. "Yaşamaya *devam* etmeyeceklerini nereden biliyorsun?"

"Biliyorum," dedi. "Mikrobu tanıyorum, nasıl çoğaldığını biliyorum. Sistemleri ne kadar uzun mücadele ederse etsin sonunda mikrop kazanacaktır. Antibiyotikler hazırladım, düzinelercesine enjekte ettim; fakat işe yaramıyor, yarayamaz. Zaten burunlarına kadar hastalığa battıktan sonra aşıların da bir işe yaramasını sağlayamazsın. Vücutları mikroplarla savaşırken aynı zamanda da antikor üretemez. Yapılamaz, inan bana. Bu bir tuzak. Eğer onları öldürmezsem er ya da geç onlar ölüp benim peşime düşecekler. Seçeneğim yok; kesinlikle hiçbir seçeneğim yok."

Bundan sonra sessizlik içinde kaldılar, odadaki tek ses biten plaktaki iğnenin cızırtısıydı. Kadın onu görmüyor, soğuk gözlerle yere bakıp

duruyordu. Daha dün gereklilik olarak düşündüğü bir şey için bugün üstü kapalı bir şekilde savunmada olmak garipti. Geçen yıllar boyunca bir kere bile hata yapmış olabileceği düşüncesine kapılmamıştı. Böyle düşünceler, kadının varlığıyla birlikte gelmişti; garip, ona yabancı düşüncelerdi.

İnanmaz bir sesle kadına, "Gerçekten benim hatalı olduğumu düşünüyor musun?" diye sordu.

Kadın alt dudağını ısırdı.

Neville, "*Ruth*," *dedi*.

Ruth, "Bunu söylemek bana düşmez," diye cevapladı.

18

"Virge!"

Robert Neville'in sesi siyah sessizliği yararken karanlık gölge irkilerek duvar kenarına çekildi.

Gövdesini kanepeden kaldırdı ve uyku sersemi gözleriyle odayı taradı, kalbi göğüs kafesini, zindan duvarına inen deli yumruklar gibi dövüyordu.

Ayağa kalktı, hâlâ uyku sersemiydi, zaman ve mekanı ayırt edemiyordu.

Tekrar, "Virge?" dedi, zayıf, titrek bir sesle. "Virge?"

Karanlığın içinde tededdüt içinde bir ses, "Be.. benim," dedi.

Neville açık gözetleme deliğinden gelen ince ışık huzmesine doğru bir adım attı. Işığa bakarak boş bir şekilde gözlerini kırptı.

Elini uzatıp omzunu sıkıca yakaladığında kadın korkuyla kesik bir nefes aldı.

Dehşet içinde fısıldayarak, "Benim, Ruth. *Ruth*," dedi.

Adam karanlıkta hafifçe sallanıyor, önündeki kara gölgeye anlamadan boş boş bakıyordu.

Kadın bu sefer daha yüksek bir sesle, "Benim, Ruth," dedi.

Uyanış, hortumla su fışkırtılmışçasına sersem-

leticiydi. Birşeyler göğsüne ve midesine soğuk düğümler attı. O Virge değildi. Birden başını iki yana salladı, titreyen parmaklarıyla gözlerini oğuşturdu.

Sonra da ağır bir çökünkü altında boş boş bakarak öylece kalakaldı.

"Ah," diye hafifçe mırıldandı. "Ah, ben..." Orada öylece kaldı, beyninin bulanıklığı yavaş yavaş açılırken karanlıkta ileri geri yavaşça sallandığını hissediyordu.

Önce açık gözetleme deliğine baktı, sonra da kadına.

Sesinde hâlâ uykunun ağırlığıyla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kadın, "Hiç," diye cevapladı gergin bir şekilde, "Ben... uyuyamadım."

Adam birden yanan lambanın parlak ışığıyla gözlerini kapattı. Sonra eli ışık düğmesinden indi ve arkasını döndü. Kadın hâlâ duvarın yanında duruyor ve ışık yüzünden gözlerini kısıyordu, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Adam hayretle, "Neden giyiniksin?" diye sordu.

Kadın yutkundu ve boş boş baktı. Neville gözlerini tekrar ovdu ve uzun saçını şakaklarından geriye attı.

"Ben sadece... dışarı bakıyordum," dedi.

"Neden giyiniksin peki?"

"Uyuyamadım."

Hâlâ biraz uyku sersemi, öylece kadına bakıyordu, kalp atışları yavaş yavaş normale dönüyordu. Açık gözetleme deliğinden dışarıdakilerin bağırışlarını duyabiliyordu. Ben Cortman bağırdı, "Neville, dışarı çık!" Gözetleme deliğine gidip küçük tahta kapağı kapattı ve kadına döndü.

Tekrar, "Neden giyinik olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi.

Kadın, "Bir nedeni yok," dedi.

"Ben uyurken gidecek miydin?"

"Hayır, ben..."

"*Gidecek* miydin?"

Bileğini yakaladığında kadın kesik bir nefes aldı.

Çabucak, "Hayır, hayır," dedi. "Onlar dışarıdayken nasıl çıkabilirim ki?"

Ağır ağır nefes alırken, kadının korkmuş yüzüne bakarak öylece duruyordu. Onun Virge olduğunu düşünerek uyandığında yaşadığı şoku hatırladı ve yutkundu.

Kadının kolunu âniden bırakarak arkasını döndü. Bir de geçmişin öldüğünü düşünmüştü. Geçmişin ölmesi ne kadar sürerdi ki?

Kendine bir bardak viski koyup aç bir şekilde midesine indirirken kadın hiçbir şey söylemedi. Virge, Virge, diye düşündü, hâlâ benimle birlikte. Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı.

Ruth'un, "Bu onun adı mıydı?" diye sorduğunu duydu.

Kasları önce gerildi, sonra gevşedi.

Ölü bir sesle, "Önemli değil," dedi. "Git yat."

Kadın biraz geri çekildi. "Özür dilerim," dedi, "Demek istediğim..."

Birden kadının yatmasını istemediğini fark etti. Onun kendisiyle beraber kalmasını istiyordu. Nedenini bilmiyordu, sadece yalnız olmak istemiyordu.

Kendi sesinin, "Seni karım zannettim," dediğini duydu. "Uyandım ve düşündüm ki..."

Bir ağız dolusu viski içti ve bir kısmı boğazına kaçınca öksürdü. Ruth gölgelerin arasında, dinliyordu.

"Aslında o geri geldi," dedi. "Onu gömmüştüm, fakat bir gece geri geldi. Şey gibi görünüyordu.... senin gibi. Sadece bir silüet, bir gölge. *Ölüydü*, fakat geri gelmişti. Onu yanımda tutmaya çalıştım. Denedim, fakat artık eskisi gibi değildi... anlıyorsun. Tüm istediği..."

Boğazında oluşan hıçkırığı bastırdı.

Titreyen bir sesle, "Benim kendi karım," dedi, "benim kanımı içmeye gelmişti!"

Bardağı barın üzerine vurdu. Arkasını dönüp gözetleme deliğine kadar huzursuzca yürüdü, döndü ve tekrar bara gidip önünde durdu. Ruth hiçbir şey söylemedi; karanlığın içinde, dinliyordu.

"Onu tekrar öldürdüm," dedi. "Diğerlerine yaptığım şeyi ona da yapmam gerekti. Kendi ka-

rıma." Boğazından öksürüğe benzer bir ses çıktı. Berbat bir sesle, "Bir kazık," dedi. "Ona bir kazık saplamam gerekti. Yapmayı bildiğim tek şey buydu. Ben..."

Bitiremedi. Gözleri sımsıkı kapalı, çaresizce titreyerek uzun bir zaman öylece kaldı.

Sonra tekrar konuştu.

"Bunu neredeyse üç yıl önce yaptım; ama hâlâ hatırlıyorum, hâlâ içimde. Ne *yapabilirsin* ki?" Hatıraların acısıyla bara yumruğunu indirdi. "Ne kadar uğraşırsan uğraş, unutamıyor ya da... ya da alışamıyor... ondan ***hiçbir zaman*** kaçamıyorsun!"

Titreyen parmaklarını saçına götürdü.

"Nasıl hissettiğini biliyorum, biliyorum. Önce inanmamıştım. Sana güvenmemiştim. Küçük kabuğumun içinde güvende, emniyetteydim. Şimdi ise..." Başını yavaşça pişmanlıkla salladı. "Bir ânda hepsi gitti. Alışma, emniyet, huzur... hepsi."

"Robert."

Kadının sesi de onunki kadar cılız ve kayıptı.

"Biz neden böyle cezalandırıldık?" diye sordu.

Adam titrek bir nefes aldı.

Acıyla, "Bilmiyorum," dedi. "Bir nedeni, bir cevabı yok. Sadece öyle."

Kadın şimdi ona daha yakındı. Sonra birden, tereddüt etmeden ya da geri çekilmeden kadını kendine doğru çekti. O ân ikisi kayıp gecenin ortasında birbirlerine sarılan iki insan olmuşlardı.

"Robert, *Robert.*"

Kadının elleri sırtında dolaşıyor, okşuyor ve kavrıyordu; o ise kapalı gözlerini kadının sıcak, yumuşak saçlarına dayamış onu kollarında sıkıca tutuyordu.

Uzun bir süre ağızları birbirine bağlı kaldı, kadının kolları adamın boynuna umutsuzca dolanmıştı.

Sonra, sanki dünyadaki tüm ısı sadece vücutlarındaymış ve onu paylaşıyorlarmış gibi karanlıkta birbirlerine yapışık, öylece oturdular. Kadının yüzü boyununa, kolları gövdesine sıkıca dolanmıştı, sıkıca vücuduna yaklaştırdığı kadının göğüsleri inip kalktıkça kendi ürpertisinin azalıp arttığını hissedebiliyordu. Koca elleri onun saçlarında dolaştı, okşadı ve ipeksi tellere dokundu.

"Özür dilerim Ruth."

"Neden?"

"Sana öyle kötü davrandığım için, sana güvenmediğim için."

Kadın sessizdi, hâlâ sıkıca tutuyordu.

"Oh Robert," dedi sonunda, "bu haksızlık. *Haksızlık.* Neden hâlâ yaşıyoruz? Neden hepimiz ölmedik? Hepimiz ölmüş olsaydık her şey çok daha iyi olacaktı."

Adam, "Şşşş, şşşş..." dedi, onun için hissettiği duygular aklından ve kalbinden boşalan bir akarsu gibiydi. "Her şey daha iyi olacak."

Gövdesine yaslanmış kadının kafasının iki ya-

na sallandığını hissetti.

"Olacak, olacak," dedi.

"Nasıl olabilir?"

Kendisi bile buna inanmadığını, çıkan gerilimin bu sözleri kafasında oluşturduğunu bile bile, "*Olacak*," dedi.

"Hayır," dedi kadın. "Hayır."

"Evet, olacak. Ruth, her şey daha iyi olacak."

Ne kadar uzun süre birbirlerine sarılarak orada kaldıklarını bilemiyordu. Her şeyi, zamanı ve mekanı unutmuştu; artık sadece ikisi vardı, birbirlerine ihtiyaç duyan, kara bir dehşetten kurtulan iki kişi, birbirlerini buldukları için kucaklaşmışlardı.

Sonra birden kadın için birşeyler yapmak, ona yardım etmek istedi.

"Gel," dedi, "Seni kontrol edelim."

Kadın kollarında gerildi.

"Hayır, hayır," dedi. "Korkma. Eminim hiçbir şey bulamayacağız; ama eğer bulursak, Ruth yemin ederim seni tedavi edeceğim."

Karanlıkta adama bakıyor, tek kelime etmiyordu. Yıllardır hissetmediği bir heyecanla titreyen adam ayağa kalktı ve onu da kaldırdı. Onu tedavi etmek, onu kurtarmak istiyordu.

"İzin ver," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Haydi *bilelim*. Kesin olarak öğrenelim. O zaman plan yapıp uğraşabiliriz. Seni kurtaracağım Ruth. Bunu yapacağım. Ya da ken-

dimde öleceğim."

Kadın hâlâ gergin, çekinceliydi.

"Gel benimle Ruth."

Birikimlerinin gücü artık tamamen yok olduğundan onu destekleyecek bir şey kalmamıştı, felçli bir adam gibi titreyip duruyordu.

Kadını yatak odasına soktu. Ne kadar korkmuş olduğunu ışıkta görünce kadına yaklaştı ve saçını okşadı.

"Önemli değil," dedi. "Önemli değil Ruth. Ne bulursak bulalım önemli değil. Anlamıyor musun?"

Adam tabureye oturdu ve kadının yüzü bir anda ifadesizleşti; o bir iğneyi bek ateşinde ısıtırken kadın titriyordu.

Eğilip kadını yanağından öptü.

"Merak etme," dedi nazikçe. "Her şey yolunda."

Adam iğneyi sokarken kadın gözlerini kapadı. Sıkarak, kan çıkartıp lamın üzerine sürerken adam acıyı sanki kendi parmağında hissetmişti.

Adam tedirgin bir şekilde, "İşte oldu," dedi, bir yandan da kadının parmak ucuna bir parça pamuk bastırıyordu. Kendini çaresizce titrerken buldu. Ne kadar kendine hâkim olmaya çalışırsa çalışsın başaramadı. Parmakları neredeyse lamı hazırlamaktan acizdi; sürekli Ruth'a bakıp, ona gülümseyip duruyordu, yüzündeki gergin korku ifadesini gevşetmeye çalışıyordu.

"Korkma," dedi. "Lütfen korkma. Eğer enfeksiyon varsa seni tedavi edeceğim. Bunu yapacağım Ruth, yapacağım."

Kadın tek kelime etmeden oturdu, yorgun gözleri onun üzerindeydi. Elleri kucağında huzursuzca hareket edip duruyordu.

O ânda, "Ya ben... ben öyleysem ne yapacaksın?" diye sordu.

Adam, "Emin değilim," dedi. "Henüz değil; ama yapabileceğimiz pek çok şey var."

"Ne gibi?"

"Mesela aşılar."

Kadının sesi titriyordu, "Aşıların işe yaramadığını söylemiştin," dedi.

Lamı mikroskobun altına yerleştirirken, "Evet, ama..." dedi, Robert Neville, fakat gerisini getiremedi.

"Robert, ne yapabilirsin?"

Adam mikroskobun üzerine eğilirken kadın taburesinden kalktı.

Âniden, "Robert, bakma!" diye yalvardı, sesi acıklıydı.

Nefesinin kesildiğini fark etmedi. Boş gözleri kadınınkilerle buluştu.

Sarsılmış bir sesle, "Ruth," diye fısıldadı.

Tahta bir çekiç alnının ortasına indi.

Acı, Robert Neville'in başında patladı sanki ve bir bacağının artık tutmadığını fark etti. Yana doğru düşerken mikroskopu da devirdi. Sağ dizi

üzerinde yere çöktü ve kadının korkudan gözü dönmüş yüzüne şaşkınlık içinde baktı. Çekiç bir daha indi ve acı içinde haykırdı. İki dizinin birden üzerine çöktü, öne doğru yıkılırken avuçları yere yapıştı. Kadının hıçkıra hıçkıra ağlamasını yüz mil öteden duydu.

"Ruth," diye mırıldandı.

Kadın "Sana bakmamanı *söyledim*!" diye haykırdı.

Adam kadının bacaklarını yakaladı ve kadın çekici üçüncü kez, bu sefer ense köküne, bir daha indirdi.

"*Ruth*!"

Robert Neville'in elleri boşaldı ve bronzluğun bir kısmını silerek kadının baldırlarından aşağı kaydı. Yüz üstü yıkıldı ve gece beynine dolarken parmakları titreyerek büzüldü.

19

Gözlerini açtığında evde hiç ses yoktu.

Bir ân kafası karışmış bir şekilde yere bakarak öylece yattı. Sonra, inleyerek doğruldu. Kafasına bir kutu dolusu iğne saplandı ve ağrıyla çatlayan başını tutarak tekrar soğuk zemine yığıldı. Orada öylece yatarken boğazını bir hırıltı doldurdu.

Birkaç dakika sonra tezgahın kenarını yakalayarak kendini yavaşça yukarı çekti. Sımsıkı tutunurken bacakları titriyor, ayaklarının altında zemin sanki dalgalanıyordu.

Bir dakika sonra banyoya gitmeyi başardı. Yüzüne soğuk su çarptı ve alnına soğuk, ıslak bir bez dayayarak küvetin kenarına oturdu.

Ne olmuştu? Gözlerini kırpıp beyaz karolu zemine boş boş bakıyordu.

Ayağa kalktı ve yavaşça oturma odasına yürüdü. Boştu. Ön kapı sabahın alacasında yarıya kadar açıktı. Kadın gitmişti.

O ân hatırladı. Duvarlara tutunarak yatak odasına kadar gitti.

Tezgahın üzerinde, devrilmiş mikroskopun yanında bir not vardı. Uyuşmuş parmaklarla kağıdı aldı ve yatağına gitti. İnleyerek çöktü ve mektubu gözlerinin önünde tuttu, fakat harfler bulanık ve karmakarışıktı. Başını salladı ve göz-

lerini sıkıca kapadı. Bir süre sonra okudu:

Robert:

Artık biliyorsun. Seni izlediğimi, sana söylediğim neredeyse her şeyin bir yalan olduğunu biliyorsun.

Sana bu notu yazıyorum, çünkü eğer yapabilirsem seni kurtarmak istiyorum. Bana seni izleme görevi ilk verildiğinde hayatın benim için bir anlam taşımıyordu; çünkü benim bir kocam ***vardı,*** Robert. Onu sen öldürdün.

Şimdi ise çok farklı. Artık senin de en az bizim kadar bulunduğun duruma itildiğini düşünüyorum. Biz ***enfekteyiz***; ama sen bunu zaten biliyorsun. Anlayamadığın şey ise hayatta kalma kararlılığımız. Bunu yapmanın bir yolunu bulduk ve yavaş ama kesin bir şekilde toplumu tekrar ayağa kaldıracağız. Ölümü kandıran tüm o rezil yaratıkların üstesinden geleceğiz. Ayrıca, ben ne kadar böyle olmaması için dua etsem de, seni ve senin gibileri öldürmeye karar verebiliriz.

İrkilerek, benim gibiler mi, diye düşündü; ama okumaya devam etti.

Seni kurtarmaya çalışacağım. Onlara senin şu ân saldırabilmemiz için fazla donanımlı olduğunu söyleyeceğim. Sana verdiğim bu zamanı iyi değerlendir, Robert! Evinden uzaklaş, dağlara kaç ve kendini kurtar. Şu ânda sayımız bir elin parmaklarını geçmez; ama er ya da geç çok iyi örgütleneceğiz ve söyleyeceğim hiçbir şey geri kalanların seni yok etmelerine engel

olamayacak. Tanrı aşkına Robert, kaçabiliyorken kaç! Biliyorum, buna inanmayabilirsin. Artık güneş ışınları altında kısa süre dolaşabildiğimize inanmıyor olabilirsin. Bronzlaşmanın sadece makyaj olduğuna inanmıyor olabilirsin. Artık mikropla beraber yaşayabildiğimize inanmıyor olabilirsin.

İşte bu yüzden sana haplarımdan birini bırakıyorum. Burada olduğum süre boyunca bunlardan aldım. Onları belimin etrafında bir kemerde saklıyordum. Toz haline getirilmiş kan ve bir ilacın karışımı olduğunu fark edeceksin. İlacın tam olarak ne olduğunu ben de bilmiyorum. Kan mikropları besliyor, ilaç da çoğalmalarını önlüyor. Bizi ölümden kurtaran, yeni bir toplum oluşturmamızı sağlayacak olan şey, bu ilacın keşfiydi.

Bu doğru, inan bana... ve kaç! Beni affet. Sana vurmak istememiştim, bunu yapmak beni kahretti, ama öğrendiğinde yapabileceklerinden ölesiye korkuyordum.

Sana o kadar çok şey hakkında yalan söylediğim için beni bağışla; ama lütfen şuna inan: İkimiz karanlıkta beraberken, birbirimize sarılırken seni izlemiyordum. Seni seviyordum.

RUTH

Mektubu bir daha okudu. Sonra elleri öne doğru düştü ve boş gözlerini yere dikip öylece oturdu. Buna inanamıyordu. Yavaşça başını iki yana salladı ve anlamaya çalıştı fakat kendine

bunu anlatamadı.

Dengesiz bir şekilde tezgaha yürüdü. Eline aldığı küçük kehribar rengi hapı avucunda tuttu, kokladı, tadına baktı. Mantığın sağladığı tüm güvenlik hissinin ondan bir ânda çekilmeye başladığını hissetti. Hayatının temelleri çöküyordu ve bu da onu korkutuyordu.

Öte yandan kanıtları nasıl çürütebilirdi ki? Hap, kadının bacağından silinen bronz renk, güneşte yürümesi, sarımsağa tepkisi...

Tabureye çöktü ve yerde duran tahta çekice baktı. Zihni yavaş yavaş kanıtlara gitti.

Onu ilk kez kendinden kaçarken görmüştü. Bu bir aldatmaca mıydı? Hayır, kadın gerçekten korkmuştu. Beklediği halde onun bağırışını duyduğunda irkilmiş ve görevini tamamen unutmuş olmalıydı. Daha sonra, biraz sakinleştiğinde, sarımsağa olan reaksiyonunun rahatsız bir mideden kaynaklandığını düşünmesini sağlamıştı. Yalan söylemiş, gülümsemiş ve çaresizce teslim olmuş numarası yaparak alması için gönderildiği tüm bilgiyi dikkatle toplamıştı. Sonra, ayrılmak istediğinde ise Cortman ve diğerleri yüzünden bunu yapamamıştı. O ân kendisi uyanmıştı. Sarılmışlar, sonra da...

Beyazlamış parmaklarıyla yumruğunu masaya indirdi. "Seni seviyordum." Yalan. Yalan! Parmakları arasındaki mektubu buruşturup acıyla fırlattı.

Hırs, başındaki acıyı körüklemişti, inleyerek gözlerini kapayıp iki elini başına bastırdı.

Sonra başını kaldırdı. Yavaşça tabureden inip mikroskobu düzeltti.

Mektubun geri kalanı yalan değildi, bunu biliyordu. Hap olmadan, kelimelerin ya da hafızasının ona sunduğu kanıtlar olmadan da bunu biliyordu. Ruth ve onun insanlarının bilmiyor gibi göründükleri şeyi bile biliyordu.

Uzun süre mikroskoptan baktı. Evet, biliyordu. Bildiği şeyi kabul etmek ise tüm dünyasını alt üst etmişti. Bunu önceden göremediği için kendini ne kadar da aptal ve beceriksiz hissetmişti! Özellikle de kelimeleri yüzlerce, binlerce kez okuduktan sonra. Gerçek anlamlarının asla farkına varamamıştı. Kısacık bir cümleydi ama o kadar fazla anlam içeriyordu ki.

Bakteriler mutasyon geçirebilir.

4. BÖLÜM:
1979 OCAK

20

Gece geldiler. Silahları, baltaları, mızrakları, spot ışıklarıyla karanlık araçlarında geldiler. Spot ışıklarının uzun beyaz kolları bulvarın köşesinden fırlayıp Cimarron Sokağı'nı yakaladı, motorların yüksek sesleri arasında karanlığın içinden çıktılar.

Geldiklerinde Robert Neville gözetleme deliğindeydi. Işıklar kansız vampir suratlarını beyaza boyadığında, vampirler hızla dönüp hayvani kara gözlerini şaşkınlık içinde kör edici ışıklara diktiklerinde, o bir kitabı elinden bırakmış, boş boş oturmaktaydı.

Neville kalbi küt küt atarak bir ânda gözetleme deliğinden geri çekildi. Bir ân karanlık odada titreyerek kaldı, ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Evin ses yalıtımından bile geçen motor seslerini duydu ve boğazı kasıldı. Çekmecedeki tabancalar, tezgahındaki yarı otomatik silah aklına geldi; evini onlara karşı korumayı düşündü.

Sonra tırnakları etine geçene kadar yumruklarını sıktı. Hayır, bir karar vermişti, geçen aylar boyunca bunun üzerine dikkatlice düşünmüştü. Savaşmayacaktı.

Midesinde ağır, bastırılmış bir hisle tekrar gö-

zetleme deliğine döndü ve dışarı baktı.

Sokakta spotların çıplak ışığıyla aydınlatılmış bir koşuşturma, vahşi bir hareketlilik vardı. İnsanlar birbirlerine saldırıyor, koşturan botların sesi yolu kaplıyordu. Sonra bir silah sesi duyuldu; sonra daha fazlası.

İki erkek vampir yana doğru yıkıldılar. Dört adam onları kollarından yakaladı ve ayağa kaldırırken diğer iki adam mızraklarının parlayan uçlarını vampirlerin göğsüne soktu. Çığlıklar geceyi yırtarken Neville'in yüzü gerildi. Evinden izlerken zar zor aldığı nefesle göğsünün sıkıştığını hissetti.

Siyah giysili adamlar ne yaptıklarını tam olarak biliyorlardı. Görünen toplam yedi vampir vardı, altı erkek ve bir kadın. Adamlar yediliyi kuşattılar, savrulan kollarını yakalayıp iğne gibi sivri mızrakları vücutlarına soktular. Karanlık yola kan fışkırdı ve vampirler birer birer yıkıldı. Neville'in ürpertisi gitgide artıyordu. Kelimeler zihninde belirdi: Yeni toplum bu mu? Adamların yaptıkları şeye zorlandığına inanmaya çalıştı ama yaşadığı şok, içinde, korkunç bir şüphe uyandırmıştı. Bu işi karanlık ve hayvani bir şekilde katlederek mi yapmaları gerekiyordu? Vampirler gündüz huzur içinde yok edilebilecekken neden onları gece, bağıra çağıra katlediyorlardı?

Robert Neville yumruklarının gerildiğini hissetti. Görünüşlerini sevmemişti, sistemli katliam-

dan hoşlanmamıştı. Bir şeye zorlanmış insanlardan çok haydutlara benziyorlardı. Spotların altındaki beyaz ve sade yüzlerinde vahşi bir zafer ifadesi vardı. Yüzleri gaddar ve duygusuzdu.

Ben Cortman neredeydi? Birden hatırlayan Neville, kendini şiddetle titrerken buldu.

Gözleri hızla sokağı taradı, fakat Cortman'ı göremedi. Deliğe iyice yaklaşıp sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Fark etti ki onların Cortman'ı yakalamalarını istemiyordu, Cortman'ı bu şekilde yok etmelerini istemiyordu. O ânın sıkışıklığında anlayamıyordu ama fark etti ki vampirler için, onların cellatlarından daha fazla duygu besliyordu.

Yedi vampir kendi kanlarından birer gölün içinde yığılı kalmıştı. Spot ışıkları sokağın etrafında dolaşıyor, gecenin örtüsünü açıyorlardı. Parlayan ışık onun evinin önüne vurduğunda Neville başını çevirdi. Sonra spot döndü, o da tekrar baktı.

Bir bağırış. Neville'in gözleri spotların odaklandığı yere gitti.

Kaskatı kesildi.

Cortman yolun karşısındaki evin çatısındaydı. Vücudu kiremitlere yapışmış halde, kendini bacaya doğru çekiyordu.

Ben Cortman'ın genelde saklandığı yerin o baca olduğu o ân Neville'in kafasına dank etti ve bu bilgi onu biraz üzdü. Dudakları gerildi. Neden

daha dikkatli bakmamıştı ki? Cortman'ın bu hayvani yabancılar tarafından öldürülecek olması endişesiyle mücadele edemedi. Öte yandan, bunun bir anlamı yoktu, ama yine de duyguyu bastıramıyordu. Cortman'ı huzura kavuşturmak onlara düşmezdi.

Yapabileceği ise bir şey yoktu.

Spot ışıklarının Cortman'ın solucan gibi kıvrılan vücudu üzerinde buluşmalarını donuk, acılı gözlerle gördü. Adamın ellerinin yavaşça çatıdaki yuvalara ilerlemesini izledi. Yavaş, yavaş, sanki Cortman'ın daha dünya kadar vakti varmış gibi. Çabuk ol! Aslında söylenmeyen bu kelimelerle Neville yerinde duramadığını fark etti. Cortman'ın işkence edercesine yavaş hareketleriyle gitgide gerildiğini gördü.

Adamlar bağırmadılar, emirler vermediler. Sadece tüfeklerini kaldırdılar ve gece tekrar ateş sesleriyle yırtıldı.

Neville kurşunları neredeyse kendi etinde hissetti. Cortman'ın gövdesinin giren kurşunlarla çırpınmasını izlerken, kendi vücudu da şiddetli bir şekilde sarsılıyordu.

Cortman sürünmeye devam etti ve Neville onun dişleri sıkılı beyaz yüzünü gördü. Oliver Hardy'nin sonu, diye düşündü, komedi ve kahkahanın ölümü. Arka arkaya gelen ateş dalgalarını duymadı. Yanaklarından süzülen yaşları hissetmedi bile. Gözleri aydınlatılmış çatıda yavaş

yavaş hareket eden eski arkadaşının hantal vücudu üzerinde kilitlenmişti.

O ân Cortman dizleri üzerinde doğruldu ve kasılmış parmaklarıyla bacanın kenarını yakaladı. Daha da fazla kurşunun hedefi olan gövdesi sarsıldı. Kara gözleri kör edici spot ışıklarına ters ters baktı, dudakları sessiz bir hırıltıyla geri çekildi.

Bir ân sonra bacanın yanında ayağa kalkmıştı, sağ bacağını kaldırırken, onu izleyen Neville'in yüzü gergin ve bembeyazdı.

Sonra takırdayan bir makineli tüfek Cortman'ın etini kurşunlarla dağıttı. Cortman kızgın patlamaların arasında bir ân ayakta kaldı; bembeyaz elleri başının oldukça üzerindeydi ve yüz hatları, çılgın bir meydan okuma ifadesiyle gergindi.

Neville hırıltılı bir fısıltıyla, "Ben," dedi.

Ben Cortman'ın vücudu iki büklüm oldu, öne doğru yıkıldı ve düştü. Kaydı, yavaşça kiremitli eğimden aşağı yuvarlandı ve boşluğa düştü. Neville, âni sessizlik içinde gövdenin yere inişini duydu. Adamların mızraklarıyla kıvranan vücuda üşüşmelerini Rahatsız gözlerle izledi.

O ân Neville gözlerini kapadı ve tırnakları avuçlarının içini kanattı.

Postal sesleri. Neville âniden karanlığa çekildi. Odanın içinde, adamların ona seslenip dışarı çağırmalarını bekledi. Gergin bir şekilde kendini

tuttu. Azimle, ben savaşmayacağım, dedi. Savaşmak istediği, silahları ve kanlı mızraklarıyla bu kara adamlardan şimdiden nefret ettiği halde.

Yine de savaşmayacaktı. Kararını çok dikkatli vermişti. Gereksiz valışete ve alınıyormuş gibi görünen hazza rağmen adamlar yapmaları gereken şeyi yapıyorlardı. O, onların insanlarını öldürmüştü ve şimdi de onlar Robert'ı yakalayarak kendilerini kurtaracaklardı. Savaşmayacaktı. Kendisini onların yeni toplumunun adaletine bırakacaktı. Onu çağırdıklarında dışarı çıkıp teslim olacaktı. Kararı buydu.

Onu çağırmadılar. Ön kapıya bir balta darbesi indiğinde Neville kesik bir nefes alarak korku içinde geri çekildi. Karanlık oturma odasında öylece titreyerek duruyordu. Ne yapıyorlardı? Neden ona teslim olmasını söylememişlerdi? O bir vampir değildi, onlar gibi bir insandı. Ne yapıyorlardı?

Âniden dönüp mutfağa baktı. Oradaki tahtalarla kapatılmış arka kapıyı da parçalıyorlardı. Hole doğru endişeli bir adım attı. Korku dolu gözleri bir ön kapıya, bir arka kapıya gidiyordu. Kalbinin küt küt attığını fark etti. Anlamıyordu, anlamıyordu!

Ev silah sesleriyle inlerken şaşkınlık içinde homurdanarak kendini hole attı. Adamlar ön kapının kilidine ateş ediyorlardı. Evin içinde yankılanan bir el silah sesi daha kulaklarını çınlattı.

O ân fark etti. Onu mahkemelerine, adaletlerine götürmeye gelmemişlerdi. Onu yok etmeye gelmişlerdi.

Korkuyla birşeyler mırıldanarak yatak odasına koştu. Elleri aceleyle çekmeceyi açtı.

Elinde silahlarla, titreyen bacakları üzerinde doğruldu. Ya *gerçekten* onu yakalamak istiyorlarsa? Sadece onu dışarı çağırmamaları yüzünden böyle bir sonuca varmıştı. Evde hiç ışık yoktu; belki de gittiğini düşünmüşlerdi.

Genzinden dehşet dolu sesler çıkıyordu, karanlık yatak odasında korku içinde titriyor, ne yapacağını bilmiyordu. Neden gitmemişti? Neden kadını dinleyip gitmemişti? Aptal!

Ön kapı kırıldığında silahlardan biri hissiz elinden kayıp yere düştü. Oturma odasına ağır ayak sesleri doldu ve Robert Neville kalan silahı bembeyaz parmaklarının arasında sıkarak ve ayaklarını yerde sürüyerek geriledi. Onu savaşmadan öldüremeyeceklerdi!

Tezgaha çarptığında nefesi kesildi. Orada kaskatı kaldı. Ön odada adamın teki anlayamadığı birşeyler söyledi, sonra holde el fenerleri parladı. Neville nefesini tuttu. Odanın etrafında döndüğünü hissediyordu. Demek sonum geldi. Düşünebildiği tek şey buydu. Demek sonum geldi.

Ağır ayak sesleri hole girdi. Neville'in parmakları silahı daha da sıkı kavradı ve gözleri çılgın bir korkuyla girişe dikildi.

İçeri iki adam girdi.

Işıkları odada gezindi, yüzüne vurdu. İki adam birden geri çekildi.

Biri, "Silahı var!" diye bağırdı ve tabancasını ateşledi.

Neville kurşunun kafasının üzerinde duvara saplandığını duydu. Sonra tabancası yüzünü arda arda aydınlatarak elinde sarsıldı. Onlardan hiçbirine özellikle ateş etmedi; sadece ard arda tetiğe bastı. Adamlardan biri acıyla haykırdı.

Sonra Neville göğsüne vahşi bir darbe aldığını hissetti. Geriye doğru sendeledi, sivri, yakıcı bir acı vücudunda patladı. Bir kere daha ateş etti, sonra dizleri üzerine çöktü, tabancası parmakları arasından kaydı.

Yüz üstü düşerken, birinin, "Onu hakladın!" diye bağırdığını duydu. Silahına uzanmayı denedi fakat kara bir postal eline basarak parmaklarını kırdı. Neville nefesi kesilerek elini geri çekti ve acıyla parıldayan gözlerle yere baktı.

Kaba eller onu koltuk altlarından yakalayıp yukarı kaldırdı. Onu tekrar ne zaman sarsacaklarını merak edip durdu. Virge, diye düşündü, şimdi yanına geliyorum Virge. Göğsü çok yüksekten üzerine kızgın kurşun dökülmüş gibi yanıyordu. Yerde sürünen postalları hissetti ve seslerini duydu ve ölümü bekledi. Kendi evimde ölmek istiyorum, diye düşündü. Zayıf bir şekilde mücadele etti ama adamlar durmadılar. Onu ön odadan

geçirirlerken kızgın acı sanki göğsünü testere dişleriyle kazıyordu.

"Hayır," diye inledi. "Hayır!"

Sonra acı göğsünden yukarı aktı ve beynine çivili bir odun geçirdi. Her şey dönerek karanlığa gömüldü.

Boğuk bir fısıltıyla, "Virge," diye mırıldandı.

Böylece karanlık adamlar hareketsiz bedenini evden dışarı sürüklediler. Gecenin içine. Onların olan ve artık onun olmayan dünyanın içine.

21

Ses; havada hışırdayan bir mırıltı. Robert Neville zayıfça öksürdü, sonra göğsünü kaplayan acıyla yüzünü buruşturdu. Dudaklarından parça parça bir inleme çıktı ve başı düz yastığın üzerinde hafifçe yana döndü. Ses daha yükseldi, seslerin birbirine karıştığı bir gürültüye dönüştü. İki yanındaki elleri yavaşça çekildi. Neden biri göğsündeki ağrıyı yok etmiyordu? Derisindeki açıklıklardan içeri kızgın kömür parçalarının düştüğünü hissediyordu. Soluk dudakları arasından yine acı içinde ve nefesini kesen bir inleme çıktı. O ânda göz kapakları titreyerek açıldı.

Gözlerini kırpmadan tam bir dakika boyunca kaba sıvalı tavana baktı. Göğsündeki acı sinirleri geren bir zonklamayla durmadan azalıp artıyordu. Yüzü acıyla gergin, keskin hatlı bir maske gibiydi. Bir ân rahatlayacak olsa her yanını sarıyordu; onunla mücadele etmesi gerekiyordu. İlk birkaç dakika yalnızca acıyla savaşabildi, kızgın bıçak darbeleri altında ızdırap çekiyordu. Bir süre sonra, yavaş yavaş, duraksayan, durup tekrar çalışan, dişlileri dönen ve takılan bir makine gibi beyni işlemeye başladı.

Neredeyim ben? Bu ilk düşündüğü şey olmuştu. Berbat bir acı çekiyordu. Başını eğip göğ-

süne baktı ve ortasında âni hareketlerle inip kalkan kocaman, nemli, kırmızı bir leke olan geniş bir bandajla sarılı olduğunu gördü. Gözlerini kapadı ve yutkundu. Yaralıyım, diye düşündü. Hem de fena. Ağzı ve boğazı kupkuruydu. Neredeyim ben, burada ne...

Sonra hatırlayıverdi; karanlık adamlar ve evine yapılan saldırı. Nerede olduğunu da başını yavaşça, acı içinde çevirip küçücük hücrenin diğer tarafındaki parmaklıklı pencereleri görmeden bile önce biliyordu. Uzun süre yüzü gergin, dişleri sıkılı bir şekilde pencerelere baktı. O ses, karmaşık, koşuşturma sesi dışarıdan geliyordu.

Başının tekrar yastığın üzerine yuvarlanmasına izin verdi ve tavana bakarak öylece yattı. Yaşadığı ânı bu koşullar altında anlayabilmek zor geliyordu. Bunun bir kabus olmadığına inanmak zordu. Üç yılı aşkın bir süredir evinde yalnız başınaydı. Şimdi de bu.

Öte yandan, göğsündeki keskin, değişken acıdan kuşku duyamazdı, nemli kızıl lekenin nasıl gitgide büyüdüğünden de kuşku duyamazdı. Gözlerini kapadı. Ölüyorum, diye düşündü.

Bunu anlamaya çalıştı; fakat bu da işe yaramadı. Bütün bu yıllar ölümle dip dibe yaşamasına rağmen, ölümün dişleri üzerinde, yalın varlığının ipi üzerinde yürümüş olmasına rağmen... bütün bunlara rağmen onu anlayamıyordu. Kişisel ölüm, kavrayışın ötesinde bir şeydi.

Arkasındaki kapı açıldığında hâlâ sırt üstü yatıyordu.

Arkasını dönemedi; çok fazla acı çekiyordu. Öylece yattı ve ayak seslerinin yatağın yanına gelmesini ve durmasını dinledi. Yukarı bakmaya çalıştı fakat gelen kişi görüş alanına henüz girmemişti. Celladım, diye düşündü, yeni toplumun adaleti. Gözlerini kapadı ve bekledi.

Adamın artık yatağın yanında olduğunu o anlayana kadar ayakkabılar tekrar hareket etti. Yutkunmaya çalıştı fakat boğazı fazla kuruydu. Dudaklarını yaladı.

"Susadın mı?"

Donuk gözlerle yukarı baktı ve birden kalbi küt küt atmaya başladı. Kan dolaşımının hızlanması acıyı birden arttırdı ve onu yutmasına neden oldu. Izdırap içinde inlemesine engel olamadı. Battaniyeyi hararetle sıktı ve dudaklarını ısırarak başını yastığın üzerinde çevirdi. Kırmızı leke büyüdü.

Kadın dizlerinin üzerine çöktü, alnının terini silip dudaklarına soğuk, nemli bir bez değdirdi. Acı yavaş yavaş azaldı ve kadının yüzü netleşti. Neville hareketsiz bir şekilde yatıyor, acı dolu gözlerle kadına bakıyordu.

Sonunda, "Demek ki," dedi.

Kadın cevap vermedi. Ayağa kalkıp yatağın kenarına oturdu. Tekrar alnını sildi. Sonra adamın başının arkasında bir şeye uzandı ve su koy-

duğu duyuldu.

Kadın, su içebilsin diye başını biraz kaldırdığında acının dişleri içine işledi. Onlar da içlerine kazık girdiğinde böyle hissediyor olmalılar, diye düşündü. Bu içe işleyen, ısıran acı, yaşam sıvısının dışarı akması.

Başı yastığa düştü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Yüzünde şefkat ve acımanın garip bir karışımıyla kadın ona bakıyordu. Kızıl saçı geriye doğru toplanıp sıkı bir topuz yapılmıştı. Çok düzgün ve kendine hâkim görünüyordu.

Kadın, "Bana bir türlü inanmadın, değil mi?" diye sordu.

Öksürürken adamın yanakları şişti. Ağzı açıldı ve nemli sabah havasının bir kısmını ciğerlerine çekti.

"Ben... sana inandım," dedi.

"Öyleyse neden gitmedin?"

Konuşmaya çalıştı, fakat kelimeler birbirine dolaştı. Yutkundu ve titrek bir şekilde bir kez daha nefes aldı.

"Ben... yapamadım," diye mırıldandı. "Birkaç kez neredeyse gidiyordum. Hatta bir kez hazırlandım ve... yola bile çıktım; ama yapamadım, ben... gidemedim. Eve çok... çok alışmıştım. Bir alışkanlık olmuştu, aynı... aynı yaşama alışkanlığı gibi. Ben... ona alışmıştım."

Kadının gözleri terden boncuk boncuk olmuş

yüzünde dolaştı ve dudaklarını büzerken tekrar alnını sildi.

Sonra, "Artık çok geç," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yutkunurken adamın boğazından bir ses geldi.

"Biliyorum," dedi.

Gülümsemeye çalıştı fakat dudakları sadece seğirdi.

Kadın, "Neden onlara karşı geldin?" diye sordu. "Seni zarar vemeden getirmek konusunda emirleri vardı. Eğer ateş etmeseydin sana bir zarar vermeyeceklerdi."

Adamın boğazı kasıldı.

"Ne fark..." nefesi kesildi.

Gözleri kapandı ve acıyı bastırmak için dişlerini sıktı.

Gözlerini tekrar açtığında kadın hâlâ oradaydı. Yüzündeki ifade değişmemişti.

Adamın gülümsemesi zayıf ve acı içindeydi.

"Sizin... toplumunuz gerçekten... mükemmel," kesik bir nefes aldı. "Beni almaya gelen... o haydutlar da kimdi? Adalet... komisyonu mu?"

Kadının bakışı sevgisizdi. Âniden, o değişmiş, diye düşündü.

"Yeni toplumlar her zaman ilkeldir," diye cevap verdi. "Bunu biliyor olman gerek. Bir açıdan biz yenilikçi bir grubuz... toplumu şiddet ile yeniden ele geçirmek. Bu kaçınılmaz. Şiddet sana yabancı değil. Sen de öldürdün. Pek çok kez."

"Sadece... hayatta kalabilmek için."

Kadın sakin bir şekilde, "Bu da tam olarak bizim öldürmemizin nedeni," dedi. "Hayatta kalabilmek için. Ölülerin yaşayanların yanında varlıklarını devam ettirmelerine izin veremeyiz. Onların beyinleri hasarlı. Tek bir amaç için varlar. Yok edilmeleri *gerek*. Ölüleri *ve* yaşayanları yok eden biri olarak bunu biliyor olmalısın."

Aldığı derin nefes, içindeki acının burkulmasına neden oldu. Titrerken acıdan gözleri beyazlaştı. Bunun bir ân önce bitmesi lazım, diye düşündü. Daha fazla dayanamam. Hayır, ölüm onu korkutmuyordu. Onu anlamıyordu, fakat ondan korkmuyordu da.

Kabaran acı tekrar indi ve gözlerinin önündeki sis açıldı. Yukarı, kadının sakin yüzüne baktı.

"Umarım," dedi. "Ama... öldürürken... yüzlerinin ifadesini hiç gördün mü?" boğazı sarsıldı. "Zevk," diye mırıldandı. "Katışıksız zevk."

Kadının gülümseyişi hafif ve içine kapanıktı. O gerçekten değişmiş, diye düşündü, tamamen.

Kadın, "Öldürürken," dedi, "kendi yüzünü gördün *mü hiç?*" Adamın alnını bezle sildi. "Ben gördüm... Hatırlıyor musun? Korkunçtu. Üstelik o zaman sen öldürmüyordun bile, sadece beni kovalıyordun."

Adam gözlerini kapadı. Neden onu dinliyorum ki? diye düşündü. Bu yeni şiddetin kuklalarından biri olmuş.

"Belki de gerçekten yüzlerinde zevk ifadesi gördün," dedi. "Bu o kadar da şaşırtıcı değil. Onlar genç. Ayrıca katiller... görevleri bu, yasal görevleri. Onlara öldürdükleri için saygı, hayranlık duyuluyor. Onlardan ne bekleyebilirsin ki? Onlar yalnızca insan. İnsan da öldürmekten zevk almayı öğrenebilir. Bu eski bir hikaye, Neville. Biliyorsun."

Adam yukarı, kadına baktı. Gülümsemesi gergin, kendini adadığı şeyden yana olmaya çalışan bir kadının zoraki gülümseyişiydi.

"Robert Neville," dedi, "eski ırkın son üyesi."

Adamın yüzü gerildi.

Kesin yalnızlığın ağırlığı üzerine çökmüştü, "Son?" diye mırıldandı. Kadın önemsemez bir şekilde, "Bildiğimiz kadarıyla," dedi. "Biliyorsun, sen bayağı özelsin. Gittiğinde, bizim bu toplumumuz içinde senin gibi bir başkası olmayacak."

Adam pencereye doğru baktı.

"Orada... dışarıdaki... insanlar," dedi.

Kadın onaylarcasına başını salladı. "Bekliyorlar."

"Benim ölümümü mü?"

"Senin idamını."

Kadına bakarken gerildiğini hissetti.

Korkusuzca, boğuk sesinde âni bir meydan okuma havasıyla, "Acele etsen iyi olur," dedi.

Uzun bir ân boyunca birbirlerine baktılar. Sonra kadının içinde birşeyler kopmuş gibi oldu.

Yüzü gevşedi.

Yumuşak bir şekilde, "Biliyordum," dedi. "Senin korkmayacağını biliyordum."

Kadın âni bir dürtüyle elini onun elinin üzerine koydu.

"Onların senin evine gitme emrini aldıklarını ilk öğrendiğimde, gelip seni uyaracaktım; ama sonra fark ettim ki, eğer hâlâ oradaysan, hiçbir şey seni ayrılmaya ikna edemeyecekti. Sonra, seni buraya getirmelerinden sonra, kaçınana yardım etmeyi düşündüm; ama senin vurulduğunu söylediler ve ben o ân kaçmanın da imkansız olacağını anladım."

Kadının dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

"Korkmadığına sevindim," dedi. "Çok cesursun." Sesi yumuşadı, "Robert."

Bir ân sessizlik oldu, kadının elini sıktığını hissetti.

O ân, "Nasıl oluyor da... buraya gelebiliyorsun," diye sordu.

"Ben yeni toplumda yüksek rütbeli bir subayım," dedi kadın.

Eli kadının eli altında kımıldadı.

"Fazla... vahş..." Adam kan tükürdü, "Fazla vahşileşmesine izin verme. Fazla acımasızlaşmasına."

Kadın birşeyler söyleyecek oldu, "Ne yapa..." Sonra sustu. Ona gülümsedi. "Deneyeceğim," dedi.

Adam daha fazla devam edemedi. Acı gitgide kötüleşiyordu. Vücudunun içinde eşelenen bir hayvan gibi kıvrılıp dönüyordu.

Ruth ona doğru eğildi.

"Robert," dedi, "beni dinle. Seni idam etmek istiyorlar. Yaralı olduğun halde. Bunu yapmaları gerek. İnsanlar bütün gece dışarıda beklediler. Senden çok korkuyorlar, Robert, senden nefret ediyorlar. İstedikleri tek şey hayatın."

Çabucak ellerini yukarı kaldırıp bluzunun düğmelerini açtı. Sütyeninin içine elini atıp küçük bir paket çıkardı ve onun sağ avucuna sıkıştırdı.

"Daha kolay hale getirmek için," diye fısıldadı, "bütün yapabileceğim bu, Robert. Seni uyardım. Sana gitmeni *söyledim*." Sesi biraz titredi. "O kadar fazlasıyla savaşamazsın Robert."

"Biliyorum." Sözler boğazında tıkanıyordu.

Kadın yüzünde doğal bir şefkatle bir süre yatağının başında durdu. Hepsi yapmacıktı, diye düşündü, buraya gelip o kadar resmî davranması. Kendi gibi olmaktan korkuyordu. Bunu anlayabilirim.

Ruth eğildi ve serin dudakları onunkilerle birleşti.

Acele'yle, "Yakında ona kavuşacaksın," diye mınldandı.

Sonra dudakları gergin bir şekilde, doğruldu. Bluzunun üst iki düğmesini iliklediı. Bir ân daha

ona baktı, sonra bakışları adamın sağ eline kaydı.

"Onları bir ân önce al," diye mırıldandı ve aceleyle arkasını döndü.

Kadının uzaklaşan ayak seslerini duydu. Sonra kapı kapandı ve kilitlendi. Gözlerini kapattı ve göz kapaklarının içinde sıcak yaşların biriktiğini fark etti. Elveda Ruth.

Her şeye elveda.

Sonra, âniden derin bir nefes aldı. Destek alarak oturur konuma geldi. Göğsünde patlayan yakıcı acı yüzünden yıkılmayı reddediyordu. Dişlerini sıktı ve ayağa kalktı. Bir ân için neredeyse düşüyordu ama dengesini bulup, zar zor hissedebildiği titreyen bacakları üzerinde yürüdü.

Pencereye dayanıp dışarı baktı.

Sokak insanlarla doluydu. Sabahın loş ışığında kıpırdanıyor, hareket ediyorlardı, konuşma sesleri bir milyon böceğin vızıltısını andırıyordu.

Sol elinin beyaz parmakları parmaklığı yakalamış, kan çanağına dönmüş gözleriyle insanlara baktı.

Sonra birisi onu gördü.

Bir ân için sesler artan bir uğultu oluşturdu, birkaç korkmuş çığlık geldi.

Sonra sanki başlarına kalın bir battaniye örtülmüş gibi âni bir sessizlik. Beyaz yüzleriyle hepsi durmuş ona bakıyorlardı. O da baktı. Birden, şimdi anormal olan benim, diye düşündü. Nor-

mallik bir çoğunluk kavramıydı, çoğunluğun standardı, sadece bir insanın değil.

Bu kavrayış âniden onların yüzünde gördüğü şeylerle birleşti –merak, korku, sinik dehşet– ve fark etti ki onlar kendisinden *korkuyorlardı*. Onlar için o daha önce rastlamadıkları bir bela, hatta artık birlikte yaşamayı öğrendikleri hastalıktan bile büyük bir belaydı. O, arkasında sevdiklerinin kansız bedenlerini varlığının kanıtı olarak bırakan görünmez bir hayaletti. Böylece onların ne hissettiklerini anladı ve onlardan nefret etmedi. Sağ eli minik hap zarfı üzerinde yumruk oldu. Son şiddetle gelmediği sürece güle güle, onların gözleri önünde bir vahşet olmadığı sürece güle güle...

Robert Neville dışarı, dünyanın yeni insanlarına baktı. Onlara ait olmadığını biliyordu; vampirler gibi o da yok edilmesi gereken kara bir dehşet, herkesin nefret ettiği bir şey olduğunu biliyordu. Acı içindeyken bile, ansızın, bu düşünce ona eğlendirici geldi.

Boğazından öksürükle gülme arası bir ses çıktı. Hapları ağzına atarken döndü ve duvara sırtını yasladı. Son uyuşukluk organlarına yayılırken, tam bir çember, diye düşündü. Ölümle birlikte doğan yeni bir dehşet, sonsuzluğun ele geçmez kalesine yerleşen yeni bir batıl inanç.

Ben... Efsane!..

BEN, EFSANE!

RICHARD MATHESON

Gündüzleri sorun yoktur...
Ama geceyle birlikte sokaklar, karşı konulmaz bir dürtüyle arzuladıkları o kıymetli sıvı için; kan için, dünyadaki son insanın kaleyi andıran evine doğru uluyarak, sürünerek, yalpalayarak yürüyen ölülerin kemik beyazı bedenleriyle dolmaya başladığında çöker dehşet kentin üzerine...

Ben, Efsane!

Richard Matheson'ın nihai yabancılaşmayı anlattığı bu romanı çağdaş bilimkurgunun başyapıtları arasındaki yerini koruyor.

ISBN 975-8725-18-1

9789758725182

ithaki